

Hôn Nhân Không Tình Yêu - Vị Vũ

Contents

Hôn Nhân Không Tình Yêu - Vị Vũ	2
1. Vị Vũ - Chương 1	2
2. Vị Vũ - Chương 2	4
3. Vị Vũ - Chương 3	5
4. Vị Vũ - Chương 4	7
5. Vị Vũ - Chương 5	8
6. Vị Vũ - Chương 6	9
7. Vị Vũ - Chương 7	11
8. Vị Vũ - Chương 8	12
9. Vị Vũ - Chương 9	13
10. Vị Vũ - Chương 10	15
11. Vị Vũ - Chương 11	16
12. Vị Vũ - Chương 12	18
13. Vị Vũ - Chương 13	19
14. Vị Vũ - Chương 14	20
15. Vị Vũ - Chương 15	22
16. Vị Vũ - Chương 16	23
17. Vị Vũ - Chương 17	25
18. Vị Vũ - Chương 18	26
19. Vị Vũ - Chương 19	27
20. Vị Vũ - Chương 20	29
21. Vị Vũ - Chương 21	30
22. Vị Vũ - Chương 22	31
23. Vị Vũ - Chương 23	34
24. Vị Vũ - Chương 24	35
25. Vị Vũ - Chương 25	36
26. Vị Vũ - Chương 26	38
27. Vị Vũ - Chương 27	39
28. Vị Vũ - Chương 28	40
29. Vị Vũ - Chương 29	41
30. Vị Vũ - Chương 30	42
31. Vị Vũ - Chương 31	45
32. Vị Vũ - Chương 32	46
33. Vị Vũ - Chương 33	47
34. Vị Vũ - Chương 34	48
35. Vị Vũ - Chương 35	49
36. Vị Vũ - Chương 36	50
37. Vị Vũ - Chương 37	52
38. Vị Vũ - Chương 38	53
39. Vị Vũ - Chương 39	54
40. Vị Vũ - Chương 40	55
41. Vị Vũ - Chương 41	56

42. Vị Vũ - Chương 42	57
43. Vị Vũ - Chương 43	58
44. Vị Vũ - Chương 44	59
45. Vị Vũ - Chương 45: Phiên Ngoại : Tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 01	61
46. Vị Vũ - Chương 46: Phiên Ngoại : tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 02	62
47. Vị Vũ - Chương 47: Phiên Ngoại : Tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 03	63
48. Vị Vũ - Chương 48: Phiên Ngoại : Tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 04	64
49. Vị Vũ - Chương 49: Phiên Ngoại : Tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 05	65
50. Vị Vũ - Chương 50: Phiên Ngoại : Tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 06	67
51. Vị Vũ - Chương 51: Phiên Ngoại : Tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 07	68

Hôn Nhân Không Tình Yêu - Vị Vũ

Giới thiệu

Tên gốc: Vô ái đích hôn nhân Diễn viên: Tiểu Viễn Trình x Từ Trác Dư Thể loại: thâm tình cường công x cam chịu tự ái

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-khong-tinh-yeu-vi-vu>

1. Vị Vũ - Chương 1

“Bác sĩ Từ, người bệnh ở giường số bốn kia kiên trì không làm giải phẫu, anh có thể khuyên hẩn một chút được không?” Y tá trẻ tuổi hướng tới người bước vào phòng bệnh chuẩn bị kiểm tra, nhỏ giọng hỏi.

Thanh niên được gọi là bác sĩ Từ nghe vậy ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn người bệnh trên giường số bốn. Chỉ thấy nam nhân đang nhắm mắt, giống như tắt cả xung quanh cùng hẩn không có quan hệ.

Từ Trác Dư hướng tới hẩn, động tác nhẹ nhàng lay tỉnh người nọ: “Trần tiên sinh, nghe nói anh không nguyện ý làm giải phẫu này?”

Người trên giường không tình nguyện mà đem mắt mở ra: “Các anh không cần thuyết phục tôi, nếu phẫu thuật xong có thể sống được hay không còn không chắc chắn, nhưng là không làm phẫu thuật thì ít nhất có thể sống hai ba năm, tôi...”

Từ Trác Dư không đợi hẩn nói xong, liền cắt ngang lời hẩn: “Hai ba năm chính là thời gian phỏng đoán lạc quan, u não của ngài đã tới giai đoạn II, nếu ngài lựa chọn phẫu thuật, xác suất thành công là 60%, hơn nữa chúng ta sẽ đưa bác sĩ có kinh nghiệm tốt nhất phẫu thuật cho ngài. Nếu ngài không chịu, dài nhất, ngài có thể sống ba năm. Hơn nữa, hai năm cuối cùng thần kinh thị giác cùng thần kinh vận động của ngài đều bị đè ép, đến vận động cũng không được. Tôi không phải đang thuyết phục ngài, mà là đem đầy đủ những điểm lợi và hại nói cho ngài mà thôi, lựa chọn của ngài, tôi tôn trọng.”

Ngữ điệu của cậu bình tĩnh mà quyết đoán, không hề trộn lẫn tình cảm. Người bệnh họ Trần có chút dao động: “Tôi còn lo lắng một chút.”

Ngay sau đó, Từ Trác Dư hơi gợi lên một nụ cười ôn hòa: “Như vậy, thỉnh ngài mau chóng đưa ra quyết định.” Tiếp theo, liền xoay người hướng tới người bệnh ở giường khác kiểm tra.

Mà bên cạnh, y tá thì bị nụ cười vừa mới chợt lóe của cậu đánh trúng, nửa ngày cũng chưa lấy lại tinh thần: “Rõ ràng là bác sĩ thực tập có rất nhiều loại người... Vừa này mới bình tĩnh lên tiếng đã đủ trái ngược với kiểu cười gây chết người kia T~T”

Từ Trác Dư là bác sĩ khoa phẫu thuật thần kinh, 26 tuổi, cậu mới du học từ Mỹ về, mùa thu năm nay lấy danh phận bác sĩ thực tập công tác ở bệnh viện có tiếng cả nước ở S thị.

Cậu dáng người cao lớn, ngũ quan thanh tú, tóc đen làm tôn lên khuôn mặt trắng nõn. Mà hấp dẫn ánh mắt của mọi người chính là ánh mắt kia. Đáng lẽ người Châu Á phải có đồng tử màu nâu, nhưng ánh mắt của cậu lại đen như xuyên thấu, lại tràn đầy như hồ nước trong vắt, lông mi cũng vừa dài vừa đen. Giờ phút này cậu đang cúi thấp đầu xem xét ca bệnh, sáng sớm ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào người cậu, khiến cho da thịt dường như trong suốt, ánh mắt như hắc diệu thạch tùy ý xem mà không ngừng chuyển động _____ người này, cho dù ở đầu thu cũng làm cho người ta cảm giác như gió xuân ấm áp.

Còn đang nhìn chăm chú cậu, tiểu y tá giật mình một cái, đuổi theo hỏi Từ Trác Dư: “Bác sĩ Từ, anh vừa rồi sao không mãnh liệt đề nghị người kia phẫu thuật? Rõ ràng là làm phẫu thuật so với không làm tốt hơn mà?”

Từ Trác Dư tạm dừng một chút, chuyển hướng tới tiểu y tá, lại nở nụ cười xuân phong tư liễu, nói: “Chức trách lớn nhất của bác sĩ là chỉ mình có khả năng kéo dài sinh mệnh của người bệnh, nhưng này cũng cần xây dựng sự tôn trọng trong lựa chọn của bệnh nhân, phải không?”

Thế là tiểu y tá kia một lần nữa lại bị mỉm cười kia làm đứng hình mấy giây.

“.....Ân!”

Thời gian nghỉ trưa, Từ Trác Dư nhận được điện thoại trong nhà gọi tới.

“Hôm nay về nhà ăn cơm tối, trong nhà có sự tình muốn thương lượng cùng con, sẽ có xe tới đón.”

“Ân, ba ba.”

Cậu ở phụ cận bệnh viện vốn là thuê phòng ở, ba mẹ từ Mỹ trở về nửa năm đều không kêu cậu về nhà quá vài lần, hơn nữa mỗi lần qua đó đều không thoải mái mà trở về, không biết lần này lại là chuyện gì.

Từ Trác Dư khẽ thở dài một hơi.

Xe màu đen có rèm che đi qua đại môn hoa lệ cách thức như ở Châu Âu, ở trước cửa nhà biệt thự ba tầng dừng lại.

Từ Trác Dư vừa đi đến đại sảnh, liền nhìn thấy ba mẹ, em trai đang ngồi ở sofa phòng khách nói chuyện với một nam nhân xa lạ.

Nam nhân sắc mặt cũng không tốt, mà trên mặt ba mẹ chính là biểu tình lấy lòng rõ ràng.

Hẳn là việc làm ăn trong nhà gặp khó khăn nên mới yêu cầu người hỗ trợ đi..... Từ Trác Dư nghĩ như thế.

Em trai Từ Kính Đình nhìn thấy anh trai vào nhà, liền chạy đến bên người cậu: “ Anh đã về, có thể ăn cơm được rồi!” Vừa nói lại vừa nhìn trộm cậu với biểu tình “Việc lớn không tốt”.

Từ Trác Dư cảm thấy buồn cười, Từ ba ba liền đứng dậy kéo cậu đến bên người nam nhân xa lạ, giới thiệu: “ Tiểu tiên sinh, đây là con ta, Từ Trác Dư. Trác Dư, vị này chính là Tiểu Viễn Trình – Tiểu tiên sinh, chủ tịch tập đoàn Cẩm Trình, hợp tác với hạng mục trọng yếu của công ty chúng ta.”

Từ Trác Dư nghe vậy, liền vươn tay ra với “người hợp tác trọng yếu này”.

Bởi vì liên quan đến yêu cầu của giải phẫu, tay của Từ Trác Dư được bảo dưỡng rất tốt, dao phẫu thuật cũng không giống như người ngoài nghề tưởng sẽ lưu lại nốt chai sần, mà bàn tay của Tiểu Viễn Trình ấm áp lại khô ráo, hơn nữa so với tay Từ Trác Dư thì lớn hơn một vòng, hai người bắt tay chỉ mang tính tượng trưng, nắm một chút liền buông ra.

Mà trong thời gian này, Tiểu Viễn Trình vẫn chăm chú nhìn Từ Trác Dư, trong ánh mắt tựa hồ như có một tia kinh hỉ xẹt qua, bất quá ánh mắt kia làm cho cậu rất không thoải mái, giống như chính mình là con mỗi nhỏ bé bị đại bàng nhìn từ trên cao.

Tiểu Viễn Trình thân hình cao lớn, mày rậm mắt to, ngũ quan đoan chính, đây chính là tiêu chuẩn của nam nhân Trung Quốc, rất có khí tiết. Nhưng sống mũi cao thẳng cùng lông mày vuông vắn lại khiến nam nhân có một chút mị lực phương Tây.

Lúc này, Từ mẫu thân mới đứng lên, nói: “Trác Dư cũng đã trở lại, mọi người cũng đừng đứng nữa, cơm đã chuẩn bị xong, mọi người đến nhà ăn thôi.”

Thế là Từ ba ba cùng Tiểu Viễn Trình đi đầu, đoàn người bước đến nhà ăn.

2. Vị Vũ - Chương 2

Trên bàn cơm, không đợi Từ Trác Dư ăn mấy miếng cơm, Từ ba ba liền uyển chuyển biểu lộ mục đích của bữa tiệc tối nay, nói: "Trác Dư a, kỳ thật hôm nay gọi con trở về là vì mục đích muốn quyết định hôn sự của con cùng Viễn Trình, con xem con cũng 26 tuổi rồi, việc hôn nhân nên ưu tiên lo lắng một chút."

Từ Trác Dư thiếu chút nữa bị miếng thịt bò làm nghẹn chết, ánh mắt chuyển tới Tiểu Viễn Trình, mà đối phương lại ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục dùng cơm.

"Hôn sự của con cùng với Tiểu tiên sinh?"

Tuy rằng hiện tại xã hội đã rất cởi mở, hôn nhân đồng tính từ mười mấy năm trước đã được tán thành, kỹ thuật sinh sản đồng tính đã có gần năm năm hoàn thiện, nhưng không có nghĩa là cậu đáp ứng kết hôn với người mới gặp mặt hôm nay, lại là kết hôn cùng nam nhân!

"Tiểu tiên sinh, người cảm thấy bộ dạng của Trác Dư thế nào?" Từ ba ba chuyển hướng tới Tiểu Viễn Trình, ngập ngừng hỏi han.

Tiểu Viễn Trình lấy khăn tay lau lau miệng, "Có thể, chọn cậu ấy đi."

Từ Trác Dư vừa muốn cãi lại, "Anh...."

"Như vậy, liền quyết định như thế đi. Từ tiên sinh, ta sau này sẽ chủ động liên hệ với người. Cảm ơn khoản đãi, cáo từ." Dứt lời, Tiểu Viễn Trình hơi hơi hạ thấp người, đi theo quản gia rời khỏi nhà ăn.

Từ Trác Dư đem ánh mắt khó hiểu cùng chút oán hận hướng tới ba mẹ.

Từ ba ba thoáng xấu hổ nhìn về phía Từ Trác Dư, thanh thanh giọng, nói: "Trác Dư, nói thật cùng con, gần đây bệnh viện trong nhà có vấn đề về thanh toán tiền dụng cụ, cho nên hy vọng thông qua đám hỏi cùng tập đoàn Cẩm Trình lấy được một ít giúp đỡ. Con xem, con là đứa con cả trong nhà.....Bất quá con không cần lo lắng, chỉ cần công ty hai nhà hoàn thành hạng mục này, con cùng hắn có thể ly hôn, sẽ không chậm trễ con."

Từ Trác Dư nghe vậy lạnh lùng: "Hôn nhân của con, không phải tùy ý mà kết, tùy ý đem ra làm trò đùa. Con không đồng ý." Lúc này Từ mẫu thân nói chen vào: "Trác Dư a, ba mẹ cũng không muốn bức con, nhưng con xem em con còn nhỏ, nó còn chưa học xong đại học...."

Từ Trác Dư lãnh đạm nhìn về phía mẫu thân.

Từ mẫu thân sững sốt, tiếp tục nói: "Bất quá lại nói, nhà chúng ta nuôi dưỡng con đến lớn, lại cho con đi Mỹ Quốc học y khoa, con sẽ không quên ân tình của chúng ta đi?"

Từ Trác Dư mím chặt môi.

Lúc trước ba mẹ đồng ý cho cậu đi Mỹ Quốc nhưng với điều kiện là phải tùy thời nghe theo sự an bài của ba mẹ mà về nhà đốc sức phục vụ sản nghiệp của gia đình.

Từ mẫu thân thấy thế, lấy khuỷu tay đỡ Từ ba ba, sử dụng ánh mắt hướng cậu có ý bảo, thế là Từ ba ba đứng thẳng lưng, nói: "Con là con cả trong nhà, lẽ ra nên kế thừa sản nghiệp của gia tộc, nhưng ba mẹ biết con thích y học mới cho con đi Mỹ du học. Nếu lần này con không muốn cùng Tiểu Viễn Trình kết hôn, vậy trở lại giúp ta quản lý công ty, vượt qua cửa ải khó khăn này đi."

Đây là uy hiếp trắng trợn!

Lúc trước cậu tính toán chờ em trai lớn lên có thể tiếp quản công ty, cậu liền "an toàn", có thể tiếp tục làm bác sĩ.

Chính là cậu vạn lần không ngờ ba mẹ bởi vì đám cưới mà một lần nữa nhắc tới chuyện này, cũng lấy đó để áp chế.

Có được gia đình đầm ấm là nguyện vọng từ nhỏ của cậu, nhưng nghề bác sĩ cũng là mơ ước cậu theo đuổi từ bé. Hôn nhân là dựa vào hai người hợp nhau, có lẽ chỉ cần cậu cúi đầu một chút, cuộc sống bình thân ấm áp cũng không phải hoàn toàn không có được, mà nếu chính mình tiếp quản công ty, có thể sẽ không làm được bác sĩ.....

Huống hồ sinh ra trong một gia đình kiểu mẫu, Từ Trác Dư vốn cũng không có nhiều mong chờ gia đình sẽ để cậu tự do yêu đương.

Như vậy, cứ vậy đi.

Từ Trác Dư khuất phục.

Buổi tối, Từ Trác Dư không ở lại nhà chính, mà lập tức về nhà trọ.

Nằm trên giường, Từ Trác Dư cong khuỷu tay, lấy tay che mắt, chậm rãi nghĩ lại mọi chuyện xảy ra hôm nay.

Cậu không phải gay, cũng không kỳ thị đồng tính. Lúc còn du học ở Mỹ, bằng hữu tốt của cậu là gay, cậu cùng họ ở một chỗ cũng không tồi.

Nhưng đột nhiên bị người nhà bắt kết hôn cùng một người đàn ông, lại là loại hôn nhân “xong việc rồi có thể ly hôn”, vẫn là khiến cho cậu cảm thấy khuất nhục cùng không cam lòng.

Vốn ban đầu cậu cứ nghĩ đến sẽ kết hôn cùng một đại tiểu thư tính tình ngang ngược, nóng nảy, cậu có thể bao dung nàng, bảo vệ nàng, sẽ dùng chính sức mạnh của mình duy trì, bảo hộ gia đình.

..... Nhưng bây giờ, tuy nói Tiểu Viễn Trình thoát nhìn hào hoa phong nhã, hiểu lý lẽ, mà tối nay biểu hiện của hắn làm cho Từ Trác Dư cảm thấy kỳ thật hắn cũng không vừa lòng với đám cưới này.

Có lẽ hắn cũng là bị cưỡng ép với bất đắc dĩ đi.

Thậm chí khi hoàn thành xong hạng mục liền có ý tưởng ly hôn.

Quên đi, chuyện ngày sau cứ để ngày sau tiếp tục rồi rã đi.....

3. Vị Vũ - Chương 3

Chiều thứ năm, Từ Trác Dư nhận được một cuộc điện thoại lạ.

” Xin chào, tôi là Tiểu Viễn Trình.”

.....

Trong nhà hàng Tây sáng chói

” Thật có lỗi, đột nhiên gọi cậu đến, hy vọng không có làm vướng công việc của cậu.” Tiểu Viễn Trình ngay ngắn giải thích.

” Không việc gì, buổi tối hôm nay tôi cũng không có việc gì.” Từ Trác Dư nói.

” Vậy là tốt rồi,” Tiểu Viễn Trình nói, “Hôm nay gọi cậu đến là muốn thảo luận một chút về hôn sự của chúng ta.”

” Chờ một chút!” Từ Trác Dư ngắt lời nói, ” Anh vì cái gì muốn cùng một người nam nhân xa lạ kết hôn? Anh kỳ thật cũng không muốn phải như vậy đi?”

Tiểu Viễn Trình nhấp một ngụm rượu vang đỏ, cười nói: ” Quả thật, tôi cũng không muốn kết hôn, nhưng bởi vì tình thế bức bách.”

” Trừ bỏ kết hôn không còn cách nào khác sao?” Từ Trác Dư hỏi.

” Ân.....Quả thật không có nghĩ đến biện pháp khác,” ánh mắt Tiểu Viễn Trình âm đạm một chút, ” Công ty của tôi có nhóm giám đốc tra vô cùng nhanh.” Hần nói

” Nhưng tôi vốn là gay, cho nên về phương diện “nam nhân” cũng không có gì đáng lo.”

” A? ” Từ Trác Dư bị tin tức sơ lược này làm kinh sợ, “Anh...”

” Đám cưới lần này khiến ba cậu cùng với công ty tôi hai bên đều đạt được thắng lợi, mà tôi, cũng quả thật cần số tiền lời này.” Tiểu Viễn Trình nâng mắt lên, nhìn thẳng vào Từ Trác Dư.

Từ Trác Dư thở dài, ” Anh nếu muốn tốt, cùng với người nam nhân xa lạ kết hôn, chúng ta lại còn là ở hai gia tộc có thể lực, khẳng định báo chí sẽ đăng, cả thành phố đều biết.”

” Ân” Tiểu Viễn Trình khẳng định.

” Đây là đại sự cả đời, không phải trò đùa.”

” Ân”

” Tôi có điều kiện. ” Từ Trác Dư đột nhiên nói.

” Mời nói.”

” Sau khi chúng ta kết hôn, cho dù là kết hôn giả, cũng sẽ không thể quay trở về quỹ đạo cuộc sống ban đầu. Cho nên nếu hạng mục hoàn thành liên ly hôn tôi sẽ không chấp nhận. Hơn nữa tôi đã nói rồi, kết hôn không phải trò đùa, cùng tôi kết hôn, không có cảm tình cũng được, nhưng anh phải đối với tôi tôn trọng cùng ý thức trách nhiệm.”

Từ Trác Dư yên lặng nhìn Tiểu Viễn Trình.

Đây là một cơ hội, nếu Tiểu Viễn Trình cảm thấy điều kiện này quá hà khắc mà cự tuyệt cậu, vậy cũng không phải vấn đề của cậu.

” Được, ta đáp ứng người.” Tiểu Viễn Trình đáp.

” Anh chẳng lẽ không muốn yêu đương sao? Cùng người anh thích? ” Từ Trác Dư cảm thấy người này rất không suy nghĩ, cậu cùng hẳn không giống nhau, rõ ràng là hẳn không bị người nhà bắt buộc.

” Không vấn đề, như vậy cũng rất tốt.” Tiểu Viễn Trình thản nhiên đáp, lại không phát hiện âm thanh của mình có bao nhiêu bất đắc dĩ cùng bi thương.

“.....” Lúc này Từ Trác Dư thật không có cách nào, ” Tôi không khác gì đâu.”

Mà nhiều năm sau cậu mới biết được, Tiểu Viễn Trình tự hỏi vài giây rồi trả lời, là đã hạ ra bao nhiêu quyết tâm. Mà sau này đối với hai người, cuộc sống có nhiều thay đổi bởi quyết định này.

Một ngày tan tầm, Từ Trác Dư lại nhận được điện thoại của Tiểu Viễn Trình:” Ba mẹ tôi từ nước ngoài đã trở lại, tối thứ sáu này đến nhà tôi ăn bữa cơm đi, tôi đi đón cậu.”

Thế là tối thứ sáu, Từ Trác Dư mặc một thân tây trang, trong tay cầm quà tặng trưởng bối, bước vào xe Tiểu Viễn Trình.

Trên đường, Tiểu Viễn Trình giới thiệu một chút về ba mẹ ” Ba nghiêm khắc, mẫu thân tuy rằng hòa ái nhưng rất nghe theo quyết định của ba”, mà cậu về đến nhà vừa thấy, quả thực như thế. Tiểu ba ba ngồi nghiêm chỉnh, biểu tình nghiêm túc, Tiểu mẫu thân lại cười tủm tỉm, thoạt nhìn rất hiền lành.

Sau bữa cơm, ba mẹ Tiểu đối Từ Trác Dư rất vừa lòng. Dù sao cậu cũng du học ở nước ngoài về, là sinh viên tài cao trong y học, mỗi lời nói cử chỉ rất có giáo dưỡng, ngay cả diện mạo cũng khiến cho Tiểu mẫu thân yêu thích, nàng hướng tới chồng nói: ” Anh xem đứa nhỏ này khi cười khiến người người yêu thích, nếu Viễn Trình nhà chúng ta không cứng rắn, cũng sẽ chọc người cười.”

Ngay cả Tiểu ba ba cũng yên lặng gật đầu nhận thức giống như lão bà nhìn Từ Trác Dư.

Mà giờ phút này Tiểu Viễn Trình vẫn đang “cứng rần”, trên mặt rõ ràng không có niềm vui sướng khi sắp kết hôn.

4. Vị Vũ - Chương 4

Do song phương đều chấp nhận hôn sự này, gia đình hai nhà cũng liền bàn luận về hôn sự. Cụ thể chuyện lễ nghi không cần hai người trẻ tuổi nhúng tay, chỉ cần đi chụp ảnh cưới cùng đăng kí kết hôn trước hôn lễ là tốt rồi.

Tối ngày chụp ảnh cưới, hai người đều mặc lễ phục màu đen ra ngoài trời chụp ảnh, ở một công viên.

Trong công viên có hồ Minh Kính, hồ như tên gọi, giống như một tấm gương trong suốt, dưới làn gió nhẹ của buổi trưa mùa thu, lặn tẩn gọn sóng, đẹp đẽ vô cùng.

Hai người đứng bên hồ làm một vài tư thế, đến một tư thế, người chụp ảnh yêu cầu hai người mặt đối mặt, Từ Trác Dư thấp nên phải hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Viễn Trình, người chụp ảnh yêu cầu ” Lại gần một chút, ánh mắt phải thâm tình hơn”, cổ Từ Trác Dư cùng khuôn mặt đều cứng nhắc. Giữa trưa ánh nắng xuyên qua lá cây mùa thu chiếu vào mặt Từ Trác Dư, lông mi thật dài vệt sáng, mà ánh mắt lại mơ hồ không dám nhìn anh. Tiểu Viễn Trình đột nhiên cảm thấy khuôn mặt bày ra biểu tình như vậy thực đáng yêu, thế là không kìm lòng được nhắm mắt lại, giống như hoài niệm cái gì, cúi xuống khế hôn lên môi cậu.

Từ Trác Dư bởi vì kính hách mà nhắm hai mắt lại, bởi vì hooc-mon của nam nhân mà đỏ mặt.

Cảnh này trong nháy mắt được người chụp ảnh lưu giữ lại hoàn mỹ. Ven hồ nước mùa thu, chú rể thâm tình cúi người hôn môi bạn đời, mà bạn đời hai gò má đều ửng đỏ.....

Sau khi in ảnh chụp ra, mọi người ai cũng khen ngợi, được treo ở giữa đầu giường trong phòng ngủ của hai người, đây là việc sau này không nói tới.

Mà Tiểu Viễn Trình cũng không giải thích hành vi ngày chụp ảnh đó, sau khi kết thúc anh vẫn như cũ cứng rần, thế là Từ Trác Dư liền cho là hành vi “khác người” ngày đó của anh chỉ là vì muốn tạo hiệu quả, cũng không có nghĩ nhiều.

Hôn lễ được định vào đầu tháng mười, là một ngày đại cát, vừa vặn trước sinh nhật Từ Trác Dư ba ngày. Cậu vốn không ngờ Tiểu Viễn Trình có thể biết sinh nhật cậu, vì cậu mà chúc mừng sinh nhật, chính là khi cậu ngồi ở một nhà hàng xa hoa, nhìn bữa tối tinh xảo trước mắt cùng với một cái bánh ngọt, cậu vẫn là không nhận được thoáng dung động.

” Anh sao lại biết sinh nhật của tôi?” Từ Trác Dư ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Viễn Trình.

” Có lần tôi đến nhà cậu, em trai cậu nói cho tôi biết.” Tiểu Viễn Trình thản nhiên nói.

Từ Trác Dư chân thành hướng anh nói lời cảm tạ: ” Cảm ơn anh.”

Từ hành động nhỏ này, ít nhất cậu có thể cảm nhận được Tiểu Viễn Trình coi trọng cậu.

Tiểu Viễn Trình hơi hơi giương mắt, ” Không có gì, cậu vui là tốt rồi.”

” Tục ngữ nói ngày sinh đứa trẻ là ngày phụ mẫu chịu khổ, cậu về nhà hỏi thăm bác trai bác gái một chút không?” Tiểu Viễn Trình cất tiếp một khối thịt bò đưa vào trong miệng.

“..... Kỳ thật Từ phu nhân cũng không phải mẫu thân thân sinh của tôi, Kính Đình cũng không phải em trai cùng cha cùng mẹ của tôi.” Từ Trác Dư ngẩng đầu mỉm cười nói, ” Mẫu thân của tôi lúc tôi còn nhỏ đã qua đời.”

“.....” Tiểu Viễn Trình không nghĩ tới mình tùy tiện nói một câu cư nhiên lại dẫn tới thân thế của Từ Trác Dư, ” Thật có lỗi, tôi không phải cố ý.”

” Không quan hệ.” Từ Trác Dư gọi lên một nụ cười không chê vào đâu được.

Thì ra là thế.....

Thời điểm anh cùng Từ tiên sinh Từ phu nhân nói chuyện đám cưới tỏ vẻ hai đứa con trong nhà người nào cũng có thể, nhưng Từ phu nhân lại khắt trương tỏ vẻ con trai nhỏ còn chưa có tốt nghiệp, vẫn là con lớn kết hôn tốt hơn. Anh lúc ấy cũng cho rằng quyết định này hợp tình hợp lý, hiện tại xem ra nguyên nhân là bởi vì Từ phu nhân không muốn con trai mình phải kết hôn cùng một người nam nhân.

Cho nên thời gian Từ Trác Dư ở nhà kỳ thật không sống dễ chịu đi?

Nghĩ đến cùng, mẫu thân khi còn nhỏ đã qua đời, mẹ kế lại sinh thêm em trai, như vậy cuộc sống của cậu cũng sẽ không tốt?

Nghĩ đến đây, đôi mắt Tiểu Viễn Trình không khỏi sinh ra một tia thương hại cuộc sống của cậu.

Hơn nữa làm cho anh không nghĩ ra chính là, vì cái gì khi Từ Trác Dư nói lại chuyện này trong mắt không có một tia bi thương.

Ăn cơm xong, Tiểu Viễn Trình muốn đưa Từ Trác Dư về nhà.

Từ Trác Dư từ chối nói, " Nơi này cách nhà bằng hữu tôi rất gần, tôi thuận tiện muốn đến một chút."

" Ân," Tiểu Viễn Trình nói, " Chúng ta.....Hôn lễ gặp lại."

" Ân, hôn lễ gặp."

5. Vị Vũ - Chương 5

Tần Du vừa mở cửa liền đối Từ Trác Dư điên cuồng hét lên: " Cậu sao bây giờ mới đến!"

" Thật xin lỗi, vừa rồi có người hẹn mình, không có biện pháp từ chối." Từ Trác Dư cười làm lạnh nói.

" Là vị hôn phu kia của cậu?" Tần Du lập tức thành bộ dạng bỉ ổi, cười mờ ám nói.

Từ Trác Dư không để ý tới nàng, bước thẳng đến nhà ăn.

" Cậu là đồ lạnh nhạt! Người ta làm cơm đợi cậu cả đêm mà cậu lại làm thế với tôi!" Tần Du muốn phát điên.

Bên này, Từ Trác Dư đã ngồi ở trước bàn ăn một miếng, bày ra biểu tình rất hưởng thụ, đối Tần Du dựng thẳng ngón tay cái, " Hương vị vẫn ngon như vậy!"

Tần Du nhất thời hóa thành một cái đầm xuân thủy: " Quan gia là nói tiểu nữ sao ~~"

Hai giây sau, giống như bị chính mình ghê tởm rồi lại bình thường, Tần Du nghiêm chỉnh nói, " Nói chính sự, mới vừa rồi là họ Tiểu mới cậu hả? Anh ta biết sinh nhật của cậu? Đối với cậu còn rất để ý nha."

" Ân, em trai của mình nói cho anh ta." Từ Trác Dư tiếp tục cúi đầu ăn mất mặt, như là vừa rồi bộ dáng ăn no ở nhà hàng cao cấp kia đều là giả vờ.

" Ai, nhà cậu có thể đối tốt với cậu như em trai thì thật tốt." Tần Du thở dài.

Gia đình Tần Du cùng gia đình Từ Trác Dư là hàng xóm, hai người tuổi xấp xỉ nhau, là bạn, sau khi đến trường lại cùng học thẳng đến khi Từ Trác Dư đi du học, cho nên nàng đối với tình huống của gia đình Từ vẫn là thực hiểu biết. Nàng cũng là bằng hữu tốt nhất của Từ Trác Dư, ngay cả việc bị bắt đám cưới, Từ Trác Dư cũng là báo cho nàng đầu tiên.

Hai người chí hướng giống nhau, đều ghi danh y khoa, Tần Du ở trong nước tốt nghiệp liền học đại học rồi đến bệnh viện thực tập, cuối cùng chọn khoa chỉnh hình, Từ Trác Dư là được Tần Du tiến cử mới tới bệnh viện này. Mà Tần Du còn mấy tháng nữa sẽ tốt nghiệp trở thành bác sĩ chính thức.

Mẫu thân Tần Du đau lòng Từ Trác Dư tuổi còn nhỏ đã mất mẹ, từ nhỏ đã bảo Tần Du chiều cố cậu nhiều hơn, mà đây cũng tựa hồ trở thành thói quen của nàng.

Từ Trác Dư ăn xong, không khỏi cảm thán nói, " A, bạn bè như thế, chồng còn gì cầu. Chỉ sợ lão công tương lai của cậu sẽ biến thành bình dấm chua a."

" Lão công tương lai a, " cô gái lớn tuổi Tần Du u oán nói, " Tương lai, tạm thời không cần lo lắng T~T"

" Kỳ thật nếu nửa đường không xuất hiện cái tên họ Tiểu kia, mình nói không chừng sẽ lấy cậu." Tần Du oán hận nói.

" Cậu từ nhỏ liền nhìn thấy khuôn mặt mình, lại nhìn cả đời sau này, sẽ không sợ chán sao?" Từ Trác Dư cười nói.

Kỳ thật Từ Trác Dư cũng mong đợi có cuộc sống cùng với Tần Du, chính là cậu chưa có từng nghĩ tới cùng với Tần Du tạo thành gia đình, bởi vì nữ nhân giống như nàng, đáng giá có được một tình yêu hạnh phúc cùng hôn nhân tốt đẹp.

Mà cậu cùng nàng, hoàn toàn không có tình yêu.

Bởi vì hai người giống như song bào thai quen thuộc lẫn nhau.

" Từ Trác Dư," Tần Du cho tới nay đều gọi họ tên của cậu, " Mình biết cậu lần này chịu ủy khuất, bác trai bác gái cũng quá cứng rắn, mình hy vọng tên họ Tiểu kia có thể đối tốt với cậu, nhưng nếu hai người không hợp, cùng lắm thì ly hôn. Không ai gả cho cậu, mình ủy khuất một chút cũng được!" Tần Du nắm chặt tay kiên định nói.

" Ân, thật không sai, rất đàn ông!" Từ Trác Dư đánh một quyền lên tay Tần Du.

Cậu rất cảm kích, Tần Du là người ngoài nhưng có thể cấp tinh thần cho cậu, ủng hộ cậu.

6. Vị Vũ - Chương 6

Vài ngày sau đó là hôn lễ, Từ Trác Dư đối với quá trình ngày đó không quá rõ ràng, chỉ nhớ cậu cùng Tiểu Viễn Trình hai người mặc tây trang đen trắng, Tiểu Viễn Trình kéo cậu lên đài phát biểu tuyên ngôn kết hôn, trao đổi nhẫn, rồi hai người mới lần lượt đến từng bàn kính rượu.

Tửu lượng của Từ Trác Dư không được tốt, mới có kính mấy bàn mà ánh mắt đã mơ màng. Mà tửu lượng của Tiểu Viễn Trình so với cậu thì tốt hơn nhiều, một mực thay cậu uống rượu.

.....

Cuối cùng tới buổi tối, Từ Trác Dư dùng hết sức lực còn lại tắm rửa, sau liền nằm dính trên giường, vẫn không nhúc nhích.

Thật sự là uống quá nhiều, cũng may bệnh viện cho nghỉ nửa tháng để kết hôn, bằng không với cái bộ dạng này ngày mai sao còn dám đi làm?

Sau khi tắm xong Tiểu Viễn Trình vừa ra khỏi phòng tắm liền nhìn thấy Từ Trác Dư lui thành một đoàn trên giường.

Mới vừa tắm rửa qua da thịt trắng nõn có vẻ vô cùng mịn màng, đôi môi mọng phần nộn, tóc bởi vì chưa lau khô mà còn vài giọt nước nhỏ xuống.....

Tiểu Viễn Trình cảm thấy yết hầu bỗng dưng khô khan.

Một nam nhân 28 tuổi đang lúc tráng niên, lại là gay, nhìn đến tướng mạo, dáng người nam nhân lấy tư thái nằm như thế ở trên giường, không phải sẽ không có phản ứng, huống chi người nọ còn là bạn đời của anh.

Tiểu Viễn Trình lấy lại bình tĩnh, đi đến bên cạnh Từ Trác Dư, cầm lấy khăn mặt trên người cậu, nhẹ nhàng giúp cậu lau tóc.

Xong việc, anh kéo chăn nằm phía bên kia giường, tắt đèn nằm ngủ.

Hôm sau lúc Từ Trác Dư rời giường bên cạnh đã trống không.

Cậu chậm rãi xuống giường, " Bá" 1 tiếng bức màn rơi ra, ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao.

Căn nhà của hai người nằm trong một khu biệt thự xa hoa, chung quanh thực im lặng, công tác phủ cây xanh cũng làm rất khá. Giao thông tiện lợi, cách trung tâm có 20 phút đi xe.

Đang thưởng thức cảnh thu ngoài cửa sổ Từ Trác Dư đột nhiên phản ứng, thân thể cũng không có cảm giác khác thường, cho nên tối qua bọn họ không có làm chuyện phu phu kia đi?

Kỳ thật trước kết hôn, đặc biệt là sau khi biết Tiểu Viễn trình là gay, Từ Trác Dư còn lên mạng xem qua GV chuẩn bị một chút kiến thức về phương diện này.

Bất quá cậu không nghĩ đến chính mình ở đêm tân hôn uống rượu say mềm, lại còn ngủ say như chết.

Ai có thể đối với một con ma men hạ thủ được.....

Nghĩ như thế, nội tâm Từ Trác Dư sinh ra một tia áy náy với Tiểu Viễn Trình.

Từ trên lầu hai xuống dưới, Từ Trác Dư thấy Tiểu Viễn Trình đang trong bếp chiên trứng.

Tiểu Viễn Trình nghe được tiếng vang, quay đầu lại nói: " Sớm an."

" Sớm". Từ Trác Dư có điểm ngại (nguyên văn:), không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

" Đau đầu sao?"Tiểu Viễn Trình đem trứng chiên để trên bàn.

" Hoàn hảo, chính là có điểm khát, tôi xuống bếp uống chút nước."Từ Trác Dư vừa nói vừa đi xuống bếp tìm cốc.

" Anh biết nấu cơm sao?"Từ Trác Dư uống nước, cảm thấy nên hiểu một chút cuộc sống tương lai của anh.

" Không biết quá nhiều, bữa sáng tôi chỉ biết làm bánh mì nướng cùng trứng gà chiên."

" Nga, tôi thật ra cũng biết một chút, bởi vì thời điểm du học phải chính mình nấu cơm."Từ Trác Dư đi tới bàn ăn.

" Cậu hôm nay nghỉ ngơi cho tốt, bằng không đi đường sẽ rất khó chịu."Tiểu Viễn Trình đem chén đĩa đưa cho cậu.

Kế hoạch của bọn họ sau ngày tân là khởi hành đi đảo Ba Li hưởng tuần trăng mật, kỳ hạn một tuần, tuy nói thời gian nghỉ kết hôn là nửa tháng, nhưng là công ty Tiểu Viễn Trình có hạng mục mới cần xử lý rất nhiều, nghỉ bảy tám ngày đã là mức hạn cao nhất của anh.

" Tôi chính là thầy thuốc, không có việc gì đâu."Từ Trác Dư nói, chỉ cảm thấy thái độ ôn hòa của đối phương làm cho mình không thể thích ứng nổi.

Ngày kế tiếp, hai người ngay tại phòng sắp xếp hành lý.

" Anh đã đi đảo Ba Li chưa? "Từ Trác Dư hỏi.

".....Lần trước có cuộc họp ở Indonesia, nhưng đảo ba Li thì chưa có đi."Tiểu Viễn Trình nói.

" Tôi cũng vậy, Đông Nam Á bên kia tôi cũng chỉ đi qua Xin-ga-po, khí hậu cũng không khác lắm."Từ Trác Dư lẩm bẩm.

Sau khi hai người thu thập xong, cũng tới giữa trưa, Từ Trác Dư chủ động đề nghị tự mình xuống bếp. Tuy rằng hai người vừa mới đến ở, nhưng là người làm đã đem đồ dùng hằng ngày chuẩn bị tốt, sau khi hai người đi cũng sẽ có người quét dọn nhà cửa.

Không lâu sau, cơm liền ở trên bàn. Súp cải xoăn, thịt xông khói xé cải bắp, còn có súp rong biển xương sườn, mặc dù đồ ăn đơn giản, nhưng dường như làm cho người ta mở ra bộ dạng muốn ăn.

Tiểu Viễn Trình trong mắt hiện lên kinh ngạc, ” Cũng không tệ lắm.”

Từ Trác Dư dào dạt đắc ý nói, ” Không chỉ thoát nhìn đẹp, ăn vào cũng rất ngon, tuyệt đối không kém.”

” Tôi đây liền không khác khí.”Tiểu Viễn Trình bắt đầu động đũa.

Đồ ăn quả thực ngon miệng, không bao lâu hai người liê đem một bàn toàn đồ ăn tiêu diệt hơn phân nửa.

Buổi chiều, Tiểu Viễn Trình ở trong thư phòng chỉ huy chuyện công ty, mà Từ Trác dư nhàn nhã không có việc gì làm, rửa bát xong liền mở TV xem Discovery Channel. Tự nhiên a, sinh vật là ham muốn từ nhỏ của cậu.

Nhìn nhìn, bởi vì tối hôm qua say rượu, trong phòng điều hòa mở thật sự ấm áp, nằm trên sofa Từ Trác Dư đang dần dần đi vào giấc ngủ.

Tiểu Viễn Trình đi ra uống nước nhìn vậy, tắt TV đi, lấy áo khác đắp lên người Từ Trác Dư, nhìn cậu bởi vì ấm áp mà không ngừng hướng vào trong áo khoác, liền xoay người trở lại thư phòng.

Cứ như vậy, một buổi chiều bình tĩnh mà an tường vượt qua.

Tối chạng vạng, đang mơ hồ ngủ Từ Trác Dư bị Tiểu Viễn Trình kêu dậy. Tiểu Viễn Trình đã muốn khen ngợi đồ ăn, thế là cuối cùng hai người ăn cánh gà nướng tại nhà.

Mà ban đêm, Từ Trác Dư đang phiền não làm sao vượt qua đêm nay lại nghe Tiểu Viễn Trình nói ” Cậu đi ngủ trước đi, tôi còn có việc chưa làm xong” sau đó, giống như được đại xá, cậu vội vàng rửa mặt rồi lên giường ngủ, không nói gì nữa.

7. Vị Vũ - Chương 7

Trên máy bay.

Bởi vì một ngày trước công ty có chuyện nên Tiểu Viễn Trình trông có vẻ mệt mỏi, ngồi trên máy bay một lúc liền ngủ.

Mà bởi vì hôm qua ngủ suốt ngày nên Từ Trác Dư tinh thần rất tràn đầy, nhìn nam nhân bên cạnh dù ngủ cũng rất có mị lực, Từ Trác Dư không khỏi bắt đầu xuất thần.

Theo như tình hình ngày hôm qua, Tiểu Viễn Trình tuy rằng chiều cố cậu, nhưng anh ta tựa hồ đối chính cậu không có trao đổi sâu hơn, không có hứng thú quá lớn. Tuy rằng cậu lý giải đối phương cũng là bị cưỡng ép nên mới đồng ý hôn sự này, chính là hai người không có nhiều thời gian tìm hiểu nhau cũng không phải hiện tượng tốt.

Sau này nên lo liệu như thế nào.....

Quên đi, đến lúc đó nghĩ tiếp, hiện tại nên hưởng thụ nghỉ ngơi tốt thôi ~ ^ _ ^

Từ Trác Dư nghĩ vậy, liền đeo tai nghe vào, bắt đầu xem tiết mục trên máy bay.

Bỗng chốc máy bay đã đến, hai người bị không khí ẩm ướt của Đông Nam Á vây quanh. Nơi này bầu trời thoát nhìn giống như trong ảnh, thật sự là xanh thẳm trong suốt, hai bên đường cây cối bởi vì không có gió, cành lá đều cơ hồ yên lặng bất động. Cái chỗ này tựa hồ có một loại làm cho người ta vừa đến liền tự động bật chế độ nghỉ phép.

Đến khách sạn đã là buổi chiều, hai người dọn xong hành lý, tắm rửa, thay quần áo, xuống lầu dùng cơm xong, liền đi đến chợ đêm ở địa phương.

Chợ đêm ở đảo Ba Li mang bản sắc của rất nhiều dân tộc, bày bán đều là đồ vật dân địa phương làm. Từ Trác Dư mua mũ rơm đội lên đầu hai người, lại mua hai vòng tay nghe nói có thể bảo hộ bình an.

Tiểu Viễn Trình cảm thấy loại hành vi này đối với Từ Trác Dư tình anh như vậy có chút ngậy thơ, chính là Từ Trác Dư còn thập phần nghiêm túc đeo vòng lên cổ tay anh, lời cự tuyệt không thể nói ra.

Món ăn vặt ở địa phương cũng rất đặc sắc. Quầy hàng bên đường đều thoảng mùi thịt gà sa tế, xoài cao lương cũng rất ngon miệng, cà ri đầu cá, cua cay đều là những món ăn bình dân. Từ Trác Dư kéo Tiểu Viễn Trình một đường dọc cái ngõ nhỏ, bụng hai người đều no căng.

” Tôi không nghĩ cậu có thể ăn nhiều như thế.” Tiểu Viễn Trình luôn ít lời cũng nhịn không được nói.

” Ha ha,” Từ Trác Dư cười ngượng ngùng nói, ” Bình thường áp lực rất lớn, cho nên ăn uống cũng không thoải mái. Nhưng thật vất vả mới thoát ra được, ăn uống cũng trở nên tốt nhiều lắm.”

Làm bác sĩ, mỗi ngày đều có thể gặp áp lực giải phẫu sao? Tiểu Viễn Trình nghĩ.

” Các anh làm trên công ty cao cấp cảm giác này kỳ thật cũng sẽ không khác nhiều đi? ” Từ Trác Dư lại uống một ngụm nước dừa thơm ngon.

” Đã thành thói quen.” Tiểu Viễn Trình như trước thản nhiên.

Ăn uống no nê hai người trở lại khách sạn liền tắm rửa rồi lên giường, một ngày mệt mỏi làm cho Từ Trác Dư ngay cả xấu hổ đều không có, trực tiếp ngủ luôn.

Ngày hôm sau, bởi vì thời tiết có điểm lạnh, có mưa to, hai người liền lùi lại kế hoạch đi biển, bèn thăm viếng chùa miếu ở vùng phụ cận.

Chùa miếu ở Đông Nam Á không có quy mô lớn như ở Trung Quốc, phong cách có chút giống miếu Quảng Đông Phúc Kiến.

Tiến vào chùa, Tiểu Viễn Trình lập tức hướng đến đền cầu bình an khỏe mạnh, thành kính mà cúi đầu dâng hương.

Từ Trác Dư từ khi kết hôn tới nay lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Viễn Trình chủ động làm một việc, nghĩ anh có lẽ vì người nhà cầu nguyện bình an, thế là cũng cúi đầu thấp hương.

Sau đó, bọn họ nghe nói có cây bồ hai trăm năm, bên cạnh huyền náo hấp dẫn hai người.

Hai người khách nói tiếng Nhật hiển nhiên là khách du lịch hỏi đường, mà người du khách Nhật Bản nói tiếng Anh cũng không rõ, nên trao đổi có chút chướng ngại.

Tiểu Viễn Trình biết tình huống đại khái, nhanh chân tới chỗ bọn họ, mà Từ Trác Dư tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng đi theo.

Nhìn nam nhân thành thạo dùng tiếng Anh tiêu chuẩn vì hai người kia phiên dịch, Từ Trác Dư không khỏi cảm thấy giật mình.

Chưa bao giờ nghĩ anh nói được ngôn ngữ khác tốt như thế.

8. Vị Vũ - Chương 8

Du khách Nhật Bản sau khi biết rõ đường đi, liền tiếp hướng bọn họ nói lời cảm tạ. Dân bản xứ hai tay tạo thành chữ thập đối bọn họ nói ” Thực cảm tạ hai cậu, chúc hôn nhân của hai cậu hạnh phúc. Thuận tiện nói cho các cậu, miếu thờ cầu nhân duyên ở ngay bên phải.”

Đang lúc Tiểu Viễn Trình cùng Từ Trác Dư nghi hoặc vì sao người nọ khẳng định bọn họ là quan hệ phu phụ, người nọ liếc mắt nhìn đôi nhẫn giống nhau như đúc trên ngón tay áp út của hai người.

Đó là hai chiếc nhẫn bạch kim đơn giản, mặt trên khảm một viên kim cương đen nhỏ.

Thế là hai người hiểu rõ, sau đó hướng người nọ lời cảm tạ, Từ Trác Dư nhìn Tiểu Viễn Trình, như đang hỏi: ” Muốn đi sao?”

Tiểu Viễn Trình nhìn đôi mắt đen của cậu bởi vì không xác định được mà quay lại nhìn, trong lòng giống như bị mèo cào một cái, thế là chậm rãi gật đầu, nói: " Khó được đến một lần, đi thôi."

Từ Trác Dư nghĩ thầm, tuy rằng nhân duyên này tới một cách hoang đường cùng không chắc chắn, nhưng cho dù không yêu, tính nghĩ bình thường cũng tốt lắm, cậu cũng hy vọng quan hệ của hai người không cần phải gượng gạo nữa, cuộc sống có thể bình an yên ổn.

Từ Trác Dư thành kính dập đầu lạy ba cái.

Giờ phút này, bên ngoài chùa mưa đang rơi từng hạt tí tách, cây bồ đề hai trăm năm tuổi kia vẫn đang lặng lẽ đứng giữa viện, nhận lễ rửa tội. Trong mưa hương nến sương khói vây quanh, có một phen thiên* vị. (thiên: cách gọi của đạo Phật)

Bởi vì trời mưa, hai người không ở bên ngoài lâu liền trở về khách sạn. Tiểu Viễn Trình tỏ vẻ anh muốn đi ngâm ôn tuyền, hai người liền đến bên trong ôn tuyền.

Tiểu Viễn Trình tiến đến bể tắm ở giữa rồi bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, Từ Trác Dư ngâm một hồi cảm thấy thật sự xấu hổ, bèn bắt đầu tìm kiếm đề tài: " Đúng rồi, anh biết tiếng Nhật sao?"

Tiểu Viễn Trình chậm rãi mở to mắt, " Ân, bởi vì việc làm ăn thường đến Nhật Bản, cho nên biết một ít."

" Ai, kia nếu xem tranh châm biếm, xem thiên văn học cũng thuận tiện đi." Từ Trác Dư cứ thế nói.

".....Ân." Tiểu Viễn Trình phát ra một tiếng thở dài.

Đêm này hai người như trước nằm cùng trên giường, lại không có phát sinh chuyện gì. Từ Trác Dư không khỏi nghi hoặc vì cái gì đối phương không có tiến thêm một bước nữa, rõ ràng là gay không phải sao? Bất quá nói như vậy cậu cũng thoải mái, vui vẻ, sự tình đến thời điểm đó rồi nói sau.

Đến đảo Ba Li ngày thứ ba là thời tiết sáng sủa, hai người sáng sớm xuất phát đi bãi biển trước.

Trời xanh, mây trắng, cây cọ, còn có bãi cát mịn như lòng bàn chân. Nước biển nơi này vô cùng trong suốt, như chất lỏng màu lam thạch anh, cát trên bờ, san hô cùng cá bơi trong nước đều thấy rõ.

Sau khi hai người trang bị tốt, liền theo chỉ đạo của huấn luyện viên bắt đầu lặn xuống biển.

Từ nhỏ Từ Trác Dư có điểm sợ nước, cậu này bởi vì phi thường muốn thử lặn xuống nước nên mới tăng lá gan đi xuống. Mà Tiểu Viễn Trình sớm giành được chứng nhận cứu người dưới nước, cho nên anh vẫn đều đặn đường cho Từ Trác Dư.

Cả trong quá trình Từ Trác Dư đều rất khẩn trương, luôn nắm lấy tay Tiểu Viễn Trình không buông. Nhưng này không chút nào không có giảm bớt cậu vui đùa, chứng kiến nhan sắc xinh đẹp hình dạng quỷ dị của cá cũng không phải cần kéo lấy Tiểu Viễn Trình cùng nhau truy cá.

Nơi này có thợ chụp ảnh dưới nước, chuyên môn chụp hình du khách lặn xuống biển, trên bờ nghỉ ngơi hưởng này chào hàng.

Sau khi hai người lên bờ, hình ảnh hai người nắm tay hoặc là vây quanh rặng san hô, hoặc là truy cá đều được Từ Trác Dư mua.

9. Vị Vũ - Chương 9

Một ngày ở bờ biển trôi qua rất nhanh, vốn Tiểu Viễn Trình muốn quay về khách sạn giải quyết bữa tối, nhưng Từ Trác Dư thập phần tưởng niệm tới lúc ăn vặt ngày đó, hai người ở bờ cát đến nhà tắm công cộng tắm qua loa sau đó liền đến phố ăn uống.

Ngôi xe buýt tới cũng đã là chạng vạng, đèn đường phố cùng bảng hiệu đủ loại kiểu dáng đèn nê ông đã sáng lên, ngã tư đường người đến người đi, có vẻ rất náo nhiệt.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng huyền não hấp dẫn chú ý của hai người, mơ hồ có thể nhìn thấy một đám người vây quanh một nam nhân đang nằm, một người phụ nữ quỳ rạp xuống bên cạnh, khóc không thành tiếng.

Bởi vì bệnh nghề nghiệp, Từ Trác Dư phản xạ có điều kiện liền hướng đám người chạy tới. Tiểu Viễn Trình cũng gắt gao theo sát phía sau.

Từ Trác Dư vừa thăm dò hơi thở cùng mạch đập của nam nhân, vừa dùng tiếng Anh hướng người phụ nữ nói mình là bác sĩ, cũng hỏi tên của nam nhân. Tiếp theo, cậu lớn tiếng hỏi nam nhân có thể nghe cậu nói chuyện hay không.

Lúc này, xe cứu thương đến, Từ Trác Dư chỉ thị y tá đo điện tâm của nam nhân. Kết quả mạch của nam nhân đập bình thường, huyết áp cũng rất thấp.

"Hắn từng có bệnh sử tim sao?" Từ Trác Dư quay đầu hỏi người phụ nữ.

"Ân, từng bị viêm màng tim....." Người phụ nữ nói.

"Kia có thể là chứng viêm tính màng tim xuất huyết....." Tiểu Viễn Trình chú ý tới vẻ mặt hiểu rõ rồi lập tức nghiêm túc của Từ Trác Dư.

"Từ nơi này đến bệnh viện mất bao lâu?" Từ Trác Dư lại hỏi y tá.

"Đại khái phải 20 phút." Y tá đáp.

"Không còn kịp rồi...." Từ Trác Dư lẩm bẩm, "Lấy châm đến, tôi ở Mĩ đã từng châm cứu màng tim một lần." Từ Trác Dư kiên định nói với y tá.

Tiểu Viễn Trình trong lòng vừa động, đây là ở nước ngoài, nếu Từ Trác Dư làm ra sai lầm gì, có thể bị pháp luật Indonesia truy cứu.

Y tá lấy châm đến, Từ Trác Dư mang bao tay, lấy cồn i-ốt ngực nam nhân, liền bắt đầu chậm rãi đem kim châm lớn đâm vào làn da nam nhân.

Châm cứu màng tim là cách xử lý phi thường tinh tế nhất. Hơi chút vô ý, kim châm sẽ đâm thủng cơ tim, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Mà ở ngã tư đường nhộn nháo châm cứu màng tim, cần lực chú ý cùng tổ chất tâm lý cao.

Kim châm từng cái từng cái đâm vào, dù kim không dính máu, nhưng Từ Trác Dư trên trán đã toát ra mồ hôi.

Tiểu Viễn Trình nhìn Từ Trác Dư hết sức chuyên tâm trước mắt, tinh thần lại bay lên trước.

Đây là sau khi hai người nhận thức, anh lần đầu tiên thấy trạng thái làm việc của Từ Trác Dư. Ánh mắt Từ Trác Dư chuyên chú, mồ hôi trên trán toát ra trơn bóng cùng đèn nên ông chiếu vào mặt cậu không ngừng biến hóa, Tiểu Viễn Trình cảm thấy được giờ phút này Từ Trác Dư suýt đến kinh người.

Quả nhiên, mỗi người khi chăm chú đều là biểu tình hấp dẫn người nhất.

Có mị lực ngay cả anh đều rung động.

Ngay tại lúc Tiểu Viễn Trình xuất thần, kim châm cuối cùng xuất hiện máu. Từ Trác Dư đem kim châm nhổ ra, một cổ máu phun ra. Tuy rằng cậu tránh đúng lúc, nhưng vẫn có một ít dính tới quần áo của cậu.

Từ Trác Dư thở dài nhẹ nhõm một hơi, y tá vội vàng đem nam nhân lên cáng. Vợ của nam nhân liên tục nói lời cảm tạ với Từ Trác Dư sau đó lên xe cứu thương.

Từ Trác Dư chậm rãi đứng lên, đi tới bên cạnh Tiểu Viễn Trình, cùng anh mỉm cười nói, "Đi thôi."

Tiểu Viễn Trình nhìn Từ Trác Dư với ánh mắt tán thưởng, "Làm không tồi", nói xong phát hiện hai vai cậu hơi run lấy bầy, liền hỏi, "Cậu có khỏe không?"

"Khẩn trương là đương nhiên, bên nước ngoài mà làm sự tình này, nếu xảy ra việc gì có thể sẽ ngồi tù." Từ Trác Dư nói, khỏe miệng như trước treo lên nụ cười.

Tiểu Viễn Trình nhìn mặt cậu, bỗng dưng nhớ tới vẻ mặt chăm chú của cậu, như kim lòng không được, kéo tay cậu, ” Đi thôi, đi uống rượu.”

Trong nháy mắt khi kéo tay cậu Tiểu Viễn Trình phát hiện lòng bàn tay Từ Trác Dư đều là mồ hôi lạnh.

Từ Trác Dư đối hành vi Tiểu Viễn Trình kéo tay cậu sững sốt một chút, lập tức liền cười nói ” Uống rượu an ủi với tôi cũng vô dụng, tôi mang quần áo dính máu đi ăn cơm không tốt lắm, nếu không chúng ta tùy tiện mua cái gì đó về ăn? Tôi hôm nay muốn ngủ sớm.”

Tiểu Viễn Trình không nói gì, hai người liền quay về khách sạn giải quyết bữa tối.

10. Vị Vũ - Chương 10

Buổi tối, Tiểu Viễn Trình mở máy tính bắt đầu xem xét tình huống ở công ty, vốn muốn ngủ sớm nhưng Từ Trác Dư lại ngủ không được, thế là nằm trên giường nhìn Tiểu Viễn Trình làm việc.

Trong phòng đèn điện không bật, chỉ có màn hình máy tính phát ra chút ánh sáng. Tiểu Viễn Trình chăm chú nhìn máy tính, một cặp kính trên sống mũi cao thẳng của anh, lúc anh nhíu mày, lại phát hiện vẻ đẹp suýt đến dữ dội của anh.

Đảo mắt đã đến ngày nghỉ cuối cùng, mọi chỗ đều đã đi xong, quà nên mua cũng đã mua đủ. Đang lo không biết hôm nay kế hoạch như thế nào thì tiếp tân cho biết, hôm nay vừa vận địa phương vì xúc tiến khách du lịch mà tổ chức ngày hoan lạc này. Buổi tối, ở chỗ bãi cát bọn họ từng lặn xuống biển sẽ có lửa trại, du khách đều có thể tham gia.

” Nghe có vẻ không tồi, vừa lúc có hoạt động, anh muốn đi không?” Từ Trác Dư nhìn Tiểu Viễn Trình.

” Ngày mai bay buổi chiều, đêm nay đi cũng không gây trở ngại.” Nam nhân đáp.

Ngày đó lặn xuống biển dưới ánh mặt trời bọn họ chưa đến ngọn núi phía trước đã dời đi, lần này đến, biển ban đêm cũng có một phen mị lực. Một vầng trăng nằm treo trên không, phía chân trời màu lam lam nổi bật nước biển xanh, xa xa có nhiều điểm ánh sáng là những con thuyền.

Người tổ chức hoạt động dựng trên bờ cát một đồng củi, xung quanh đặt thịt nướng cho du khách tự chọn. Một ít du khách hâm mộ mà đi lại xung quanh, tự ném thử thịt nướng chính mình làm, mặt khác có những người ở phụ cận chụp ảnh.

Lửa trại được đốt lên, hoạt động đặc biệt đêm nay coi như chính thức bắt đầu. Từ Trác Dư tuy rằng rất thích góp vui, nhưng cậu không phải cùng người lạ thân thiện cho lắm, Tiểu Viễn Trình không cần phải nói. Ít nhiều lần này người chủ sự có thể thu xếp, hơn nữa du khách tham gia phần lớn đến từ các nơi trên thế giới, không giống người Châu Á câu nệ, cho nên hai người bọn họ cũng kết bạn với vài vị du khách.

Mọi người bên lửa trại vừa ca hát, vừa học điệu múa đặc sắc của địa phương, uống rượu, hơn phân nửa buổi tối cứ như vậy trôi qua.

Đội nhiều người đã hơi hơi say, người chủ sự liền đề nghị mọi người ngồi xuống ngay tại chỗ, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Đề tài nói đi nói lại đến hai người Tiểu Từ, người chủ sự sau khi biết bọn họ là tân hôn phu phụ, liền bắt hai người bọn họ uống tình ca.

Còn lại người say rượu đều vô giúp vui, mọi người liền ồn ào đòi theo.

Từ Trác Dư không biết ca hát đang quẩn bách đến không được, đang lúc cậu không biết làm sao giải vây cho hai người, Tiểu Viễn Trình nhìn cậu một cái.

Trong lúc đó khuôn mặt ở lửa trại lúc sáng lúc tối chiếu rọi có vẻ thanh tú. Làm cho anh không khỏi nghĩ đến ngày trước Từ Trác Dư cứu người, đồng dạng trên mặt là biểu tình lo lắng kia.

Thế là anh thản nhiên mở miệng.

” Để tôi hát.”

Nam nhân nhìn thẳng phía trước, mở miệng hát:

” Moon river, wider than a mile

I’m crossing you in style some day

Oh, dream maker, you heart breaker

Wherever you’re going, I’m going your way

Two drifters, off to see the world

There’s such a lot of world to see

We’re after the same rainbow’s end, waiting round the bend

My huckleberry friend, Moon River, and me”

.....

Nam nhân ít lời, nhưng tiếng nói lại ngoài ý muốn trầm thấp dễ nghe.

Anh chậm rãi ngâm xuống, luôn luôn quay đầu nhìn Từ Trác Dư, ánh mắt ở trên mặt cầu vài giây rồi sẽ đem đầu quay đi.

Từ Trác Dư cảm thấy chính mình say. Không phải bởi vì cồn, mà say tiếng ca trầm thấp cùng cái nhìn ôn nhu của anh.

Người xung quanh lửa trại ủng hộ giống như mình, bị thu hút.

Nam nhân lơ đãng tản mát mị lực vây quanh mình, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Từ Trác Dư cảm giác tim mình đập rất nhanh, cậu từ lần đầu tiên nhìn thấy anh liền thừa nhận anh rất tốt.

Chính là cậu không biết ánh mắt anh cùng tiếng hát cứ nhiên mê người như thế, cậu giống như bị mê hoặc.

Người này đã là người chồng hợp pháp của cậu.

11. Vị Vũ - Chương 11

Sau đó, hai người lại bị nhóm du khách mời rất nhiều rượu, Từ Trác Dư rất nhanh liền say, Tiểu Viễn Trình coi như tỉnh táo đem cậu trở về khách sạn.

Vẫn có thể xem là một buổi đêm tốt đẹp.

Từ Trác Dư bị cơn đau đầu làm tỉnh.

Ngoài cửa sổ bầu trời hơi hiện ra ánh nắng, đại khái là rạng sáng.

Từ Trác Dư chậm rãi ngồi xuống, mơ màng nhìn Tiểu Viễn Trình ngủ bên cạnh, cố gắng tự hỏi ngày hôm qua cậu làm sao trở về.

” Tỉnh sao?” Đang lúc Từ Trác Dư che đầu tự hỏi, Tiểu Viễn Trình cũng tỉnh, xoay người lại.

” Ai.....” Từ Trác Dư bị tiếng gọi bất ngờ dọa run run một chút, chân cũng không cẩn thận đụng phải khó gian hơi gồ lên của Tiểu Viễn Trình.

” Ách....” Tuy rằng hiểu rằng đây là hiện tượng sinh lý vào sáng sớm của nam nhân, nhưng là Từ Trác Dư cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Mà nói, Tiểu Viễn Trình cũng là gay, mà hai người kết hôn hơn một tuần, còn vẫn không có ” động phòng”

Kỳ thật đoạn thời gian trước, đặc biệt biết Tiểu Viễn Trình là gay, Từ Trác Dư lên mạng tra một ít GV để thu hoạch kiến thức.

Làm một bác sĩ, cậu có thể lý giải nam nhân thông qua hành vi như vậy có thể đạt được khoái cảm, nhưng là nhìn biểu tình hai người dục tiên dục tử trên GV, cậu vẫn cảm thấy có chút nghi hoặc cùng hiểu kì.

” Không sao, đợi một hồi liền.....” Tiểu Viễn Trình lập tức lùi về sau.

” Tôi giúp anh đi!” Nói xong thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi của mình, cậu cũng không biết những lời như vậy sao có thể nói ra.

Bất quá bọn họ hiện tại tốt xấu gì cũng là quan hệ phu phụ, tình huống hiện tại cũng là hậu quả của việc cậu không làm tròn nghĩa vụ, như thế nghĩ muốn giúp, cậu đưa tay về hướng quần của Tiểu Viễn Trình.

Lúc cậu sắp chạm đến quần lót của Tiểu Viễn Trình, anh nói: ” Cậu còn chưa có tỉnh rượu...”

Chính là tay đã vươn đến, làm sao mà rút trở về. Thế là Từ Trác Dư như trước đem tay chụp lên dục vọng của anh.

Từ Trác Dư là một xử nam, ngay cả bạn gái còn không có mà kết giao. Bình thường dù có dục vọng cũng đều tự mình giải quyết, cho nên cậu hiện tại thuần thực vuột ve khổ gian của Tiểu Viễn Trình, mặt cũng đã nóng đến muốn nổ.

” Ân....” Tiểu Viễn Trình bị khơi gợi dục vọng, kêu rên một tiếng.

Độ ẩm trên mặt Từ Trác Dư lại tăng thêm một bậc.

Thanh âm da thịt cùng vải vóc cọ xát trong phòng yên tĩnh mà đen tối có vẻ rõ ràng, kích thích thần kinh của hai người.

Cuối cùng, Tiểu Viễn Trình nhịn không được, ôm Từ Trác Dư, hôn lên môi.

” Ngó....” Từ Trác Dư hoảng sợ, nhất thời càng trở nên thanh tỉnh.

Anh tuy vội vàng nhưng không lỡ mồm hôn môi Từ Trác Dư, bàn tay to ấm áp khô ráo vuột ve người cậu.

Từ Trác Dư hoàn toàn chưa có kinh nghiệm cảm giác như lỗ chân lông toàn cơ thể đều nổ tung, tim đập nhanh hơn, giác quan toàn thân đều dâng lên, điều kích thích nhỏ cũng sẽ làm cậu run rẩy.

Bởi vì quá khẩn trương, toàn thân cậu đều căng ra.

” Cậu là lần đầu tiên? Không có cùng nữ nhân làm sao?” Tiểu Viễn Trình phát hiện người trong lòng khác thường.

” Ân....” Từ Trác Dư cứng ngắc gật đầu.

” Tôi sẽ ôn nhu.” Tiểu Viễn Trình nói. Tiếp theo anh tiếp tục dùng bàn tay to ôn nhu sờ toàn thân Từ Trác Dư.

Da thịt cậu thực bóng loáng, cảm xúc tốt lắm, hơn nữa có thể cảm giác cậu đang run nhè nhẹ.

Tiểu Viễn Trình bỏ đi quần lót của cả hai, phát hiện cái của đối phương đã đứng thẳng từ lâu. Anh bắt đầu dùng hạ thân của mình nhẹ nhàng cọ xát hạ thân của cậu, hy vọng lấy điều này có thể giảm bớt khẩn trương cho cậu.

Quả nhiên, thân mình cậu dần nhuyến xuống.

12. Vị Vũ - Chương 12

(Có H =))))))

Tiểu Viễn Trình nhẹ nhàng hôn lên cổ cậu, muốn tiến đến bước cuối nhưng lại phát hiện không có gì để bôi trơn.

Mắt anh nhìn về phía đầu giường, cuối cùng dừng lại ở một cái chai trên đó.

” Kem xoa tay cũng được đi.” Tiểu Viễn Trình nói xong liền đưa tay đem cái chai cầm lại đây, lấy một ít lên ngón tay.

Đầu ngón tay Tiểu Viễn Trình tiến đến hậu huyệt Từ Trác Dư trong chốc lát, cậu bị kem xoa tay lạnh lạnh làm giật mình, hậu huyệt cũng gắt gao co rút lại.

Anh tiếp tục lấy tay chậm rãi vòng quanh cửa vào, cơ thể chậm rãi thả lỏng. Khi một ngón tay của anh sấp vào huyệt động, môi hôn lên môi và cổ Từ Trác Dư.

” Ân.....” Từ Trác Dư có chút khó chịu rên lên.

” Không sao, không cần nhẫn nại, cứ kêu đi.” Tiếng nói trầm thấp của anh vang lên bên tai Từ Trác Dư.

Từ Trác Dư cảm thấy người càng nóng hơn. Âm thanh của anh thực gợi cảm, như thể gần sát bên tai mình nói chuyện làm cậu rung động.

Rất nhanh, anh thành công sấp nhập mấy ngón tay. Sau khi mở rộng đủ, anh đưa tay rút ra, đem hai chân Từ Trác Dư kéo đến đặt trên vai mình, cầm lấy tính khí sớm dâng trào của mình.

Vừa rồi Từ Trác Dư cách quần lót vuốt ve Tiểu Viễn Trình, chỉ có thể cảm giác cái kia của anh rất lớn, hiện tại có chút ánh sáng cậu nhìn khó gian nam nhân không khỏi cảm thán nói ” Sao có thể to như vậy?”

Tiếp theo, anh tiến vào.

Có lẽ là do chuẩn bị cẩn thận, Từ Trác Dư không có cảm giác đau đớn nhiều, ngược lại, một tia khoái cảm từ chỗ hai người kết hợp dâng lên.

Thật giống như cảm giác bị nhồi đầy.

Cậu hiện tại là người của Tiểu Viễn Trình, đây là suy nghĩ của Từ Trác Dư trong mơ hồ.

Mà bên này, Tiểu Viễn Trình cũng bị dừng đạo vừa ẩm áp lại ướt át của Từ Trác Dư bao lấy rất thoải mái, bởi vì lo lắng Từ Trác Dư là lần đầu tiên, cho nên anh cũng không có lập tức động.

Mà Từ Trác Dư có điểm khó nhịn, chính cậu lại ngược ngừng thúc giục anh nhanh lên động, liền cắn chặt môi cố chịu.

Cuối cùng Tiểu Viễn Trình cảm nhận được dừng đạo của cậu co rút có nhịp điệu, lại nhìn bộ dạng nhếch miệng khó nhìn của cậu, lúc này mới hiểu được là đối phương đã chuẩn bị tốt, chính là ngược ngừng không nói ra thôi.

Ngay sau đó, Tiểu Viễn Trình đẩy hạ thân vào, từng nhịp từng nhịp ra vào.

Hai chân Từ Trác Dư quấn chặt vòng eo của anh, hai tay cũng bám vào cổ anh. Khoái cảm xa lạ từng chút một từ nửa người dưới lan tràn ra, giống như cậu đang bị sóng triều bao phủ.

Cậu mơ màng nhìn trần nhà, nửa người dưới lại như có ý thức gắt gao quấn lấy tính khí của anh trong cơ thể.

Thân thể hai người vô cùng hợp ý, thân thể Tiểu Viễn Trình với Từ Trác Dư đã không còn nhiều xấu hổ. Nệm bị hai người vận động kêu thành tiếng ” chi nha chi nha”, âm thanh thực nhức dục.

Qua thời gian rất lâu, Tiểu Viễn Trình trừu sấp với tốc độ càng nhanh, hai người cũng không nhịn được phát ra tiếng rên.

Sau một thời gian vận động, Tiểu Viễn Trình đem tinh hoa bắn trong cơ thể Từ Trác Dư, mà này bị kích thích, Từ Trác Dư run rẩy bắn ra chất lỏng màu trắng ngà.

Điều này làm cho Tiểu Viễn Trình cũng thoáng ngây dại.

..... Chỉ dựa vào sáp phía sau có thể bắn.....

Sau khi bắn tinh, Từ Trác Dư thanh tỉnh không ít, đối với tình dục đồng tính tuy không có nhiều hiểu biết nhưng cậu cũng đại khái hiểu được chỉ dựa vào đối phương bắn tinh vào cơ thể có thể phóng ra là một người đam mê.

Quả thực không có mặt mũi gặp người mà.

Tiểu Viễn Trình nhìn bộ mặt cậu có vẻ nghĩ muốn tự sát, cảm thấy vô cùng đáng yêu, liền vì cậu giải vây nói, " Anh mang em đi tắm rửa."

13. Vị Vũ - Chương 13

Từ Trác Dư ngủ một mạch đến giữa trưa ngày hôm sau, thẳng đến khi Tiểu Viễn Trình gọi cậu dậy.

Anh đã thay cậu gọi bữa sáng, hành lý cũng đã thu thập đầy đủ.

Cậu vận mình một chút, đau đớn ở mặt sau tràn ra, thiếu chút nữa không đứng vững. Tiểu Viễn Trình nhìn thấy, bước đến đỡ cậu.

Từ Trác Dư vội vàng nói: " Không sao, em có thể." Nói xong trên mặt lại hiện lên một mặt nụ cười xấu hổ.

Tiểu Viễn Trình yên lặng nhìn khuôn mặt tươi cười của Từ Trác Dư rồi lại chuyển sang biểu cảm khác.

Từ Trác Dư cố gắng bày ra bộ dáng bình tĩnh, chính là cậu vừa thấy Tiểu Viễn Trình mặt liền đỏ lên, làm bại lộ trạng thái thật của cậu.

Trạng thái này vẫn liên tục cho tới khi ngồi trên máy bay.

Dọc đường bay, Từ Trác Dư đành giả bộ ngủ, tránh trao đổi giữa hai người.

Sau bao nhiêu chuyện, trải qua lần du lịch này, Từ Trác Dư giật mình phát hiện hiện mình hình như thích Tiểu Viễn Trình.

Anh bình thường ít lời, đối đãi với yêu cầu của cậu rất tốt, lúc chăm chú làm việc rất đẹp trai, ca hát lại mê người như vậy, anh so với thân thể cậu có điểm không phù hợp....

Cậu có lẽ yêu Tiểu Viễn Trình.

Sau này về đến nhà, Tiểu Viễn Trình bắt đầu quay về công ty đi làm, Từ Trác Dư tính toán nghỉ ngơi và hồi phục hai ngày sau đó cũng trở về bệnh viện.

Buổi sáng, Từ Trác Dư ở sofa xem Discovery Channel thì điện thoại vang.

" Anh buổi sáng đi quên một phần văn kiện, ngay tại trên bàn trong thư phòng của anh. Em lấy giúp anh ra, anh sẽ bảo người đến lấy." Âm thanh của Tiểu Viễn Trình truyền đến.

" Không cần phiền toái, em đến công ty đưa cho anh." Từ Trác Dư vội vàng nói.

" Không sao, dù sao hần cũng rảnh rồi."

".....Nga." Không biết sao, Từ Trác Dư cảm thấy ngữ khí của Tiểu Viễn Trình có vài phần trêu tức bên trong.

20 phút sau, "người rảnh rồi" từ miệng Tiểu Viễn Trình tới.

Người tới một bộ đào hoa lệ mắt nhưng rất xinh đẹp. Tây trang giày da, có bộ dáng rất tốt. Nam nhân vừa vào cửa liền mỉm cười hướng Từ Trác Dư chào: " Xin chào, tôi là Khổng Trạch, tới lấy văn kiện."

" Xin chào, mời vào nhà." Từ Trác Dư mỉm cười tiếp đón nói.

Trên mặt nam nhân hiện lên vẻ nghi hoặc, " Chúng ta ở hôn lễ của cậu đã gặp qua, cậu không nhớ rõ sao?"

"A?Thật có lỗi" Từ Trác Dư xấu hổ cười nói. Nói thật, cậu không có ấn tượng nhiều với chuyện phát sinh ngày đó.

" Không sao, ngày đó rất nhiều người lắm ~" Khổng Trạch như trước cười mỉm.

Sau khi vào nhà, Từ Trác Dư vội vàng mời Khổng Trạch ngồi ghế, lại đi rót trà cho hắn.

" Uống chén trà đi." Từ Trác Dư nói.

" Cảm ơn, đây là danh thiếp của tôi." Khổng Trạch cười nói.

Danh thiếp của hắn ghi chức vị bộ quản lý thị trường.

Rõ ràng không phải một chức vị "nhàn", Từ Trác Dư nghĩ.

" Tôi là bằng hữu của Tiểu Viễn Trình, từ đại học liền nhận thức hắn, sau đó đến công ty hắn làm công." Nam nhân tự giới thiệu bản thân, " Nghe nói cậu là bác sĩ? Thực hâm mộ a, đây cũng từng là lý tưởng của tôi."

"A? Anh muốn làm bác sĩ?" Từ Trác Dư cảm thấy có chút ngạc nhiên.

" Đúng vậy, hơn nữa là bác sĩ khoa phụ sản, có thể sử dụng hai tay của mình đón một tân sinh mệnh cảm giác thật tốt." Khổng Trạch nói. " Chính là ba mẹ ép tôi phải học kinh doanh, thế nên ước mơ chỉ có thể là ước mơ."

Từ Trác Dư cảm thấy run rẩy. Nào có nam nhân nào muốn đi làm khoa phụ sản a.....

Nam nhân nói là liền một mạch, hàn huyên với Từ Trác Dư rất lâu, mà Từ Trác Dư cũng tiếp lời toàn bộ.

" Tôi đây đem văn kiện đưa đi, trở về còn có việc phải làm. Cảm ơn cậu."

Từ Trác Dư không cẩn thận lộ ra biểu tình " Chính là tôi cảm thấy anh hiện tại đang rất rảnh rỗi a", bất hạnh thay bị nam nhân nhìn thấy.

" Tôi biết cậu suy nghĩ cái gì, đây chính là công việc của tôi, sau khi đem đi thì còn có việc." Nam nhân lắc lắc văn kiện trong tay.

Từ Trác Dư bị nhìn thấu, không khỏi xấu hổ cười.

" Con người cậu rất tốt, tôi rất thích cậu. Chỉ hy vọng Viễn Trình không phải người có mắt không trông, không biết quý trọng." Thần sắc nam nhân bỗng dừng đứng đắn hẳn lên, nhìn thẳng vào mặt Từ Trác Dư.

Từ Trác Dư không hiểu ra sao: "A?"

" Tôi đây phải đi rồi, cậu pha trà uống ngon lắm, sau này có thời gian rồi tôi sẽ đến làm khách!" Không đợi Từ Trác Dư phản ứng lại, Khổng Trạch đã tự đi ra ngoài cửa.

Người này thật thú vị. Khó có một người luôn thản nhiên như Tiểu Viễn Trình lại có bằng hữu tốt như vậy, Từ Trác Dư nghĩ.

14. Vị Vũ - Chương 14

Buổi tối sau khi Tiểu Viễn Trình về nhà, Từ Trác Dư cùng anh nói về chuyện của Khổng Trạch. " Bạn của anh rất thú vị."

“Khổng Trách sao? Sau khi hấn trở về cũng nhắc tới em với anh. Bất quá em tốt nhất không nên cùng hấn qua lại nhiều.” Tiểu Viễn Trình tựa hồ đối với sự qua lại của hai người bọn họ không cao hứng lắm.

Đang lúc Từ Trác Dư muốn hỏi vì sao thì điện thoại vang.

Điện thoại là từ trong nhà gọi đến, nói bọn họ nhanh chóng trở về một chuyến. Lúc đến, quản gia nói cho họ biết mẹ Tiểu từ khi về nước có chút không thích ứng được với khí hậu, hai ngày nay không biết sao lại phát sốt. Dù gia đình có mời thầy thuốc cũng uống thuốc đúng hạn, nhưng bệnh vẫn không tốt lên, gần đây còn có xu hướng nặng thêm, ba Tiểu bởi vì vậy có chút lo lắng.

Mẹ Tiểu vẫn còn đang ngủ, nhìn mặt mẹ tái nhợt nằm ở trên giường, Từ Trác Dư rất là đau lòng. Tuy rằng cậu cùng mẹ Tiểu mới gặp qua vài lần, nhưng cậu đối với người mẹ hiền lành hòa ái này, đối xử với cậu rất tốt.

Cậu vội vàng kiểm tra một chút cho thân thể mẹ Tiểu, phát hiện mẹ vì cơ thể yếu nên mới chậm chạp không khỏi, lúc này mới yên tâm.

Mà bên cạnh Tiểu Viễn Trình cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Từ Trác Dư cẩn thận dặn dò người giúp việc cách chiếu cố người bệnh, sau đó liền cùng Tiểu Viễn Trình dời đi.

Vừa về tới nhà, Từ Trác Dư vẫn thấy lo lắng một chút. Dù sao cậu cũng đang được nghỉ phép, vốn tính toán sau khi hưởng tuần trăng mật trở về liền đi làm, nhưng hiện tại mẹ Tiểu sinh bệnh, cậu đi chăm sóc một chút cũng không sao. Chính mình là bác sĩ, đối với bệnh tình của người bệnh cũng có thể để ý nhiều hơn.

Ở trong lòng cậu, ba Tiểu cùng mẹ Tiểu tồn tại như người nhà. Thế là, cậu đem suy nghĩ của mình nói cho Tiểu Viễn Trình. Tiểu Viễn Trình tỏ vẻ đồng ý, “Vậy làm phiền em.”

” Không sao, chúng ta là người một nhà mà.” Từ Trác Dư có chút ngượng ngùng.

Tiểu Viễn Trình nghe được từ “người nhà”, ngực hơi hơi xiết lại, không biết là cảm giác gì.

Ngày hôm sau hai người lái xe đến Tiểu gia, Tiểu Viễn Trình đi vào ân cần hỏi thăm mẹ một chút rồi đến công ty, để lại Từ Trác Dư ở lại chiếu cố mẹ.

Từ Trác Dư một mực chú ý nhiệt độ cơ thể của mẹ Tiểu, lại bảo người làm đi mua lê, đun nhỏ lửa làm thành mứt lê, một ngụm lại một ngụm dứt cho mẹ, nói là có thể bổ phế khỏi ho khan.

Mẹ Tiểu nhìn cậu vội vàng vàng, trong lòng rất cảm động, bệnh cũng trở nên tốt hơn. Nàng gọi Từ Trác Dư vào trước giường, nói: “Trác Dư à, con là đứa nhỏ tốt. Tuy rằng mẹ không biết vì cái gì Viễn Trình cố ý cùng con kết hôn, nhưng là hấn lấy được con chính là duyên phận của Tiểu gia ta. Trước đây cũng không thiếu hai người bị bắt kết hôn cùng nhau nhưng cuối cùng có ngày tốt đẹp mỹ mãn, mẹ hy vọng con cùng Viễn Trình cũng có thể như vậy. Đời tình cảm của hai con trưởng thành, lại đi bệnh viện cho ba mẹ một đứa cháu, ba mẹ con cũng sẽ cao hứng.”

Sau khi một lời nói hết, Từ Trác Dư cùng lúc cảm thấy mẹ Tiểu rất có nguyên tắc, không khỏi càng đối với mẹ tôn trọng vài phần, mặt khác trong nội tâm lại cảm thấy ngượng ngùng, hy vọng lời nói của mẹ có ngày trở thành sự thật.

” Ân, mẹ yên tâm.” Từ Trác Dư đáp.

” Thật sự là đứa nhỏ tốt, mẹ càng nhìn càng thích, bệnh cũng có thể mau khỏi.” Mẹ Tiểu cùng Từ Trác Dư vui đùa.

Buổi tối Tiểu Viễn Trình tan tầm trở về thì ba mẹ đã ngủ mất, mà Từ Trác Dư cả ngày chiếu cố người bệnh cũng đã sớm đi ngủ. Theo lời người làm, cậu như thế nào săn sóc chiếu cố mẹ mình, Tiểu Viễn Trình trong lòng có chút cảm động.

Trở lại phòng ngủ, anh nhìn cậu đã ngủ nhưng vẫn bật đèn đầu giường cho anh.

Chỉ là một việc nhỏ nhưng cũng làm cho Tiểu Viễn Trình trong lòng ấm áp.

Bước tới giường, nhìn khuôn mặt say ngủ của cậu dưới ngọn đèn nhu hòa, anh nâng mu bàn tay đẩy những lọn tóc lòa xòa trên trán cậu, không khỏi nhớ đến đến cảnh tượng một đêm kiều diễm ở đảo Ba Li.

Nghĩ như vậy, khổ hạ của anh lại bất tri bất giác đứng lên.

Từ Trác Dư vốn nghĩ muốn đợi Tiểu Viễn Trình trở về cùng anh ăn cơm, nhưng là chiếu cố người bệnh làm cậu thật mệt nhọc, thế là nghỉ ngơi một chút, sợ ngủ quên mà không tắt đèn đầu giường đi. Lúc này, trên trán truyền đến độ ấm làm cho cậu tỉnh lại, ánh mắt mơ màng nhìn Tiểu Viễn Trình, " Anh về rồi sao?"

Nói xong, cậu ngáp một cái, đôi mắt hơi phấp hồng, ánh mắt cũng ướt sũng, như con nai nhỏ.

15. Vị Vũ - Chương 15

Tiểu Viễn Trình chỉ cảm thấy hạ thân càng thêm cương cứng. Theo bản năng anh muốn lập tức đem cậu đặt dưới thân hung hăng mà làm, chính là lý trí cũng cho anh nhớ rằng quan hệ của hai người hiện tại còn rất xấu hổ, lần trước đã muốn xem như ngoài ý muốn.

Đang lúc Tiểu Viễn Trình rối rắm, Từ Trác Dư có chút tỉnh táo lại, " Em đi rửa mặt một chút."

Có thể bởi ý nghĩ "Không thể cho cậu rời đi" trong nháy mắt, Tiểu Viễn Trình một phen ngăn cản Từ Trác Dư, cũng hôn lên môi cậu, bàn tay đã ở phía sau tùy ý vuốt ve.

Từ Trác Dư bị hành động đột ngột này làm giật mình, theo bản năng muốn đẩy anh ra. Mà khi cậu ý thức được Tiểu Viễn Trình muốn làm gì, trong lòng lại vui mừng, không khỏi ngưng ngừng đáp lại anh.

Tiểu Viễn Trình tiếp tục hôn, liếm vành tai cùng cổ Từ Trác Dư, thuận tiện đem quần áo hai người cởi không còn một mảnh.

Bàn tay của anh lướt nhẹ qua hai điểm nhô lên trên ngực Từ Trác Dư, ác ý xoa nắn, làm cho cậu ngăn không được rên rỉ.

Đột nhiên, Từ Trác Dư nghĩ tới ba mẹ Tiểu Viễn Trình ngay tại tầng trệt, không khỏi chột dạ nói, " Ba mẹ ở....."

Tiểu Viễn Trình nhìn một bộ dạng mê người của cậu, ý xấu nổi lên, " Vậy phiền toái em kêu nhỏ chút....." Làm hai mắt cậu lại phấp hồng.

Tiểu Viễn Trình đem thân cậu lật lại, đem môi hôn dọc theo tấm lưng trắng nõn của cậu. Đằng sau lưng cậu không có dư thừa sẹo lồi, móng cũng rất vểnh. Hai tay anh cầm thắt lưng cậu, nhẹ nhàng đẩy xuống, làm thành tư thế nằm úp sấp, hai tay lại luồn xuống phía dưới cầm vật nhỏ hơi ngẩng đầu của cậu, chậm rãi xoa nắn.

Từ Trác Dư không thể kháng cự, thẹn thùng vô cùng, chỉ có thể dựa trán vào giường, dùng một tay che miệng mình tránh cho tiếng rên lộ ra ngoài. Tùy ý anh động nhanh hơn, thân thể cậu đã muốn nhuỵễn xuống không chống đỡ được chính mình, may là tay kia của anh nắm lấy thắt lưng cậu.

Cuối cùng, Từ Trác Dư như một con mèo nhỏ rên rỉ, một cổ bạch dịch bắn thẳng tới tay anh.

Anh cầm trong tay chất lỏng của Từ Trác Dư đến mặt sau, chậm rãi lấy ngón tay khuếch trương, lại tiếp tục hôn lưng cậu.

Khuếch trương xong, anh đem tính khí sớm đã cương cứng của mình chậm rãi sáp nhập.

Hậu đình giống như ngày trước, vừa nóng ẩm lại chặt chẽ, kẹp Tiểu Viễn Trình đến mất hồn. Mà người dưới thân cũng không cảm thấy đau đớn hay khó chịu, ít nhất nghe tiếng rên của cậu có thể đoán ra.

Kia rõ ràng là tiếng rên sau khi được thỏa mãn.

Thế là Tiểu Viễn Trình vừa mới đi vào không lâu liền chậm rãi động.

Kỳ thật anh cũng không ngờ rằng thân thể hai người lại phù hợp đến thế. Từ Trác Dư là người vừa mới trải qua tình dục, nhưng cậu lại có thể rất nhanh tiếp nhận anh, phản ứng của cậu cũng làm anh thực vừa lòng.

Ở phương diện này, cậu thật không hổ là người bạn đời của anh, Tiểu Viễn Trình nghĩ.

Cứ như thế ra vào, Tiểu Viễn Trình dần cảm thấy khoái cảm, từng chút từng chút lại dùng sức hướng tới hông Từ Trác Dư, mỗi một lần va chạm đều làm Từ Trác Dư nhin không được kêu lên một tiếng đau đớn.

Lúc này, anh tiện tay đụng đến ngực Từ Trác Dư, Từ Trác Dư lại lấy tay anh che miệng cậu, thế là hình thành cảnh một tay anh ở phía sau giữ thắt lưng cậu, một tay che miệng cậu, hơn nữa phần eo một mực lắc lư theo nhịp của anh.

Sau một thời gian, Từ Trác Dư hiển nhiên bị va chạm mãnh liệt làm mơ hồ, mê mang thế nhưng vươn đầu lưỡi liếm ngón tay Tiểu Viễn Trình.

Một chút lại một chút, nhẹ nhàng nhưng cũng thật ngứa.

Tiểu Viễn Trình nào chịu được kích thích như vậy, lập tức trều sáp với tốc độ nhanh hơn, chỗ hai người kết hợp phát ra tiếng nước dâm dâng.

Sau một hồi điên cuồng va chạm, hai người cùng đạt tới cao trào.

Từ Trác Dư đã sớm ngất đi, thế là Tiểu Viễn Trình ôm cậu đi tắm rửa.

16. Vị Vũ - Chương 16

Ngày hôm sau, Tiểu Viễn Trình đã rời đi trước khi Từ Trác Dư dậy, lưu lại một người cả ngày mặt đều hồng đến mất hồn mất vía, trong lòng cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Lại chiều cổ mẹ Tiểu cả một ngày, Tiểu Viễn Trình gọi điện nói hôm nay anh phải tăng ca, phải muộn mới trở về được.

” Cơm đều đã làm xong, nếu không em đưa đến công ty cho anh?” Vừa nghe đối phương phải tăng ca, Từ Trác Dư lo lắng anh sẽ không ăn cơm tốt.

Quả nhiên, thích một người, sẽ đem một sự việc của người nó trên trái tim mình.

” Không sao, anh sẽ ăn ở ngoài, không cần phiền toái em.” Điện thoại bên kia vang lên tiếng nói với ngữ khí thản nhiên.

” Kia anh nhất định phải ăn cơm chiều.” Từ Trác Dư không nghĩ làm cho chính mình có vẻ dài dòng, chính là tâm tư muốn quan tâm anh không lúc nào ngừng.

Đêm khuya Tiểu Viễn Trình về nhà thấy Từ Trác Dư còn đang ở trên sofa xem TV, ” Em sao còn chưa đi ngủ?”

” Em đun nước nóng chờ anh về uống, anh gần đây thoát nhìn có vẻ mệt mỏi.” Từ Trác Dư nhìn đến người trong lòng ánh mắt đều sáng ngời.

Nhìn ánh mắt đầy mong chờ của cậu, Tiểu Viễn Trình phát giác câu nói ” Kỳ thật em không cần làm vậy đâu” nói không nên lời.

Uống nước ấm xong, Tiểu Viễn Trình rửa mặt thay quần áo lên giường, hai người đại khái nói một chút về bệnh tình của mẹ Tiểu, sau đó liền đi ngủ.

Từ Trác Dư nhìn người nằm bên cạnh, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Hiện tại chính cậu có điểm biết ơn đám cưới này, bởi vì nó đã đem đến một người nam nhân vĩ đại như vậy đến bên cạnh cậu, tuy rằng không thể xác định anh đối với cậu là như thế nào, nhưng hai người còn thời gian cả đời, cậu tin tưởng có thể làm cho nam nhân này yêu mình.

Nhưng thẳng đến sau này, Từ Trác Dư mới biết được khi đó mình có bao nhiêu khờ dại.

Sau khi được Từ Trác Dư tử mĩ chiếu cổ ba ngày, mẹ Tiểu Viễn cũng đã khỏi hẳn, thế là hai người rời về nhà của mình.

Tiểu Viễn Trình lại một lần nữa tiến vào trạng thái làm việc, chính mình một ngày ở nhà cũng không có việc gì làm, thế là Từ Trác Dư cũng chấm dứt ngày nghỉ, đến bệnh viện đi làm.

Cậu cầm theo điểm tâm ở Indonesia phân phát cho đồng nghiệp, mà cho Tần Du một bộ trang sức đặc biệt của Indonesia.

Tần Du cũng thích phần quà này, cầm lấy chúng nhìn nửa ngày.

” Đúng rồi, hai người các cậu lần này trải qua tuần trăng mật có tiến triển gì không?” Ánh mắt Tần Du còn đặt trên trang sức.

Từ Trác Dư nghĩ hiện tại không nên nói tâm ý của mình cho Tần Du, ” Vẫn như vậy thôi, không ôn không hỏa, ở chung hòa bình.”

” Tuần trăng mật là cơ hội tốt, hẳn là phải tranh thủ chứ, thật sự rất đáng tiếc a.” Lúc này nàng còn không biết quan hệ của hai người kia có ” tiến triển”.

Sắc mặt Từ Trác Dư lúng túng.

Sau một ngày, Từ Trác Dư về nhà liền nhà ngã vào giường mà ngủ, một ngày liên tiếp làm vài cuộc phẫu thuật làm tinh thần cậu căng thẳng, cho dù là làm thực tập sinh trợ giúp bác sĩ mổ cũng vẫn như cũ mệt mỏi vô cùng.

Vừa tỉnh lại, trời đã tối đen hoàn toàn, lấy di động nhìn, bây giờ là tám giờ tối.

Tiểu Viễn Trình còn chưa trở về, Từ Trác Dư cầm lấy di động gọi điện cho anh, nếu anh về nhà thì sẽ chuẩn bị cơm.

” Công ty gần đây có điểm bận, anh mấy ngày nay phải tăng ca, sẽ trở về muộn. Em đi ngủ trước đi, không cần chờ anh.” Tiểu Viễn Trình nói.

” Nga, vậy anh không cần cố gắng quá.” Nghe âm thanh Tiểu Viễn Trình có chút mệt mỏi, Từ Trác Dư sắp nói.

“.....An.” Bên kia điện thoại lẳng lặng đáp lại.

Nếu Tiểu Viễn Trình không trở về, cậu tùy tiện ăn một chút là được, Từ Trác Dư lấy bát đựng ngũ cốc lại thêm chút sữa, dùng lò vi ba làm nóng một chút, rồi ăn bữa tối.

Buổi sáng hôm sau, khoa Từ Trác Dư nhận được một ca điều trị gấp.

Đang bị đẩy mạnh tới là một người con trai có bộ dáng rất xinh đẹp, mặt mày bộ dạng thực tình xảo, bờ môi xinh xắn vì đau đớn mà gắt gao cắn chặt. Lúc này hẳn hai mắt nhắm nghiền, cũng hé ra khuôn mặt trắng xám bị bịt kín.

Nhưng chạy theo bác sĩ, Từ Trác Dư chỉ nhìn thấy một người nam nhân ánh mắt sốt ruột nhìn người nằm trên xe đẩy.

Từ khi bọn họ quen biết tới nay, cậu còn chưa bao giờ gặp qua biểu tình kích động như thế trên mặt người nam nhân này.

17. Vị Vũ - Chương 17

Từ Trác Dư ngây ngẩn cả người.

Xe đẩy chạy ngang qua người cậu, nhưng anh vẫn chỉ chú ý tới nhìn nam hài kia, ngay cả đi qua cậu cũng không biết.

Bên kia, thầy hướng dẫn của Từ Trác Dư đang sai người chuẩn bị phòng giải phẫu. Vừa quay người, chứng kiến cậu còn ngu ngơ nguyên tại chỗ, liền lớn tiếng hướng cậu quát: “Từ Trác Dư, cậu tới trợ thủ giúp ta! Mau!”

Anh nghe được tên này liền sửng sốt, rồi mới quay đầu lại, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Từ Trác Dư. Từ Trác Dư lập tức làm bộ như không thấy Tiểu Viễn Trình, vội vàng chạy vào phòng giải phẫu.

Giống như là đang trốn chạy.

” Bệnh nhân có khối u trong cột sống, giai đoạn II. Hiện tại huyết áp hơi cao.....” Y tá báo cáo tình huống cơ bản của nam hài.

Bước vào phòng giải phẫu, Từ Trác Dư lập tức tập trung tinh thần, theo chỉ thị của thầy hướng dẫn tiến hành giải phẫu.

Sau khi phẫu thuật xong, cũng đã là mấy tiếng.

Cấp cứu chấm dứt, Từ Trác Dư đi theo thầy ra phòng giải phẫu, thần kinh bị buộc chặt mấy giờ liền làm cho đầu óc cậu trống rỗng. Cho đến khi nhìn thấy thân ảnh quen thuộc trên hành lang, cảnh tượng mấy tiếng trước lại bay trở về trong đầu cậu.

Một mỗi cùng buồn phiền như sóng triều hướng cậu vọt tới.

Tiểu Viễn Trình trực tiếp đi đến trước mặt thầy, vội vàng hỏi tình hình giải phẫu. Nhìn bộ dạng anh lo lắng như thế, Từ Trác Dư bỗng cảm thấy được điều mới về Tiểu Viễn Trình.

Mà cả trong quá trình, ánh mắt Tiểu Viễn Trình không có nhìn đến cậu một giây.

Người con trai kia là ai, Từ Trác Dư yên lặng suy nghĩ. Có thể làm cho anh lộ ra con người thâm tình, hẳn là không phải bạn bè bình thường.....Hay là, người thân?

Sau khi biết được nam hài không có vấn đề lớn, Tiểu Viễn Trình thở dài một hơi, giống như cả người đều bình tĩnh lại.

Rồi anh mới thấy được sau bác sĩ mổ kia là Từ Trác Dư đang không biết làm sao.

” Người kia....Cậu ấy là?”

Tiểu Viễn Trình đi lên, đối diện với cậu nói: ” Cậu ấy đối với anh là một người rất quan trọng.”

Cái gì mà “người quan trọng”, đây hẳn là cách nói khéo léo, Từ Trác Dư nghĩ.

” Anh.....Thích cậu ấy?”

Anh nhìn thẳng vào mắt cậu, “Đúng vậy. Nhưng mà anh và cậu ấy không thể ở cùng một chỗ. Cho nên em không cần lo lắng, lần trước có nhắc đến tôn trọng cùng ý thức trách nhiệm với người đối diện, anh sẽ cho em.”

Từ Trác Dư mở to hai mắt.

Nếu như chuyện này nói trước khi cưới, cậu sẽ không khó chịu như vậy.

Nhưng tâm ý của cậu đối với Tiểu Viễn Trình vừa mới sáng tỏ, cậu sao có thể, sao có thể chấp nhận người mình yêu có người khác trong lòng?

Anh sao có thể tàn nhẫn như thế.

Nhưng cho dù trong lòng đã muốn mãnh liệt bùng nổ, Từ Trác Dư bề ngoài vẫn gió êm sóng lặng, thậm chí còn lý trí mà kéo Tiểu Viễn Trình đến góc hành lang để tránh người bệnh cùng y tá qua lại. Sau đó, cậu nhìn anh ở đối diện, trên mặt cố gắng duy trì bình tĩnh nói,

” Anh sau khi kết hôn vẫn thích cậu ấy?”

” Phải”

” Vậy anh vì cái gì không kết hôn cùng cậu ấy? Vì cái gì phải kết hôn? Chẳng lẽ ở trong mắt anh, tình yêu của anh đều không bằng lợi ích rẻ tiền sao?” Từ Trác Dư ngừ khí kích động.

Anh nhìn Từ Trác Dư, lặng yên thật lâu, nói: “Coi như là vậy đi.”

” Chuyện này, vì sao lúc kết hôn không nói cho em biết?”

” Anh nghĩ đến việc này sẽ không ảnh hưởng đến đám cưới của chúng ta, dù sao nó cũng không phải dựa trên tình cảm, không phải sao?” Tiểu Viễn Trình bình tĩnh hỏi lại.

” Nói như vậy, ngay từ đầu sẽ không có tình cảm.” Khóe miệng Từ Trác Dư hiện lên sự khinh miệt, cậu ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tiểu Viễn Trình, ” Nhưng nếu em nói em yêu anh thì sao?”

Tiểu Viễn Trình nhìn Từ Trác Dư, ánh mắt hơi hơi trợn to, giống như bị khiếp sợ.

Sau vài giây, anh mở miệng nói, ” Em hẳn là phải biết ngay từ đầu, chỉ có tình cảm, anh không thể cho em.”

Ngực Từ Trác Dư giống như bị tảng đá lớn đè lên, rất đau đớn, cậu không khỏi hơi đóng ánh mắt một chút để giảm bớt. Lúc này cậu đã không thể nói tiếp, thế là quay đầu nói, ” Không sao, em biết mà, vốn chỉ là khế ước hôn nhân thôi.”

18. Vị Vũ - Chương 18

Sau đó, như là trốn tránh, Từ Trác Dư bối rối đi ra khỏi góc hành lang.

Cậu có cảm giác, Tiểu Viễn Trình nói dối. Cho nên, đối với việc Tiểu Viễn Trình tận lực giấu diếm, cậu nhất định phải biết rõ ràng.

Hình ảnh một người hiện lên trong đầu Từ Trác Dư.

Nghĩ đến Tiểu Viễn Trình từng nói qua ” Không nên thân cận cùng hắn”, Từ Trác Dư cảm thấy được có lẽ người này sẽ biết điều gì đó mà cậu muốn biết.

Gần tối, Từ Trác Dư vừa mới đi thang máy ra đại sảnh lầu một liền gặp Tiểu Viễn Trình mua thức ăn nhanh, hai người đều dừng sững.

Tiểu Viễn Trình mở miệng nói, ” Anh hôm nay buổi chiều phải ở lại chỗ này, có thể sẽ không về nhà.”

Từ Trác Dư chỉ giương mắt nhìn hắn, rồi mới lạnh lùng hỏi, ” Anh hai ngày kia.....Có thật ở lại tăng ca?”

Tiểu Viễn Trình không ngờ tới Từ Trác Dư đoán được, nói, ” Thật có lỗi, anh quả thật nói dối. Nhưng là cậu ấy không có người thân bên cạnh, tình trạng hai ngày trước lại không tốt, anh chỉ chiều cố cậu ấy thôi.....”

” Mới như thế đã nói dối, hôn nhân như vậy có ý nghĩa gì đâu.....” Từ Trác Dư cúi thấp đầu nhìn về phía mặt đất, khe khẽ thở một hơi.

Sau khi về đến nhà, Từ Trác Dư cũng không bật đèn, trực tiếp từ trong bóng đêm mò tới sô pha, rồi mới mở TV.

Màn hình TV hiện lên một thế giới đầy màu sắc, nhưng chiếu vào khuôn mặt cậu chỉ là những chùm sáng nhợt nhạt. Từ Trác Dư nằm lì ở sô pha, bắt đầu hồi tưởng lại việc phát sinh ngày hôm nay, chuyện này làm cho cậu không kịp chuẩn bị. Bất giác, cậu đã ngủ trên sô pha từ lúc nào.

Cậu mơ một giấc mơ.

Trong mộng, chính mình hồi nhỏ đang khóc, nhìn ba ba, dì cùng em trai trước mắt, giống như cậu cùng bọn họ là hai thế giới. Trong lòng cậu dường như có một nguyện vọng mãnh liệt, cậu muốn thực hiện nó.....

..... Nguyện vọng kia, vì sao lại không được?

Ngày hôm sau, Từ Trác Dư đi làm, phát hiện vẻ mặt đồng nghiệp ở bệnh viện nhìn cậu có chút khác thường.

Tiểu y tá vẫn theo cậu làm việc nhìn cậu bằng ánh mắt đáng thương, rồi còn nhìn cậu bằng ánh mắt sâu sắc, biến thành Từ Trác Dư không hiểu cái gì cả, chỉ phải nở một nụ cười xấu hổ. Khi cậu đi qua một phòng bệnh, thấy thiếu niên trên giường còn chưa tỉnh lại, cùng với Tiểu Viễn Trình ngủ say bên giường cậu mới hiểu được ánh mắt của người ngoài là vì sao.

Cẩm Trình ở S thị là một công ty lớn, mà Tiểu Viễn Trình lúc nào cũng sẽ lên TV, là nhân vật chính của tạp chí linh tinh, người thường cũng biết dung mạo của anh, đám cưới của hai người ở thành phố cũng coi như vang động. Mà Tiểu Viễn Trình ở bệnh viện chiếu cố một đêm, nửa đêm bác sĩ cùng y tá đều thấy được. Cho nên khi mọi người nghĩ đến nơi làm việc của “phu nhân” Tiểu Viễn Trình thế nhưng lại đi chăm sóc một người nam nhân khác, nghĩ một chút đến đám cưới của hai người, cũng hiểu được chút chuyện.

Hiển nhiên là Tiểu Viễn Trình bị bắt cưới một người nam nhân mà anh không thương mà thôi, người nằm trên giường bệnh kia mới là tình yêu của anh.

Thế là khi nhìn Từ Trác Dư, ánh mắt mọi người cũng có chút thương hại.

Với việc này, Từ Trác Dư chính là mất điếc tai ngơ, làm bộ như cái gì cũng không biết.

Cậu vừa mới bước vào phòng làm việc, liền nghe một âm thanh khinh miệt vang lên, ” Chồng còn ở chỗ này chiếu cố người bệnh, làm bác sĩ cũng là vợ lại có thể an ổn về nhà ngủ?”

19. Vị Vũ - Chương 19

Người vừa lên tiếng tên là Khang Húc, là một thực tập sinh khác của khoa giải phẫu thần kinh, xem như hần là đệ tử của sư phụ. Người này năng lực cũng không tệ lắm, chính là lòng dạ hẹp hòi, luôn cho rằng sư phụ thiên vị Từ Trác Dư, cho nên đối với cậu trong lời nói vẫn giấu đĩnh, khắp nơi châm chọc khiêu khích. Từ Trác Dư cho tới nay đều lựa chọn không để ý, chính là người này được một tác lại muốn tiến một bước, nói chuyện càng ngày càng không đúng mực, ngay cả việc tư của người ta cũng nói ra.

Từ Trác Dư nghe vậy, ngẩng đầu nhìn thẳng Khang Húc, nói: ” Có thời gian soi mói việc nhà người khác, sao không dùng vào việc xem vài trang lịch sử y học ngoại khoa đi, đừng để lần sau lại bị đạo sư giảng giải.”

Mấy ngày hôm trước Khang Húc vừa vặn bị đạo sư hỏi vấn đề lịch sử y học nhưng không trả lời được, thế là hai ngày chạy tới thư viện mượn sách xem, giờ phút này bị người chạm vào khuyết điểm, không khỏi mặt đỏ tai hồng. ” Cậu.....”

Lúc này đúng lúc Tần Du xuất hiện ở cửa, cũng không để ý hai người có nói chuyện xong chưa, ngữ khí không tốt trực tiếp ngắt lời, ” Từ Trác Dư! Đi ăn sáng với mình!”

Từ Trác Dư thở dài một hơi, xem ra ngay cả chuyện này Tần Du cũng đã biết.

Căng-tin bệnh viện.

” Việc này rốt cuộc là sao? Minh sáng nay đi làm liền nghe thấy một đám y tá bàn luận chuyện của cậu. Người kia là ai? Cùng Tiểu Viễn Trình yêu nhau?” Tần Du vừa nói liền như liên hoàn pháo đem vấn đề hỏi Từ Trác Dư.

” Ngày hôm qua có một người bệnh, ung thư tửu sống giai đoạn II, trị liệu không được tốt lắm. Tiểu Viễn Trình vẫn luôn thích hẳn.” Từ Trác Dư uống một ngụm sữa đậu nành.

” Vậy anh ta làm sao muốn kết hôn cùng cậu hả?”

” Không biết, anh ấy hình như không muốn nói cho mình biết.”

” Không muốn nói cho cậu?! Anh ta nghĩ anh ta là ai vậy hả?! Vậy cậu.....Cậu nghĩ sao?” Tần Du thử hỏi.

” Không biết.” Từ Trác Dư như trước cúi thấp đầu.

Tần Du thấy cậu không muốn bị hỏi, dừng một chút, nói “..... Minh cũng không ép cậu, cậu suy nghĩ tốt một chút, không cần để ý tin đồn người ngoài nói.” Tần Du vươn tay gạt gao cầm lấy tay Từ Trác Dư, hy vọng có thể truyền cho Từ Trác Dư chút động lực, ” Nếu muốn tìm người tâm sự, mình nơi này luôn hoan nghênh cậu. Sự việc gì không cần giấu trong lòng.”

” Ân.”

” Nhưng mà.....Minh còn muốn hỏi cậu một vấn đề”

“?”

” Cậu đối với Tiểu Viễn Trình.....Có cảm giác không?”

” Không rõ ràng lắm.....Có lẽ là có đi.”

Tần Du trong lòng hít một hơi. Bất quá nàng lập tức lộ ra nụ cười như ánh nắng, ” Như vậy, follow your heart. Minh tin tưởng bất luận là cái gì, chỉ cần cậu nói muốn, cậu đều có năng lực cùng mọi lực đạt được.”

” Ân, cảm ơn cậu.” Từ Trác Dư hiểu ý nói. Cậu rất cảm tạ Tần Du, nàng luôn chăm sóc cho cậu, lại luôn có năng lực an ủi cậu sau mỗi việc khó khăn.

Lúc đi kiểm tra phòng bệnh, Tiểu Viễn Trình đã không còn ở đó, chắc là về công ty làm việc đi.

Đối với thiếu niên kia, anh thật đúng là chú ý. Từ Trác Dư nghĩ như thế.

Buổi tối sau khi về đến nhà, Từ Trác Dư ngoài ý muốn lại thấy Tiểu Viễn Trình đã ở nhà.

Từ Trác Dư hỏi: ” Anh....Không ở bệnh viện sao?”

Tiểu Viễn Trình nói, ” Anh hôm nay thuê một y tá, sau này chỉ cần đi xem là ổn rồi.”

Từ Trác Dư nhìn bộ dạng mệt mỏi của Tiểu Viễn Trình, nghĩ đến anh vì bệnh tình của người nọ mà lo lắng, trong lòng mềm nhũn, chủ động trấn an nói, ” Bệnh của cậu ấy tuy khó giải quyết, nhưng cũng không phải không thể trị liệu. Sự phụ có rất nhiều kinh nghiệm, cậu ấy sẽ không có vấn đề gì.”

Tiểu Viễn Trình sửng sốt, biết cậu trấn an chính mình, thế là thay một bộ biểu tình phức tạp nhìn cậu.

Mà biểu tình kia, có chút thương tiếc cùng không đành lòng.

Từ Trác Dư về mặt nghi hoặc, lại nghĩ đến vị trí người nọ ở trong lòng Tiểu Viễn Trình, trong lòng bắt đầu không được tự nhiên, vội cúi thấp đầu đi qua Tiểu Viễn Trình nói ” Em đến phòng khách ngủ, cuối tuần rồi lại bàn.”

Tiểu Viễn Trình vội vàng quay người lại, ” Trác Dư....”

Từ Trác Dư toàn thân run lên, đây là lần đầu tiên nam nhân gọi tên cậu.

Chẳng bao lâu sau, anh mở miệng nói, ” Nhất định phải như vậy sao?”

Từ Trác Dư trong nháy mắt bị lời này chọc giận, quay người lại mặt hướng tới Tiểu Viễn Trình: ” Vậy anh muốn em phải như thế nào? Cùng một người nam nhân trong lòng có người khác nằm chung một giường?”

Chỉ biết giấu diếm tiếp tục sắm vai đôi vợ chồng ân ái sao? Tiểu Viễn Trình anh không cần khinh người quá đáng!”

Thật lâu, nam nhân chỉ nhìn cậu, cũng không có lên tiếng. Nhưng là cánh tay giữ tay Từ Trác Dư vô lực trượt xuống.

Tâm Từ Trác Dư cũng theo cái trượt tay kia mà hạ xuống.

” Cho dù như vậy, em cái gì cũng không thể nói cho anh biết sao?”

Trả lời anh chỉ có yên lặng.

Từ Trác Dư vung tay, tới phòng khách nằm.

20. Vị Vũ - Chương 20

Sau vài ngày, chiều nào Tiểu Viễn Trình tan làm cũng đến bệnh viện xem người nọ, rồi mới về nhà. Nhưng là Từ Trác Dư hiện tại mỗi ngày đều cố ý tăng ca đến đêm khuya, cho dù về nhà cũng trực tiếp vào phòng không nói với anh một câu nào, vẫn là cùng Tiểu Viễn Trình chiến tranh lạnh.

Tiểu Viễn Trình đối với việc này cũng không biết làm sao, anh không hề hy vọng hai người ở chung như thế, nhưng tinh thần mệt mỏi làm cho anh không có sức lực cùng Từ Trác Dư nói chuyện hòa hợp, huống chi quả thật có một số việc anh không muốn cho Từ Trác Dư biết.

Vậy là anh chỉ có thể tiếp tục nôn nóng trong lòng.

Khi kiểm tra phòng bệnh, Từ Trác Dư thừa dịp sự phụ thăm hỏi người bệnh, quan sát thiếu niên trên giường bệnh.

Thiếu niên đã sớm tỉnh lại, một đôi mắt màu hổ phách nhìn về phía sự phụ, nhu thuận trả lời mỗi vấn đề của đạo sư. Đầu giường là bệnh án có ghi tên cậu Kỷ Hòa, 21 tuổi. Cậu ấy có một đôi mắt thật to giống như là mèo con, hai bên má là lúm đồng tiền xinh xắn, làm cho cậu giống mèo nhỏ xinh đẹp, khiến cho người thích. Thế nhưng khuôn mặt không có huyết sắc cùng với băng vải thật dày ở trên đầu khiến cho cậu ấy thêm vài phần gầy yếu. Hơn nữa thiếu niên nhìn về phía cậu với biểu tình rất bình tĩnh, như là không biết cậu cùng Tiểu Viễn Trình có quan hệ.

Từ Trác Dư rủ đôi mắt xuống.

Khi trước cậu đồng ý hôn nhân này là bởi vì cậu cảm thấy được tình cảm có thể chậm rãi bồi dưỡng, cậu có tin tưởng lúc hai người thành lập trới buộc, nhưng cậu lại không đoán được Tiểu Viễn Trình đã có người trong lòng.

Huống chi người nọ còn mang bệnh, nằm ở giường bệnh cũng có thể thấy diễm đam đáng yêu, cậu sao có thể tranh được.

Ly hôn chính là cách làm có lợi nhất đối với cậu, nhưng là sau khi ly hôn nên hướng cha mẹ hai bên giải thích như thế nào? Hạng mục chưa hoàn thành xong lại như thế nào?

Đáng sợ nhất là, cậu phát hiện cho dù sự tình diễn biến tới mức độ này, chính mình vẫn có chút luyến tiếc Tiểu Viễn Trình.

Từ Trác Dư nhắm chặt hai mắt lại.

Nghĩ đến tuần trăng mật cùng thời gian ngọt ngào khi trước, cậu không nhịn được xót xa trong lòng.

Cậu động tâm, với cuộc hôn nhân vớ vẩn này. Cho nên cho dù không có giải thích, cho dù không vui, Từ Trác Dư vẫn không muốn bỏ cuộc, cậu thích Tiểu Viễn Trình.

Nếu không thể làm người trong tim anh, vậy làm người cùng chung giường với anh cũng tốt đi?

.....
Tuy nhiên, điều này cũng không có nghĩa là cậu sẽ sống trong bóng tối.

Sau khi đi ra phòng bệnh, Từ Trác Dư nhìn danh thiếp trong tay, bấm vài số lên điện thoại.

” Alo, xin hỏi có phải Khổng Trạch không?”

21. Vị Vũ - Chương 21

Trong quán cà phê.

Khổng Trạch nhìn thanh niên phía đối diện, ” Tôi thật không ngờ cậu sẽ liên hệ với tôi nhanh như vậy, tôi có thể làm gì cho cậu sao?”

Từ Trác Dư có chút ngưng ngừng nói, ” Hôm nay tới tìm anh là muốn biết một việc.....”

Khổng Trạch suy nghĩ, rồi như hiểu rõ nói, ” Về chuyện của Tiểu Viễn Trình cùng Kỷ Hòa sao?”

” Anh quả nhiên biết chuyện tình của hai người bọn họ.” Từ Trác Dư nhìn thẳng vào đối phương, ” Nhưng là Tiểu Viễn Trình không muốn cho tôi biết chuyện này, cho nên tôi tới tìm anh.”

” Đó là đương nhiên ~ bây giờ cậu ta đang liên lạc cùng người trước sao?” Khổng Trạch ngửa về sau, tựa lưng vào ghế ngồi.

” Tuy nói tôi với anh ấy đã kết hôn, nhưng trong lòng người kết hôn lại có người khác, như vậy là không tôn trọng đối phương.” Ngữ khí Từ Trác Dư có chút kích động.

” Tôi cũng cảm thấy như thế, lúc trước Tiểu Viễn Trình đưa ra quyết định này chúng tôi còn vì thế mà cãi nhau.” Khổng Trạch một bên vui cười, một bên lại chăm chú nhìn Từ Trác Dư.

Đột nhiên, anh ta rướn người lên, ” Cậu cùng Tiểu Viễn Trình đã làm cái gì sao?”

” A.....” Từ Trác Dư bị vấn đề bất ngờ này khiến cho lúng túng, trên mặt cũng không kiềm chế được mà xuất hiện một mặt phần hồng.

Khổng Trạch hơi chau mày. Từ Trác Dư hiện tại tìm đến mình hỏi chân tướng của vấn đề này, đã nói lên cậu kỳ thật coi trọng Tiểu Viễn Trình. Hơn nữa phản ứng như hiện tại này.....

Xong rồi.

Cậu ấy giống như đã rơi vào tình yêu.

Nhưng là trong cuộc hôn nhân này, cậu ấy nhất định sẽ trở thành người bị tổn thương.

Một khi đã như vậy, chỉ có mình mới có thể giúp được cậu ấy.....

” Như tôi đã nói lúc trước, hôn nhân này, hai chúng tôi có quan điểm khác nhau. Là bạn tốt, tôi cũng không đồng ý cậu ấy làm như thế.” Bỗng nhiên Khổng Trạch nói.

” Vì sao?”

” Để tôi kể cho cậu nghe chuyện của hai người bọn họ.” Khổng Trạch nhấp một ngụm cà phê.

” Cậu cũng biết công ty chúng tôi có chi nhánh ở Nhật Bản đi, tôi cùng Tiểu Viễn Trình cũng thường xuyên đi công tác ở Nhật Bản. Chúng tôi cùng Kỷ Hòa chính là quen biết tại đó.”

” Cậu có biết Kise Hoshiga không?” Khổng Trạch hỏi.

Từ Trác Dư nghĩ một chút, ” Không biết, người Nhật Bản?”

” Kise là nghệ danh của Kỷ Hòa sau khi thành danh.”

Từ Trác Dư thoáng giật mình, " Cậu ấy là ngôi sao?"

" Ân, khi cậu ấy còn nhỏ thì mẹ tái giá đến Nhật Bản, ở Nhật Bản rất tốt, nhưng hiện tại không có nhiều người Trung Quốc biết cậu ấy. Nhưng khi chúng tôi mới gặp nhau, Kỷ Hòa còn chưa đỏ như vậy, tài năng mới xuất hiện mà thôi. Khi đó tôi cùng Tiểu Viễn Trình đi công tác, vừa lúc cùng ở chung khách sạn với cậu ấy. Một buổi tối, Kỷ Hòa say rượu, như bị người ta quấy rối, vội vàng mở cửa phòng của hai bọn tôi, tôi đề nghị gọi phục vụ đem cậu ấy về phòng, nhưng là Tiểu Viễn Trình gia hỏa kia không biết vì sao lại quan tâm một người xa lạ như thế, không chỉ không đưa cậu ấy đi, ngược lại còn chiếu cố cả một đêm."

Vừa gặp liền chung tình sao.....Từ Trác Dư yên lặng nghĩ đến, trong lòng không khỏi có chút chua xót.

" Sau đó chúng tôi trở thành bạn tốt, chỉ cần đi Nhật Bản công tác liền đến thăm cậu ấy, rồi mới cùng nhau tụ lại. Lâu ngày, tôi cảm thấy Tiểu Viễn Trình giống như thích Kỷ Hòa, nhưng hình như Kỷ Hòa có người yêu, cũng đã nói bóng gió với Viễn Trình. Tôi không biết người kia là ai, Viễn Trình cũng là chỉ gặp cậu ấy vài lần, nhưng vẫn kiên trì, rồi mới...."

Từ Trác Dư hít sâu một hơi, " Sau đó thì sao?"

" Hai người cứ như vậy qua nhiều năm, Kỷ Hòa càng ngày càng nổi, trở thành ngôi sao có quyền thế rất mạnh trong giới âm nhạc Nhật Bản, cùng nghệ danh của cậu ấy giống nhau. Chính là tình duyên của cậu ấy không thuận, vẫn bị người cậu ấy thích tổn thương, mà Tiểu Viễn Trình luôn ở bên an ủi cậu ấy, tâm tình của cậu ấy càng nghiêm trọng.....Cho đến hơn một năm trước, Kỷ Hòa được phát hiện ra mắc bệnh ung thư xương sống, Viễn Trình nhất quyết dẫn cậu ấy về nước chữa bệnh."

Từ Trác Dư nghe vậy nhú mày, chỉ cảm thấy chuyện này có chút không đúng. Dần dần, cậu cảm thấy có một cỗ khí lạnh dâng lên, ".....Bệnh của Kỷ Hòa cùng đám cưới có quan hệ gì sao?"

Khổng Trạch vì người trước mắt này cảm thấy tiếc hận, " Nhà cậu lúc ấy chuẩn bị đầu tư hạng mục này nhưng bởi vì tài chính không đủ nên chậm chạp không tiến hành, Viễn Trình muốn đầu tư hạng mục này, nhưng quyền lực của cậu ấy còn chưa lớn đến nỗi không để ý đến quyết định của ban giám đốc để tự mình quyết định đối tượng đầu tư của Cẩm Trình. Thế nên cậu ấy chỉ có thể cùng một trong hai đứa con của nhà cậu kết hôn, mới có lí do để đầu tư."

".....Bởi vì, công ty nhà cậu có nghiên cứu dao Gamma* kiểu mới nhất, là dụng cụ duy nhất có thể bệnh của Kỷ Hòa."

Từ Trác Dư bỗng nhiên có chút mê mộng.

Cậu biết vì sao Tiểu Viễn Trình phải giấu diếm cậu. Cậu cũng đã hiểu lúc chính mình an ủi Tiểu Viễn Trình nói có phương pháp chữa bệnh cho Kỷ Hòa, anh nhìn cậu lộ ra ánh mắt thương hại.

Nguyên lai hôn nhân của bọn họ, là thủ đoạn của Tiểu Viễn Trình giữ lại sinh mệnh của người anh yêu, là vũ khí của Tiểu Viễn Trình đấu tranh cùng tử thần.

Chính mình chẳng qua là một người xui xẻo bị biến thành vật hi sinh giữa cuộc chiến vì yêu của Tiểu Viễn Trình mà thôi.

Một cậu còn ngu ngốc, bị ôn nhu của nam nhân hấp dẫn, thiết tình động lòng.

Tiểu Viễn Trình, anh có bao nhiêu yêu thương người kia.....

Từ Trác Dư nhắm chặt hai mắt mình lại.

22. Vị Vũ - Chương 22

" Như vậy, lựa chọn đối tượng kết hôn là tôi bởi vì tôi là bác sĩ thực tập của khoa não sao?" Từ Trác Dư thần nhiên hỏi.

” Đây đều không phải, trước khi kết hôn cậu ấy không biết tình hình của cậu cùng em trai cậu.”

Từ Trác Dư không biết chính mình đối với lời trấn an này vẫn cảm thấy khổ sở.

Khổng Trạch nhìn người trước mặt bởi vì lời nói của mình mà mặt trắng bệnh, trong lòng cũng có chút áy náy, nói: “Nguyên nhân mà Viễn Trình phải giấu cậu, tôi cũng không biết, nhưng tôi không cho rằng giấu diếm như vậy đối với hai người có lợi. Cậu ấy cũng không phải là người tùy tiện lấy hôn nhân ra làm trò đùa, tôi hy vọng hai người các cậu có thể tìm một cơ hội mà ngồi xuống nói chuyện.”

Từ Trác Dư thì vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cũng không nghe thấy người kia nói gì.

Đi ra quán cà phê, Từ Trác Dư không có về nhà, mà là hướng tới sở luật sư.

” Thịnh giúp tôi chuẩn bị một phần hiệp nghị ly hôn.”

Ban đầu, cậu bị ép cưới cũng bởi vì ước định cùng cha mẹ với cả cậu tin tưởng có thể cùng đối phương sẽ trở nên tốt hơn.

Sau khi biết được bạn đời của mình có người trong lòng, cậu vẫn là kiên trì dùng tấm chân tình của mình đối tốt với Tiểu Viễn Trình.

Nhưng bây giờ thì không phải vậy. Hôn nhân của cậu từ đầu đến cuối chỉ là một hồi lừa gạt cùng lợi dụng.

Tự tôn của cậu không cho phép cậu chấp nhận sự lợi dụng này.

Cho dù là cậu vẫn thích Tiểu Viễn Trình.

Sau khi về đến nhà, Từ Trác Dư lập tức thu dọn hành lý, chuyển về chỗ ban đầu cậu ở trọ. Chỉ có duy nhất tờ ly hôn có chữ kí tên cậu là còn ở trên bàn phòng khách.

Tiểu Viễn Trình tăng ca xong lại đến thăm Kỷ Hòa rồi mới về nhà. Về nhà đã là đêm khuya nhưng trong nhà lại không có một bóng người nào, chỉ thấy tờ ly hôn kia.

Ban đêm, Từ Trác Dư đang đứng cạnh cửa sổ nhà trọ nhìn ra ngoài xuất thần.

Nhà trọ của cậu nằm ở tầng 27, nằm ở nơi phồn hoa nhất của S thị. Cậu vừa mới về nước thì mẹ kế lại muốn cậu ra ngoài ở, cha cậu vì thấy hổ thẹn nên mua căn nhà này cho cậu, như là đối cậu bồi thường.

Cũng vừa lúc Từ Trác Dư không muốn ở lại đó, liền có một căn nhà mới.

Giờ phút này, trên nhà cao tầng xa xa là màn hình LED thật lớn đang quảng cáo hàng hóa đầy xa hoa trụy lạc. Phía dưới, ngã tư đường, đèn sáng rực rỡ, xe cộ qua lại đông nghịt.

Cậu đứng ở nơi cao của thành phố, lại bỗng dưng cảm thấy chính mình có chút cô độc.

Trong phòng lúc này không có bật đèn, ở trên cửa sổ thủy tinh hiện lên hình dáng mơ hồ của Từ Trác Dư, cậu lại bắt đầu xuất thần.

Tiểu Viễn Trình hiện tại đang làm gì? Đã về nhà nhìn thấy tờ ly hôn kia chưa? Hay là còn ở bệnh viện chiếu cố người yêu căn bản là còn chưa về tới nhà.

Nghĩ vậy, Từ Trác Dư đột nhiên có chút lạnh, phát hiện mình đã đứng trước cửa sổ quá lâu. Hiện tại đã là cuối mùa thu, sẽ rất lạnh.

Lúc này, chuông cửa vang lên, tuy là không đến nỗi quá nhiều người khác nhưng nghe tần suất rung dồn dập có thể thấy người rung chuông đang rất lo lắng.

Từ Trác Dư mở cửa nhìn người tới, trong lòng kinh hãi, nhưng lại hạ mi mắt xuống thản nhiên nói, ” Cái bản kia chuyển phát nhanh qua bưu điện là tốt rồi, đâu cần phải tự anh mang đến?” Bộ dáng lại cực kỳ mệt mỏi.

” Anh không phải đến đưa tờ ly hôn. Trước tiên, em không giải thích cho anh việc này rốt cuộc là gì sao?”

Tiểu Viễn Trình nhìn đến văn kiện kia cũng không quản hiện tại là nửa đêm, liền trực tiếp chạy tới nhà trọ của Từ Trác Dư, lúc này sắc mặt của anh cũng kém, mặt mới không thôi.

Từ Trác Dư ngẩng đầu nhìn người trước mặt viền mắt đen xì, vẻ mặt mệt mỏi, trong lòng thế nhưng lại có chút vui sướng.

Tiểu Viễn Trình là bởi vì mình muốn ly hôn cũng hẳn nên mới lo lắng sao?

Nhưng mặt ngoài cậu vẫn lạnh lùng, ” Hiệp nghị không phải đã viết rất rõ ràng sao? Quan hệ hôn nhân của chúng ta sẽ kéo dài đến khi Kỷ Hòa trị bệnh xong, sau đó liền tự động ly hôn.”

“.....Dù sao nguyên nhân anh làm đám cưới không phải là vì cậu ấy sao.”

Tiểu Viễn Trình nghe xong lời này, không giữ nổi bình tĩnh mà đứng dậy, ” Tại sao em biết? Là Khổng Trạch nói cho em?!”

Từ Trác Dư lắc đầu nói, ” Là em chủ động đến hỏi, không liên quan gì đến anh ta. Hơn nữa, anh chẳng lẽ còn muốn giấu diếm em nữa sao?”

” Mặc kệ như thế nào, em có thể cho anh vào được không?”

“....” Từ Trác Dư yên lặng nửa ngày, vẫn là mở cửa cho Tiểu Viễn Trình vào nhà.

“.....Có điều này vẫn muốn nói với em, anh thích Kỷ Hòa, nhưng là anh cùng cậu ấy không thể cùng một chỗ.”

“....Tuy rằng lần hôn nhân này bắt đầu từ mục đích, nhưng sẽ như anh nói, nếu chúng ta đã kết hôn, anh sẽ đem phần tình cảm này chôn xuống.”

Từ Trác Dư nâng mắt lên.

“.....Nhưng anh không phủ nhận cảm tình của anh đối với Kỷ Hòa những năm gần đây.”

“.....Anh cam đoan với em, chờ bệnh của Kỷ Hòa tốt lên, anh sẽ thử trở thành một người chồng chân chính, trong lòng chỉ có em.”

Bả vai Từ Trác Dư khẽ run lên.

“....Cho nên, phần ly hôn này, anh sẽ không kí. Lời anh nói lần đầu tiên gặp em cũng không phải gạt em.”

“... ” Sau khi chúng ta kết hôn, cho dù là kết hôn giả, cũng sẽ không thể quay trở về quỹ đạo cuộc sống ban đầu. Cho nên nếu hạng mục hoàn thành liền ly hôn tôi sẽ không chấp nhận. Hơn nữa tôi đã nói rồi, kết hôn không phải trò đùa, cùng tôi kết hôn, không có cảm tình cũng được, nhưng anh phải đối với tôi tôn trọng cùng ý thức trách nhiệm.”

” Được, tôi đáp ứng cậu.” ”

Quả thật lúc ấy Tiểu Viễn Trình đã trả lời như thế.

Từ Trác Dư khẽ thở dài một hơi.

Con người một khi có dự niệm, sẽ không có thuốc chữa, sẽ muốn càng nhiều. Giờ đây, Từ Trác Dư không phải giống như trước kia có thể nói ra ” Cho dù không có tình cảm cũng tốt”, cậu hiện tại không muốn cùng Tiểu Viễn Trình duy trì cuộc sống yên lặng, cậu hy vọng Tiểu Viễn Trình cũng có cảm giác giống như cậu.

” Giống một người chồng chân chính”, ” Trong lòng chỉ có một mình em.”

Điều kiện quá mê người như vậy.

Từ Trác Dư tin tưởng thái độ làm người của Tiểu Viễn Trình, cho nên từ miêu tả của anh, tương lai mộng ảo đây tươi đẹp, Từ Trác Dư giống như có thể duỗi tay ra chạm vào nó.

” Anh nói thật sao?” Cậu nhẹ nhàng hỏi.

” Phải.”

” Nếu vậy.....Bây giờ, ôm em đi.” Khóe miệng Từ Trác Dư giương lên nụ cười mỉa mai.

23. Vị Vũ - Chương 23

Lúc này, nội tâm Từ Trác Dư đã yếu ớt đến không tưởng, lại vẫn có thể sinh ra ý niệm tuyệt vọng mà ngoan độc trong đầu.

Nhớ tới một lần kia ở nhà của Tiểu Viễn Trình, anh dường như đối với thân thể cậu rất say mê.

Cho nên cậu muốn trả thù.

Cậu muốn người trong lòng Tiểu Viễn Trình còn nằm trên giường chịu bệnh tật tra tấn còn cùng anh mây mưa thất thường.

Từ Trác Dư đứng lên, nằm sấp bên người anh, đầu để tại cổ anh mà cọ xát.

” Em là vợ của anh, không phải sao.....”

Âm thanh giống như ma quỷ quanh quẩn bên tai Tiểu Viễn Trình.

Tiểu Viễn Trình lật Từ Trác Dư lại, chỉ thấy trước mặt cậu đang sấp khóc, vẻ mặt ưu thương nhìn về mình, đôi mắt đen sáng giờ bị bịt kín bởi một tầng hơi nước, tựa như nai con bị thiên nhiên ủy khuất.

” Tại sao lại là em.....” Từ Trác Dư thì thào nói.

Cậu gắt gao nhắm hai mắt lại. Hai hàng nước mắt thuận đường chảy xuống. Lông mi cậu bị nước mắt làm ướt sũng, hơi run run động, mũi cũng một mặt hồng, bờ môi mỏng mím chặt lại.

Nhìn Từ Trác Dư ủy khuất như vậy, Tiểu Viễn Trình trong lòng tràn đầy áy náy, trong lồng ngực cũng dâng lên một thứ tình cảm không thể gọi tên. Giống như muốn đền bù, anh vội vàng hôn lên môi Từ Trác Dư.

Từ Trác Dư cảm nhận được anh hôn liền điên cuồng mà đáp lại, như muốn đem ủy khuất mấy ngày nay phát tiết hết ra. Tay ra sức đem quần áo Tiểu Viễn Trình xả xuống.

Hai người cuồng loạn hôn môi cùng kéo nhau đến phòng ngủ. Khi tấm lưng rơi vào đệm chăn mềm mại, Từ Trác Dư gắt gao ôm lấy Tiểu Viễn Trình. Tiểu Viễn Trình trong lòng cũng rất khó chịu, đối với Kỷ Hòa cùng Từ Trác Dư, cảm giác tội lỗi đã đem anh bức điên, chỉ có thể dùng phương pháp này phát tiết cảm xúc ra ngoài.

Đội quần áo hai người không còn, Tiểu Viễn Trình liền biến thành dã thú mà gặm cắn da thịt toàn thân cậu, tay thô lỗ mà lộng tình khí của cậu.

Từ Trác Dư lúc này còn nóng lòng muốn cùng Tiểu Viễn Trình kết hợp một thể, cũng không để ý anh còn chưa làm xong công việc chuẩn bị, thân thể của chính mình còn chưa khai phá đầy đủ, liền thúc giục nói, ” Mau, hiện tại, hiện tại mau tiến vào trong em....”

Những lời này đối với nam nhân đã mất đi lý trí là thứ được tính tốt nhất, nâng thất lưng lên, đâm thẳng một phát, nam căn liền xâm nhập hậu đình của Từ Trác Dư.

” Ách....” Từ Trác Dư nhất thời bị đau, mặt sau gáy trắng nõn nhếch lên, thân thể cũng như cây cung hướng về phía trước.

Nam nhân chú ý tới phản ứng của Từ Trác Dư, liền dừng động tác. Mà Từ Trác lại một ngụm cắn cổ nam nhân, đồng thời nhịn đau hướng hạ thân nam nhân cọ xát.

Giờ phút này, chỉ có thân thể đau đớn mới có thể làm cậu xem nhẹ đau đớn trong lòng.

Sau khi anh tiến vào toàn bộ, đợi Từ Trác Dư thích ứng liền bắt đầu tốc độ cao nhất mà va chạm, ánh mắt phát đỏ như dã thú. Từ Trác Dư yên lặng chịu đựng va chạm của anh, còn ôm anh thật chặt.

Từ Trác Dư, mày vui vẻ đi, mục đích của mày đã đạt được. Người nam nhân mày yêu còn đang trong cơ thể mày, mà tình địch của mày đang tại bệnh viện chịu đau khổ, Từ Trác Dư yên lặng đối với chính mình nói.

Nhưng cho dù như vậy, cậu vẫn không nhịn được mà khóc, nước mắt cứ một mực tràn ra ngoài.

Sao tâm lại vẫn đau như vậy.....

Trong phòng ngủ một mảnh tối đen, hai người giống như dã thú bị thương mà giao hợp. Bởi vì không có kéo rèm cửa sổ, ngọn đèn nhiều sắc màu cứ như vậy chiếu vào phòng, trên thân thể hai con người đang gắt gao giao triền, làm không khí càng có vẻ cuồng dã dâm loạn. Một lúc sau, Tiểu Viễn Trình trườn sát với tần suất nhanh hơn, rồi mới gầm nhẹ một tiếng, đem toàn bộ tinh hoa nóng cháy bắn vào sâu trong hậu đình của Từ Trác Dư. Từ Trác Dư cũng thừa dịp đó mà khóc lớn thành tiếng, đem áp lực cùng ủy khuất lâu nay phát tiết ra ngoài.

Hai người vẫn trong tư thế kết hợp tạm dừng một chút, Từ Trác Dư cố ý lại một lần nữa buộc chặt hậu đình, cho đến khi tính khi nam nhân lại nganh lên. Cứ như vậy, hai người lại giao triền, thẳng đến khi hết sức mới thôi, sau khi ngã xuống liền chìm sâu vào giấc ngủ.

24. Vị Vũ - Chương 24

Bởi vì công việc, mặc kệ có bao nhiêu mệt nhọc, Từ Trác Dư ngủ rất ít. Trời hơi hơi mờ sáng, Từ Trác Dư liền tỉnh, toàn thân cao thấp không chỗ nào là không đau.

Bên cạnh, nam nhân bởi vì tối hôm qua mệt mỏi còn đang ngủ say, Từ Trác Dư tỉ mỉ quan sát bộ dạng ngủ say sưa của nam nhân, nhìn anh thực mệt mỏi cho nên không có đánh thức, rồi mới mạnh mẽ chống đỡ thân mình đi rửa mặt, ngay cả điểm tâm cũng không làm mà đi làm luôn.

Đến nơi làm việc, sư phụ nhìn sắc mặt cậu mệt mỏi, ngạc nhiên hỏi, " Trác Dư, hôm qua không trực đêm. Sao cậu lại mệt thành cái dạng này?"

Từ Trác Dư cười cười, " Ngày hôm qua ngủ không được tốt, nếu hôm nay có giải phẫu, em không làm được."

Sư phụ nghe vậy nói, " Vậy cậu hôm nay đi kiểm tra phòng với đi khám bệnh là được rồi. Nghỉ ngơi cho tốt, bác sĩ cũng cần phải chú ý đến thân thể của mình nữa a."

" Ân"

" Bác sĩ nắm sinh mệnh người bệnh trong tay, đừng bởi vì việc tư mà ảnh hưởng đến công tác, Trác Dư." Sư phụ vỗ bả vai Từ Trác Dư, có ý nhắc nhở nói.

"...." Chẳng lẽ lời đồn đại ở bệnh viện đã đến tai đạo sư sao?

" Đúng rồi," Sư phụ đột nhiên nói, " Cuối tuần tôi muốn đi T thành tham gia một hội thảo luận và nghiên cứu, đại khái ba bốn ngày, trong khoảng thời gian này, người bệnh dưới tay tôi đều do cậu phụ trách. Nếu có tình huống đột phát trong giải phẫu, hãy để Giang chủ nhiệm làm bác sĩ mổ chính."

" Dạ vâng."

Cũng nhanh sắp đến giờ ăn trưa, điện thoại Từ Trác Dư vang, là Tiểu Viễn Trình gọi tới.

" Em đang làm gì vậy?" Ngữ khí của đối phương thật không tốt, Từ Trác Dư tưởng mình không gọi anh rời giường cho nên anh sinh khí. " Thật có lỗi, em nghĩ anh ngủ thêm một ít cũng không có sao cho nên....."

" Ngày hôm qua, cái kia.., bộ dạng em như vậy sao hôm nay còn đi làm?" Ở điện thoại bên kia, Tiểu Viễn Trình cắt ngang lời của cậu.

Nguyên lai bởi vì mình sao? Từ Trác Dư yên lặng nghĩ đến.

" Không sao cả, em tự có chừng mực."

" Đêm nay.... Về nhà đi." Đối phương có chút lo lắng.

".....Ân." Từ Trác Dư yên lặng nửa ngày, rồi mới đáp.

Sau khi trải qua một loạt các chuyện, quan hệ của hai người cũng trở lại y như trước tuần trăng mật, tương kính như tân nhưng là rất ít trao đổi. Không biết là cố ý hay vô tình, Từ Trác Dư gần đây luôn trực ca đêm, cho nên cơm chiều cũng là người giúp việc làm. Khi mà thời điểm tan tầm bình thường, Từ Trác Dư ăn xong cơm chiều liền nhốt mình tại trong phòng, không lưu lại một chút cơ hội nói chuyện cho Tiểu Viễn Trình.

Từ Trác Dư cũng không có bày ra bộ mặt lạnh như băng nhìn Tiểu Viễn Trình, cậu sẽ mỉm cười, Tiểu Viễn Trình chủ động mở miệng cậu cũng sẽ mở miệng mà trả lời, nhưng là xung quanh lại vạch ra ranh giới không thể vượt qua.

Điều này càng làm cho người ta cảm thấy lo lắng.

Tiểu Viễn Trình không hy vọng hai người cứ như vậy mà đi xuống, về nhà một người một gian khiến bầu không khí càng thêm nặng nề, chính là bệnh tình của Kỷ Hòa còn chưa ổn định, anh cũng không thể trấn an tâm tình của Từ Trác Dư.

Chính là anh không biết, bận đời của mình trong lòng có người khác là cảm giác như thế nào. Mỗi ngày nhìn Từ Trác Dư bận rộn làm việc, về đến nhà lại không thể tâm sự cùng đối phương, buổi tối thì một mình nằm trên giường nhìn trần nhà, cảm giác phần lớn là thấy khổ sở.

Từ Trác Dư là một người sĩ diện, không thể chủ động hướng Tiểu Viễn Trình xin lỗi, thế là cứ thế giằng co.

Dần dần, thời gian Tiểu Viễn Trình về nhà ngày càng ít đi.

Những điều này Từ Trác Dư đều để ý, ánh mắt càng trở nên nặng nề hơn.

25. Vị Vũ - Chương 25

Hôm nay, vì sự phụ đi công tác, Từ Trác Dư một mình đến phòng bệnh VIP của Kỷ Hòa kiểm tra phòng.

Kỷ Hòa đang nghe nhạc, thấy Từ Trác Dư tới liền nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, bộ dáng cười khê đáng yêu.

” A? Hôm nay Phần sự phụ không đến sao?” Thiếu niên thấy chỉ có mình Từ Trác Dư vào đây, liền cất tiếng hỏi.

” Ân, sự phụ đi công tác rồi, vậy nên mấy ngày nay tạm thời tôi sẽ phụ trách bệnh tình của cậu.”

Thiếu niên chăm chú nhìn Từ Trác Dư, trên mặt hiện lên chút phiền não, hình như muốn nói điều gì nhưng lại ngập ngừng không biết mở miệng nói như thế nào.

Mà Từ Trác Dư đang nghiêm túc ghi chép bệnh tình, cũng không nhìn đến.

Một lát sau, thiếu niên mở miệng nói “Từ bác sĩ, anh là Từ Trác Dư đúng không?”

” Đúng vậy.”

” Anh chính là vợ anh Viễn Trình?”

Từ Trác Dư ngạc nhiên, không biết tại sao thiếu niên lại biết việc này, ” Cậu...”

” Là y tá nói cho em biết, có lần trùng hợp nghe được các nàng đang bàn tán. Anh Viễn Trình nói cho em biết đã kết hôn rồi nhưng cũng không nói đối tượng là ai.” Thiếu niên cười nói, tuy là siêu sao, nhưng vẫn có chút ngây thơ thuần khiết.

“... Nhất định là vì anh ấy biết nếu như nói cho em biết, em sẽ chạy đi gặp anh, cũng có thể la hét đòi làm phù rể, ở hôn lễ náo nhiệt một chút.”

“.. Tuy nói em bị bệnh đến dự hôn lễ có vẻ không may mắn, thế nhưng sau khi kết hôn mới nói cho em biết cũng không đáng là bằng hữu thân tình, em rất giận anh ấy.” Bộ dạng thiếu niên tựa hồ rất tức giận.

” Không phải như thế, anh ấy chỉ là lo cho thân thể của cậu mà thôi.” Từ Trác Dư cũng không biết vì sao mình lại vì Tiểu Viễn Trình mà giải thích.

” Phốc...” Thiếu niên nhìn bộ dạng của Từ Trác Dư bị hù dọa, vội vàng nói ” Từ bác sĩ, em chỉ đùa giỡn một chút thôi! ~”

“... Tuy rằng không biết tại sao anh Viễn Trình phải gạt em, nhưng em tin tưởng anh ấy làm tất cả đều là suy nghĩ cho em.”

“...Anh Viễn Trình là một người tốt, nên Từ bác sĩ phải quý trọng anh ấy nha. Anh ấy rất chung tình, đôi khi lại để ý vài chuyện vụn vặt, anh cứ kiên nhẫn, kiên nhẫn chờ anh ấy suy nghĩ cẩn thận, không nên buông tha.” Thiếu niên nhìn Từ Trác Dư bằng ánh mắt chân thành, tha thiết mà nói.

Từ Trác Dư không biết Kỷ Hòa có bao nhiêu biết chuyện tình, nên không thể làm gì khác hơn ngoài “Ừ” một tiếng trả lời.

“Còn có, nếu như em ở chỗ này làm anh thấy khó khăn, em trước xin lỗi anh một chút ~”, Thiếu niên như con mèo nhỏ như là nghe đến lời đồn đại không tốt về Tiểu Viễn Trình và Từ Trác Dư, ngượng ngùng cười nói.

Từ Trác Dư hướng tới Kỷ Hòa nở nụ cười nhàn nhạt.

Cậu hiện tại biết tại sao Tiểu Viễn Trình sẽ chung tình với người này. Một người bề ngoài nhu thuận, khả ái, nội tâm lại hết sức sắc sảo ôn nhu, cho dù là cậu cũng có chút thích thiếu niên này.

Chập tối, Tiểu Viễn Trình tan tầm liền mang cơm tối đến phòng bệnh của Kỷ Hòa.

” Anh Viễn Trình, hôm nay em cùng Từ bác sĩ nói chuyện với nhau ~ anh ấy rất tốt a ~~.” Thiếu niên vui sướng nói.

Tiểu Viễn Trình nghe vậy nét mặt cứng đờ. Anh vốn không hy vọng hai người này tiếp xúc nhiều.

Kỷ Hòa nhìn vẻ mặt anh có chút không đúng, có chút hốt hoảng, cho là mình và Từ Trác Dư lén vui đùa khiến anh mất hứng, “Anh Viễn Trình? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có việc gì,” Tiểu Viễn Trình phục hồi tinh thần, ” Cậu ấy có cùng em nói chuyện gì không?”

“Không có a, đơn giản chỉ là tâm sự mà thôi ~ thế nhưng em rất thích anh ấy.”

“Nga, như vậy.” Anh tin tưởng cách xử sự và thái độ làm người của Từ Trác Dư, cậu sẽ không vì điều này mà nói toàn bộ chân tướng cho Kỷ Hòa biết.

Anh vẫn toàn lực giấu diếm chuyện hôn nhân với Kỷ Hòa, bởi vì nếu Kỷ Hòa biết anh vì cứu cậu mà hy sinh hạnh phúc của một người vô tội, cậu tình nguyện chết cũng không chữa bệnh...

“Từ bác sĩ là người tốt, điều kiện cũng tốt, anh Viễn Trình phải quý trọng gia đình, không nên phụ bạc anh ấy a~” Thiếu niên nhận lấy bát canh từ tay Tiểu Viễn Trình, cũng không sợ nóng, dùng thìa ăn từng miếng lại còn hát lên.

“Đều đã nói, sao anh lại keo kiệt như vậy, cưới lão bà còn không nói cho em biết, anh không coi em là bằng hữu sao?!” Thiếu niên đột nhiên nhớ tới chuyện này, không khỏi tức giận nói.

Tiểu Viễn Trình chỉ cười cười, lấy tay sờ đầu thiếu niên coi như câu trả lời.

Nam nhân bàn tay to khô ráo mà ấm áp, xoa đầu làm cậu có chút cảm giác được cưng chiều, làm cho thiếu niên rất hưởng thụ.

“Anh Viễn Trình, lúc em nằm bệnh viện này, hình như mang đến nhiều phiền toái cho Từ bác sĩ đi, người trong bệnh viện nói xấu anh ấy, sẽ làm anh ấy không dễ chịu...” Thiếu niên lầm bầm nói.

“Nếu không, anh sau này không cần lúc nào cũng đến thăm em, có ý tứ ở bệnh viện trông nom, em có thể một mình.” Kỷ Hòa buông bát canh xuống, nhìn thẳng về phía Tiểu Viễn Trình.

Kỷ Hòa ở đây không có người nhà, chính là một mình trong viện, lại vì cảm nhận người khác mà đối với bằng hữu thân cận nhất nói một lời ” Sau này ít đến thăm” như vậy....

Tiểu Viễn Trình nhìn người trên giường dù đang mang bệnh, vẫn còn săn sóc vì cảm nhận của người khác mà suy nghĩ, ngực không khỏi có chút đau đớn. Anh ôm cổ Kỷ Hòa, muốn nhét cậu vào lồng ngực, “Em vì mình mà suy nghĩ một chút đi...”

Tại sao ông trời lại muốn một người ôn nhu như vậy chịu đủ dằn vặt, Tiểu Viễn Trình bất lực nghĩ.

26. Vị Vũ - Chương 26

Sau vài ngày, khi Từ Trác Dư đi kiểm tra phòng đều nghe các câu hỏi của Kỷ Hòa, thiếu niên dù nằm giường bệnh nhưng luôn có sức sống khỏe mạnh.

“Từ bác sĩ, em có thể gọi anh là anh Trác Dư không?”

“Anh Trác Dư, khi nào em có thể xuống dưới hoa viên ngồi một chút a?”

“Anh Trác Dư, đây là bản nhạc của em, tặng cho anh nghe!”

.....

“...Anh Trác Dư, bệnh của em có thể chữa khỏi không?”

Từ Trác Dư từ bản ghi chép nhìn lên giường, thiếu niên mọi hôm đều tràn đầy sức sống không hiểu sao hôm nay lại không có tinh thần.

Từ Trác Dư thấy Kỷ Hòa buồn bã có chút kỳ quái, có chuyện gì đã xảy ra sao?

Trải qua mấy ngày ở chung, tuy rằng Từ Trác Dư có chút để ý đến quan hệ của Tiểu Viễn Trình với cậu ta, thế nhưng đối với Kỷ Hòa mà nói, Từ Trác Dư rất thích. Thấy thiếu niên ủ rũ, cậu trấn an nói, “Có thể. Khoa học kỹ thuật đang không ngừng tiến bộ, rất nhanh sẽ có máy móc trị khỏi bệnh của cậu.”

“...Hơn nữa, có rất nhiều người muốn cậu hết bệnh, vậy nên cậu cố gắng lên.”

Nói ra điều này, Từ Trác Dư rõ ràng là đang mỉm cười thế nhưng tâm có chút co rút đến đau đớn.

“Thật sao..” Thiếu niên có điều muốn nói, không biết nghĩ đến việc gì, lại lặng lẽ rũ mắt xuống.

Lúc này, tiếng gõ cửa nhẹ vang lên, sau đó là thanh âm của Khổng Trạch, “Kỷ Hòa có ở đây không? Anh là Khổng Trạch. Vào được không!”

Kỷ Hòa nghe thanh âm của hắn, vội vã lên tinh thần, vui vẻ kêu, “Anh Khổng Trạch, mau vào đi ~”

Khổng Trạch vừa vào phòng bệnh liền nhìn thấy Từ Trác Dư, không nghĩ tới cảnh tượng hai người này ở chung, có chút sững sốt, “Từ bác sĩ, lại gặp mặt.”

Từ Trác Dư mỉm cười nói, “Vừa lúc tôi cũng kiểm tra xong, các cậu chậm rãi trò chuyện đi.” Liền đi ra phòng bệnh luôn.

Kiểm tra phòng bệnh hoàn tất, Từ Trác Dư lại nhận một ca tiểu giải phẫu, thời gian không dài lắm. Giải phẫu xong, Từ Trác Dư thấy được bóng dáng của Khổng Trạch trước cửa phòng cậu.

Nghe được tiếng bước chân, Khổng Trạch ngẩng đầu, “Giải phẫu xong?”

“Anh sao còn ở nơi này? Tìm tôi có việc sao?”

“Muốn cùng cậu tâm sự.” Khổng Trạch cười cười.

“Vừa lúc đúng tầm nghỉ trưa, bệnh viện có căng tin rất tốt, cùng nhau ăn một bữa cơm?” Từ Trác Dư đưa ra lời mời.

Căng tin bệnh viện.

“Cậu thoát nhìn...Tinh thần có chút không tệ.” Khổng Trạch nói.

“Cũng chỉ là bề ngoài mà thôi.” Từ Trác Dư khước miệng châm chọc.

Không biết tại sao, Từ Trác Dư nhìn thấy Khổng Trạch sẽ có một loại cảm giác. Khả năng bởi vì anh ta cùng cậu trò chuyện, cho nên nhìn thấy trong lòng có chút nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng nói cho cậu biết cuộc hôn nhân này có bao nhiêu tàn khốc, nên xen lẫn thoải mái có chút buồn bã.

“Bệnh tình của Kỷ Hòa sao rồi?”

“...Coi như ổn định, nhưng cũng không thể để bệnh lâu quá. Đúng rồi, cái dao Gamma khi nào mới có?”

“Kỳ thực hôm nay tôi đại diện cho công ty đến xem. Dao Gamma đã được thí nghiệm trên động vật, có thể bước vào giai đoạn thí nghiệm trên người.”

“Cơ thể người bệnh sau khi thí nghiệm xong có thể mổ chứ?”

“Đúng vậy, chỗ tôi đã tìm kiếm được người tình nguyện, lập tức có thể tiến hành thí nghiệm. Đại khái sẽ kéo dài khoảng chừng một tháng.”

Lúc này, một hồi chuông điện thoại vang lên cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người. Khổng Trạch ra ngoài nhận điện thoại, sau đó quay lại nói với Từ Trác Dư, “Trợ lý nhắc nhở tôi đi gặp cha cậu, tôi đây đi trước.”

Ngày thứ hai, sự phụ của Từ Trác Dư kết thúc công tác về S thị. Vừa về bệnh viện liền bị viện trưởng gọi vào phòng họp, công bố Kỷ Hòa là người giải phẫu đầu tiên.

Xế chiều hôm đó, đạo sư gọi Từ Trác Dư vào phòng làm việc.

“Trác Dư, sáng nay ta được thông báo là người mổ chính cho Kỷ Hòa. Cậu có nguyện ý làm trợ thủ không?”

27. Vị Vũ - Chương 27

“...”

Có thể vận dụng và học tập khoa học kỹ thuật tân tiến, thì trình độ nghề nghiệp của bác sĩ sẽ cao thêm một bậc, tỷ lệ chiến thắng tử thần càng lớn hơn. Thế nên, đây là điều mà bác sĩ nào cũng mong muốn.

Nhưng là phải mổ cho Kỷ Hòa, trong lòng cậu rối rắm rất lâu. Nói như vậy là bởi vì bác sĩ sẽ tránh những trường hợp bệnh nhân có quan hệ với mình để tránh xảy ra sai sót.

Sư phụ còn nói thêm, “Thầy biết trong bệnh viện gần đây có chuyện gì đó khiến cậu bế tắc, thế nhưng ta muốn cho thực tập sinh mà ta tự hào nhất có thêm kinh nghiệm để tích lũy, nên đề cử cậu. Ta vốn định để cậu làm trợ thủ thứ nhất, còn Khang Húc là trợ thủ thứ hai. Nếu như cậu không đồng ý, không làm cuộc giải phẫu này cũng được. Thầy hiểu cho cậu.”

Từ Trác Dư một mực cúi đầu. Qua một lát, cậu ngẩng đầu lên, kiên định nhìn về phía đạo sư, “Em muốn làm ca giải phẫu này.”

Đến cuối thì tấm lòng của người thầy thuốc đã đánh bại những chuyện tình yêu rối rắm trong lòng cậu.

Tuy rằng từ nhỏ Từ Trác Dư thích ôn nhu, tình thân các loại nhưng cậu tin tưởng dám theo đuổi ước mơ mới càng trở nên cường đại hơn.

Gia đình là thứ mà Từ Trác Dư mong muốn nhưng không có được, mà y thuật là điều duy nhất có thể chống đỡ cậu, là trụ cột để cậu tiếp tục đi lên.

Không nghĩ tới ít lâu sau, lại một đạo sấm sét xé rách cuộc sống yên bình của Từ Trác Dư.

Khi đó, tiêu đề “Ngôi sao Hoa kiều tại Nhật vốn là bí mật nằm viện lại được tổng tài Cẩm Trình- Tiểu Viễn Trình ngồi trông suốt đêm” từ một nhà báo vô danh tuôn ra. Vốn là tin này cũng không có gì làm người khác chú ý, thế nhưng lại có bài viết khác với tiêu đề “Tình tay ba? Ngôi sao Nhật!” hay “Những bí mật nhìn lại” đưa tin sau đó, chuyện cũng thế mà lan khắp S thị. “Tiểu Viễn Trình kết hôn cùng bác sĩ”, “Tổng

tài với bác sĩ đám cưới có ẩn tình gì chăng?”... một loạt tiêu đề ở các loại báo giải trí khiến S thị như có một cơn lốc quét qua.

Lúc đầu có rất ít người nhận ra Kỷ Hòa, nhưng từ những bài báo này, ai cũng biết mặt của ngôi sao này. Dân chúng và ký giả đến bệnh viện vây xem ngày càng nhiều, viện trưởng đành nhờ cảnh cục giúp đỡ, để bệnh viện trở lại trật tự bình thường. Phòng bệnh của Kỷ Hòa lại được Tiểu Viễn Trình phái người bảo hộ nghiêm ngặt, thấy được tin tức, cậu không còn vui tươi, tinh nghịch trước kia, trái lại có chút u buồn, thế nhưng cậu trên giường bệnh cũng không làm gì được.

Cầm Trình cũng gia tăng an ninh, hiện tại Tiểu Viễn Trình và Khổng Trạch ra ngoài đều giống như người nổi tiếng mà bị kín mặt.

Từ Trác Dư lại nằm ngoài vòng tròn ấy, bị liên lụy cũng có chút ít. Thế nhưng Tiểu Viễn Trình vẫn phái một tài xế riêng đưa cậu đi làm, để tránh bị quấy rối.

Cùng lúc đó, hai nhà Từ Tiểu cũng bị tin tức này ảnh hưởng. Cha mẹ Tiểu đang xuất ngoại du ngoạn, tạm thời có thể chưa biết, mà Từ gia lại bởi vì tin tức này làm sốt ruột. Cổ phiếu của Từ thị vì tin tức này mà giảm mạnh, cha Từ vội vàng gọi Từ Trác Dư và Tiểu Viễn Trình quay về gia tìm cách giải quyết vấn đề này.

Chạng vạng, Tiểu Viễn Trình và Từ Trác Dư cùng nhau về tới gia. Đây cũng là lần đầu tiên sau kết hôn hai người trở lại Từ gia.

28. Vị Vũ - Chương 28

Cha Từ vẻ mặt buồn thiu, “Cổ phiếu của công ty đang giảm nhanh, chỉ sợ sẽ có người nhân cơ hội này đánh lên hai nhà. Lúc này cách để khống chế là... che miệng báo chí, công ty hai nhà cùng nhau hợp tác, ra sức bảo vệ để không ảnh hưởng đến việc dao Gamma kiểu mới đưa ra thị trường.”

“Đúng vậy, cha.” Tiểu Viễn Trình đáp.

Ở một bên Từ Trác Dư rũ mắt xuống, rõ ràng là ba mình, gặp phải chuyện như vậy điều đầu tiên không phải là chất vấn quan hệ của Tiểu Viễn Trình và Kỷ Hòa, mà là hỏi ích lợi công ty của nhà mình. Điều này làm cậu có chút khó chịu trong lòng.

Nhưng lại nghĩ tới hôn nhân của mình vốn là cái cớ để ba thúc đẩy hợp tác, Từ Trác Dư lại không có chút kinh ngạc nào với hành động của ba.

Mẹ Từ ở một bên ra vẻ thân thiết nhìn Từ Trác Dư, nhưng lại ngại thân phận của Tiểu Viễn Trình mà chưa nói. Ngược lại em trai Kính Đình vẫn còn chút tính khí thiếu niên, thấy anh trai bị ủy khuất, không khỏi hướng Tiểu Viễn Trình chất vấn, “Anh Viễn Trình, có thể cùng mọi người nói tin tức kia là thật hay giả không?”

Từ Trác Dư thấy rõ mẹ Từ đang dùng cùi chỏ dụi tay Kính Đình một chút.

Cậu nhìn đứa em trai này. Mặc dù cùng mẹ kế không thân mật nhưng em trai nhỏ hơn cậu 6 tuổi lại luôn bám dính cậu. Ngay từ đầu cậu đã tận lực tránh tiếp xúc với tiểu gia khóa này, nhưng mỗi ngày có cái đuôi nhỏ theo sau, lúc đó Từ Trác Dư mới có 8, 9 tuổi có chút mềm lòng, mọi chuyện làm đều vì em trai, có gì ngon cũng cho em.

Hiện tại xem ra, ở thời khắc mấu chốt người quan tâm cậu chỉ có đứa em trai cùng cha khác mẹ này.

Tiểu Viễn trình chần chờ một chút, hồi đáp, “Cậu ấy chỉ là một người bằng hữu của anh, không có người thân bên cạnh nên anh có chút chiếu cố cậu ấy. Đối với người đưa tin này, anh sẽ giải quyết với pháp luật.”

Từ Kính Đình hiển nhiên đối với lời giải thích của anh không hài lòng lắm, không để ý mẹ ám chỉ nói, “Anh nếu dám đối xử tệ với anh tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

Từ Trác Dư nhìn em trai, “Yên tâm đi, anh không sao.”

Nhưng làm sao có thể giả vờ như không có việc gì đâu chứ?

Cậu là một người bình thường, sau kết hôn không hạnh phúc còn chưa tính. Cậu có thể tự mê hoặc mình “Mọi thứ rồi sẽ ổn cả thôi”, mỗi ngày đều làm việc và sống dưới bộ dạng bình thường, một mình có thể chịu đựng.

Nhưng bây giờ, những tin tức bộc lộ cuộc hôn nhân thất bại của cậu, làm mọi người đều biết đến, nhận lấy mọi bình phẩm.

Mà đây, ba bên cạnh lại chỉ lo tới sự nghiệp gia tộc, mẹ thì ra vẻ bảo vệ hấn. Chỉ có người em trai vui đùa từ nhỏ bảo vệ “Anh nếu dám khi dễ anh tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

.....Tiểu Viễn Trình bảo muốn khởi tố pháp luật, nhưng phía nhà báo bên kia có tin nào là giả?

Sau khi về đến nhà, Từ Trác Dư rất mệt mỏi, trực tiếp về phòng của mình.

Chỉ nghe Tiểu Viễn Trình nói, “Bây giờ...Xin lỗi. Chuyện lần này anh và cha sẽ giải quyết rất nhanh.”

Đứng khựng lại một chút, cậu đi vào phòng, đóng cửa.

Một lát sau, có tiếng gõ cửa. Nửa ngày không có ai đáp lại, Tiểu Viễn Trình mở cửa phòng ra, thấy Từ Trác Dư cuộn thành một đoàn trên giường.

Tiểu Viễn Trình đem cốc sữa nóng để ở đầu giường, ngồi ở mép giường, chăm chú nhìn cậu.

Trên giường cậu nhắm hai mắt, lông mày nhíu thật chặt, dù là đang ngủ cũng không thể thoát khỏi có chút khổ sở.

Tiểu Viễn Trình nhẹ nhàng dùng bàn tay ấm áp xoa đầu Từ Trác Dư nói, “Xin lỗi, ủy khuất em.”

Lòng bàn tay chạm đến cái trán trơn tuột mà ôn nhuận, đầu ngón tay chạm vào những lọn tóc mềm, rất thoải mái.

Tiểu Viễn Trình ngồi một hồi lâu liền đứng dậy ra khỏi phòng.

Khi anh đi ra, chỉ thấy vai Từ Trác Dư hơi rụt lại, hai mắt nhắm chặt tràn ra hai giọt nước mắt.

Ngoài phòng, Tiểu Viễn Trình ngồi trên salon trầm tư. Anh có chút nghi ngờ, rõ ràng trước giờ Kỷ Hòa ở bệnh viện rất tốt, mà cũng không muốn em ấy bị fan quấy rối mới dẫn về nước trị liệu. Tại sao mấy ngày nay lại đột nhiên tuôn ra những tin tức bất quá này?

Anh cũng không thể lý giải.

29. Vĩ Vũ - Chương 29

Sau vài ngày, do công ty hai nhà Tiểu Từ liên thủ, vài trang báo đã ngừng đưa tin. Mà những tin đồn trước cũng dường như chưa từng xảy ra, biến mất không dấu vết.

Nhưng các nhân vật chính trong lời đồn lại không thể quay về cuộc sống an tĩnh trước kia.

Có lần, Từ Trác Dư đi ngang qua phòng y tá, liền thấy các y tá chụm thành một vòng bàn luận gì đó, thấy cậu đến thì ngay tức khắc tản ra, đều là biểu tình mất tự nhiên làm bộ chỉnh lý bệnh án.

Cậu cũng làm như không nhìn thấy gì, thẳng lưng bước tiếp.

Giống như cho dù trên đường chỉ còn mình cậu, cũng sẽ kiên cường bước đi, giống như sẽ không vì bị tổn thương mà đi xuống.

Sau khi báo chí đưa tin, ánh mắt của đồng nghiệp trong bệnh viện từ lén lén lút lút né tránh đến quang minh chính đại bàn luận. Các y tá này còn tốt, còn có người gan lớn dúi ngay trước mặt cậu cũng không ngại, không lưu tình mà đâm vào nỗi đau của Từ Trác Dư.

Ví dụ Khang Húc.

Hai người đều cùng một phòng làm việc, từ lúc sư phụ để Từ Trác Dư làm trợ thủ thứ nhất mà cậu ta phải làm thứ hai, cho nên Khang Húc đối Từ Trác Dư càng thêm đố kỵ.

Ai cũng biết trợ thủ thứ hai chỉ có thể tách, khâu vết thương, căn bản là không có cơ hội sử dụng dao Gamma.

“Anh này, hôm trước em xem báo chí, tin tức về anh ở khắp nơi a! Bệnh nhân kia và anh có quan hệ như thế nào vậy? Nhưng là em phải nhắc nhở anh điều này, ngàn vạn lần không nên bởi vì..... này mà ảnh hưởng đến công việc, lần đầu phẫu thuật với dao Gamma kiểu mới đừng để xảy ra sự cố?”

Mấy ngày nay Từ Trác Dư đã vì việc này mà bị làm tổn thương, bây giờ đây lại bị chọc ngay đúng chỗ đau, cậu vẫn phải kiên cường phản kích.

Hơn nữa, người này suốt ngày nói luyện thuyên, không trùng trị không được.

Từ Trác Dư ngẩng đầu, cảm hơi hướng về phía trước, thẳng đầu nhìn Khang Húc. Trong ánh mắt lộ vẻ tự tin và cao ngạo của một thực tập sinh ưu tú nhất khoa giải phẫu thần kinh.

Chỉ vài giây, Khang Húc bị nhìn chăm chú có chút chột dạ, sắc mặt bắt đầu không được tự nhiên.

Đúng lúc này, Từ Trác Dư mở miệng nói, “Anh cũng khuyên cậu nên đặt sự chú ý của mình vào công việc. Cho dù là người trợ thủ thứ hai, cũng không thể phớt lờ cuộc giải phẫu này.”

” Hơn nữa...làm bác sĩ chúng ta đều biết họa từ miệng mà ra..Không biết cậu có quên điều này hay không?”

Cậu cố ý nói chậm rãi, nhưng với Khang Húc, ngôn ngữ của cậu có phần áp bách.

Nói xong, Từ Trác Dư cầm lấy bệnh án đi ra phòng làm việc.

Cậu cứ như vậy mạnh mẽ chống đỡ một ngày một đêm, làm bộ mình không có bị tin tức xấu ảnh hưởng đến. Đồng thời, phương án nghiên cứu giải phẫu cho Kỷ Hòa đang được khẩn trương thảo luận. Bởi vì đây vốn là lần đầu tiên sử dụng dao Gamma kiểu mới, bệnh viện đối với lần giải phẫu này rất coi trọng.

Từ Trác Dư mỗi ngày đều thẳng đến phòng hội họp, thần kinh buộc chặt một ngày đêm mới nói lỏng ra.

Cậu áp lực thật lớn, lớn đến nỗi đầu có chút đau.

” Tôi tuyên bố, đến nay, dao Gamma được toàn bộ mọi người thí nghiệm đã thành công!” Chủ nhiệm khoa giải phẫu thần kinh vui vẻ nói.

” Trải qua một thảo luận nhỏ, dao Gamma kiểu mới sẽ được sử dụng vào ngày 16 tháng này, cũng chính là thứ hai tiến hành. Yêu cầu các khoa chuẩn bị tốt.”

Chờ mọi người đi ra phòng họp, sư phụ gọi Từ Trác Dư lại, ” Trác Dư, tuy rằng mấy ngày nay lưu truyền không ít tin tức bất lợi với cậu, nhưng trước đây cậu ra nước ngoài, lại là học trò của ta, ta tin tưởng năng lực của cậu, cũng tin tưởng cậu sẽ không vì những nhân tố này ảnh hưởng, xuất sắc hoàn thành cuộc giải phẫu này.”

” Vâng, cảm ơn thầy.”

” Ở nơi này đã mấy ngày, phương án cụ thể chúng ta đã bàn qua, bây giờ cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt, điều chỉnh tâm trạng của mình là được rồi.”

” Vâng ạ.” Từ Trác Dư đáp.

30. Vĩ Vũ - Chương 30

Nháy mắt liền tới chủ nhật, trước ngày Kỷ Hòa giải phẫu một ngày.

Hôm nay, Tiểu Viễn Trình lần đầu tiên làm cơm cho Từ Trác Dư.

” Không nghĩ đến anh có thể làm cơm a.” Từ Trác Dư một bên dựa vào cửa phòng ăn.

” Anh rất ít nấu. Nhưng ngày mai là một ngày rất quan trọng, muốn em cố gắng lên.” Nam nhân còn đang cầm thìa thêm dầu muối nói.

Từ Trác Dư trong lòng khẽ động, hướng đến bàn ăn, nhìn thấy bát canh nóng, bên cạnh là bình giữ nhiệt.

Cậu đột nhiên có chút không muốn ăn.

” Em hiện tại không đói bụng, lát nữa rồi ăn.” Từ Trác Dư xoay người.

” Nếu như anh sốt ruột đi thăm Kỷ Hòa, cẩn thận.”

Bên trong, tay cầm thìa của nam nhân hơi dừng lại một chút. Tiểu Viễn Trình trước khi đi để lại một mảnh giấy, ” Dự báo thời tiết báo buổi tối hôm nay có trận tuyết đầu mùa, điều hòa nên bật ấm lên, đừng để bị cảm lạnh. Có lẽ anh sẽ về muộn một chút.”

Từ Trác Dư một mình ngồi trước bàn ăn, trước mặt là một bàn đầy đồ ăn, không khỏi tự giễu cười, ” Nhiều như vậy, một mình làm sao ăn hết.”

Từ Trác Dư không nhúc nhích hầu như chỉ nhìn đĩa mà không ăn, nằm trên sofa xem TV. Từ từ, trời đã hoàn toàn tối, Từ Trác Dư từ trên sofa đứng dậy kéo rèm cửa sổ lại.

Tối trước cửa sổ mới phát hiện tuyết rơi. Là trận đầu mùa của năm nay.

Không biết sao, trong đầu Từ Trác Dư lại hiện ra hình ảnh cậu bé kia thấy tuyết đầu mùa mà lộ ra khuôn mặt tươi cười. Còn có bên cạnh cậu bé kia là vẻ mặt cứng chiều của nam nhân.

Cậu kéo xoạt rèm cửa một cái, sau đó quay về sofa tiếp tục xem TV.

Phòng giải phẫu.

Từ Trác Dư, sư phụ, Khang Húc cùng với hộ sĩ gây tê, y tá đều chuẩn bị sắp xếp.

Thiếu niên ngày thường hoạt bát giờ đã bị gây tê, nằm trên giường bệnh.

Từ Trác Dư nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Cuộc giải phẫu này yêu cầu cậu phải dùng dao Gamma cắt bỏ khối u bên cạnh, còn lại do sư phụ tiếp nhận loại bỏ u ở trung tâm, cũng là phần khó khăn nhất.

Mà ngay lúc Khang Húc vừa mở chỗ mổ ra, xuất hiện cột sống của Kỷ Hòa, thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Y tá nghe điện thoại nói, ” Phiên bác sĩ, cao tốc S thị vì tuyết rơi xuất hiện sự cố xe đâm nhau nghiêm trọng, phần lớn người bị thương đều đã đưa đến bệnh viện chúng ta, hiện tại bác sĩ không đủ, Giang chủ nhiệm gọi ngài tới đó một chút!”

Từ Trác Dư nhìn về phía đạo sư, thấy bác sĩ Phàn đang chăm chú nhìn động tác của Khang Húc.

” Ta đang phẫu thuật.” Phàn bác sĩ bình tĩnh đáp.

” Thế nhưng Giang chủ nhiệm nói người có tay nghề không đủ, ngài đi xem chút, có thể bảo trợ tính mạng người là tốt rồi!”

Phàn bác sĩ nhìn y tá, vừa nhìn về phía Từ Trác Dư đang chuẩn bị dùng dao Gamma, ” Ta sẽ nhanh chóng trở về sau khi cậu mổ xong, cậu giúp ta. Có việc gì thì gọi cho ta.”

Từ Trác Dư gật đầu, đôi mắt lộ ra phía trên lớp khẩu trang đầy kiên cường, tin tưởng.

Giải phẫu vẫn tiếp tục tiến hành, tay Từ Trác Dư cẩn thận cắt bỏ khối u đầu tiên xuống. Phòng giải phẫu lớn như vậy chỉ còn lại tiếng “tích tích” của điện tâm đồ.

Sư phụ đã rời đi được 40 phút.

Từ Trác Dư ngẩng đầu nhìn đồng hồ.

Qua 15 phút tiếp theo, cậu đã làm xong việc của mình.

Giữa lúc cậu thở dài một hơi, trên giường hô hấp của Kỷ Hòa bỗng nhiên dồn dập. Tiếng títt títt lúc đầu bình ổn giờ biến thành gấp gáp, âm thanh chói tai.

Phảng phất như tử thần đang bước tới gần.

Từ Trác Dư tỉ mỉ kiểm tra, mới phát hiện ở sâu trong cột sống cất dấu biến đổi bệnh lý khác.

Trong lòng nhất thời trầm xuống.

Ban đầu u đời đi. Ung thư lan tới gần huyết quản, mà cái này bây giờ lại ảnh hưởng đến thần kinh phổi của Kỷ Hòa, tạo nên tình trạng hô hấp suy kiệt.

Bởi vì chụp CT không thể kiểm tra tình huống sâu dưới cột sống, sợ dĩ vãng họ lúc trước thảo luận đã dự đoán qua tình huống này. Ngay lúc đó sư phụ nói một câu, "U rồi đi chỉ là chúng ta đa nghi, bất quá nếu như xảy ra, giao cho ta là tốt rồi."

Vì thế Từ Trác Dư lập tức hô, "Gọi sư phụ!"

Y tá vội vã gọi điện thoại.

"Phản bác sĩ nói ông ấy đang chữa trị cho bệnh nhân! Chờ thêm 5 phút nữa! Trước tiên mau áp dụng phương pháp cấp cứu!"

Từ Trác Dư nhìn Kỷ Hòa đã có chút co giật, nói rằng, "Dùng máy sốc tim."

Sau 5 phút, đạo sư vẫn chưa trở về. Khang Húc bên cạnh có chút luống cuống. "Bác sĩ sao vẫn chưa về? Hô hấp của bệnh nhân đang yếu dần, chúng ta phải làm sao đây?"

Từ Trác Dư nhắm mắt lại, lặng lẽ tự nói với mình, đợi hai phút nữa.

Đây là thời gian cậu cho mình.

Huyết quản của Kỷ Hòa đã bị xâm lấn, ảnh hưởng đến chức năng hô hấp. Cứ như vậy mãi, cơ quan trong cơ thể không có được oxy sẽ suy kiệt dần.

Sau 2 phút nữa, sư phụ vẫn chưa về.

Từ Trác Dư lần nữa cầm lên dao Gamma, chuẩn bị cắt bỏ phần bị ảnh hưởng của Kỷ Hòa.

Đối diện vươn ra một đôi tay ngăn cản cậu. Khang Húc mắt tròn, "Anh làm cái gì vậy?"

"Chờ thêm chút nữa, cậu ấy sẽ chết."

"Sư phụ nói sẽ quay lại! Hai chúng ta chỉ là thực tập sinh mà thôi, xảy ra vấn đề gì thì sao?" Khang Húc hô.

"Anh không thể để cậu ấy chết. Xảy ra vấn đề thì anh sẽ gánh chịu." Từ Trác Dư kiên định nói.

Không biết tại sao, trong lòng Từ Trác Dư chỉ có một điều, đó chính là không để Kỷ Hòa gặp nguy hiểm.

Dù là từ góc độ một bác sĩ, còn là làm cho cậu.

Nhưng dù là như vậy, cậu cũng không có kinh nghiệm để xử lý tình huống này, chỉ có thể dựa vào năng lực của cậu chậm rãi tìm cách.

Lúc này, trên trán cậu đã đầy mồ hôi.

Bên cạnh y tá lại một lần nữa lau mồ hôi trên trán cậu.

Đợi cậu thành công cắt bỏ một phần nhỏ u gây ảnh hưởng đến huyết quản xong, Kỷ Hòa hô hấp từ từ bình ổn xuống.

Lúc này, sư phụ phá cửa mà vào, nhanh chóng tiếp nhận Từ Trác dư.

” Không phải bảo cậu chờ ta sao? ” Thanh âm sư phụ chứa vẻ tức giận, ” Hiện tại tình trạng thế nào?”

31. Vị Vũ - Chương 31

Ethan: máu chó đến rồi =))))

Khi mà đèn ngoài cửa giải phẫu tắt, Kỷ Hòa được đẩy khỏi phòng, Tiểu Viễn Trình ngồi chờ bên ngoài đã lâu vội vàng tiến đến hỏi, ” Phiên bác sĩ, giải phẫu thành công sao?”

Phiên bác sĩ lộ vẻ mặt khó khăn nói, “Trong lúc giải phẫu xuất hiện tình huống, u của bệnh nhân đã khuếch tán, không thể cắt bỏ. Những phần còn lại đành phải dùng liệu pháp hóa học. Nhưng như vậy, kết quả cũng không khả quan.”

Tiểu Viễn Trình đứng chết trân tại chỗ.

Không phải đã nói xác xuất thành công rất cao sao?

Anh vốn tưởng rằng Kỷ Hòa sẽ không còn đau khổ nữa, không nghĩ tới cậu ấy lại phải tiếp tục chịu ốm đau, còn không biết kết quả phía sau thế nào.

Theo sau ra ngoài là Khang Húc và Từ Trác Dư. Khang Húc đã không còn bộ dạng gấp gáp như trong phòng giải phẫu nữa, bây giờ mười phần phần khích giáo huấn Từ Trác Dư, “Anh lần này không nghe theo mệnh lệnh của giáo sư, tự ý động dao, tạo thành kết quả như vậy. Anh hãy chờ xử phạt đi!”

Từ Trác Dư tự ý động dao là thật, nhưng kết quả như bây giờ là do u của Kỷ Hòa đã khuếch tán, Khang Húc chỉ là tóm được chút đuôi của Từ Trác Dư, đã bắt đầu hướng tất cả mọi tội danh lên người cậu.

Nghe được câu này, đầu Tiểu Viễn Trình hơi di chuyển.

Anh xoay người, mặt cương lại tới chỗ hai người.

Khang Húc thấy sắc mặt của Tiểu Viễn Trình, liền biết mình mạnh miệng, vội vã không nói gì mà đi ra ngoài.

Chỉ còn lại Từ Trác Dư một người, ngẩng đầu nhìn Tiểu Viễn Trình.

” Trong khi phẫu thuật xảy ra tình huống bất ngờ, bọn em...” Từ Trác Dư mở miệng nói trước.

“Vừa nãy người kia nói em tự ý động dao trong lúc phẫu thuật?” Tiểu Viễn Trình trực tiếp cắt đứt lời cậu, khuôn mặt lạnh lẽo hỏi.

Thái độ lạnh như băng của Tiểu Viễn Trình như luồng khí lạnh vỗ vào mặt Từ Trác Dư, làm cậu có chút không giải thích được, nhưng cậu vẫn dùng sự bình tĩnh để giải thích, “Đúng vậy, thế nhưng em tự ý động dao là bởi vì đang lúc Kỷ Hòa phẫu thuật phát sinh tình huống đột ngột, em phải làm, mà giải phẫu thất bại là do trong cơ thể Kỷ Hòa...”

“Em muốn hại chết cậu ấy sao?” Tiểu Viễn Trình lại một lần nữa cắt đứt cậu.

Lúc này, thái độ của Từ Trác Dư cũng cứng nhắc, trong lời nói của anh lộ rõ vẻ hèn mọn và chán ghét.

“Ý anh là sao?”

” Em nói anh có ý gì sao? Bởi vì cậu ấy là người anh thích, cho nên em sẽ tìm mọi cách để đưa cậu ấy vào chỗ chết? Phải không, hay là em cảm thấy phẫu thuật thất bại thì cậu ấy sẽ phải trị bệnh bằng hóa chất, sẽ càng chịu nhiều đau khổ hơn?!” Lý trí lúc này đã bị ngọn lửa giận trong lòng bao phủ, tất cả mọi lời lẽ ác độc đều hướng tới người kia.

“..Cậu ấy là bệnh nhân! Cậu.... cậu ấy vẫn còn là một đứa trẻ! Anh biết việc kia làm em không thoải mái, thế nhưng sao không trả thù anh? Tại sao mọi thứ đều ở trên người Kỷ Hòa!”

Tiếng chỉ trích ngày càng to, quanh quẩn khắp hành lang, thật may bởi vì đây là phòng giải phẫu chuyên dụng nên hầu như không có người qua lại.

Tiểu Viễn Trình buông những lời nói ác độc như ngọn phi đao đâm thẳng vào lòng của Từ Trác Dư. Hai mắt cậu bỗng trợn to, trên mặt không còn chút máu nào.

Tuy rằng cậu biết Tiểu Viễn Trình đang bực tức vì Kỷ Hòa giải phẫu thất bại, anh có thể nói lời không hay, nhưng tại lúc này đây lời nói của anh như đang cho cậu biết rằng cậu không là gì trong lòng anh, không phải sao?

Tiểu Viễn Trình cho là cậu cố ý động tay chân làm hại Kỷ Hòa.

Cho tới nay, hình tượng cậu trong lòng anh, thì ra cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Vừa nghĩ, ngực Từ Trác Dư lại thêm chua xót, như có một bàn tay siết chặt lấy trái tim của cậu. Mắt cũng không thể ngăn nước mắt rơi, hành lang phía trước cũng nhìn không rõ.

Vừa nãy, cậu còn đang cố gắng cứu Kỷ Hòa mà tự ý hành động, chân tay đều trong tình trạng kiệt sức, mềm nhũn lại nhận được chỉ trích của Tiểu Viễn Trình đổ xuống đầu.

Ai nói cho cậu biết, từ ban đầu, bị cuốn vào việc hôn nhân kia đến nay, cậu rốt cuộc đã làm sai cái gì?

Mà giờ phút này nam nhân đã từng nhìn cậu ôn nhu lúc tuần trăng mật lại đong đầy lửa giận trong mắt, hận không thể đốt ra mấy cái lỗ trên người cậu.

32. Vĩ Vũ - Chương 32

Nhìn nam nhân trước mặt bởi vì tức giận mà khuôn mặt có chút vặn vẹo, hai mắt tỏ rõ sự thất vọng và khinh bỉ làm Từ Trác Dư có cảm giác như rơi vào hố băng, toàn thân rét run.

Dưới tình huống như vậy, nếu như hỏi một câu “Hóa ra trong lòng anh, em chỉ là người như vậy sao?” nữa. Hẳn là cậu sẽ nhận được những lời vũ nhục hơn nữa.

Nghĩ như thế, Từ Trác Dư cũng cứng rắn lên, không còn tâm tư giải thích rõ cho anh.

” Em chỉ nói một câu, em không muốn hại Kỷ Hòa, cũng chưa bao giờ nghĩ làm như vậy.” Từ Trác Dư kiên cường đứng thẳng, khiến cho tâm mắt của mình có thể tới gần Tiểu Viễn Trình, từng từ từng chữ đều nói rõ ràng.

Những lời này nói ra, cậu đã hạ một bậc với Tiểu Viễn Trình.

Giống như là hy vọng anh có thể tin tưởng cậu.

Trong mắt anh rõ ràng có chút dao động, thế nhưng sau một khắc, lửa giận lại ngưng tụ trong mắt, “Không có khả năng! Vừa người kia nói rõ là bởi vì em cố ý hành động, Kỷ Hòa mới...” Anh kích động phản bác.

Viễn mắt Từ Trác Dư có chút ướt, khóe miệng lại không nhịn được vì tự giễu mà nhếch lên.

Được rồi, thế là quá đủ rồi.

Anh không tin cậu.

Bởi vì nhần nại mà hai vai không ngừng run rẩy, không biết là ngăn nước mắt rơi xuống hay là đang nhin cười.

” Tiểu Viễn Trình, anh tình nguyện tin tưởng một người xa lạ nói, cũng không chịu nghe em giải thích sao?” Lúc Từ Trác Dư nói câu này, nước mắt không thể tự chủ mà rơi xuống, giọng nói cũng trở lên lạnh lẽo.

” Không sai, em không hy vọng Kỷ Hòa sống yên ổn, cậu ta càng thống khổ em càng cao hứng. Thế nào, anh hài lòng chứ?”

Từ trước tới nay nội tâm phải chịu áp lực và ủy khuất vào giờ phút này biến thành lời nói ác độc, là thứ để cậu phát tiết cảm xúc.

Cậu hơi ngược đầu, mắt ngấn lệ nhìn về phía Tiểu Viễn Trình rồi lại nảy sinh ác độc.

“Tôi làm như vậy là để trả thù anh, đúng, tôi hận anh. Chỉ có cậu ta đau khổ, anh mới nhận được đau khổ gấp bội. Đều không phải sao?” Từ Trác Dư cũng không biết chính mình đang nói cái gì, vừa kết thúc giải phẫu cậu còn rất mệt, lại phải đối mặt với lửa giận của anh, đầu của cậu hỗn loạn, đau đớn.

” Em!” Tiểu Viễn Trình nắm cổ áo Từ Trác Dư, một tay đẩy cậu lên tường.

Từ Trác Dư đau đến run run một cái, hóa ra đau đớn có thể làm đầu óc đang hỗn loạn của cậu thanh tỉnh một chút.

Cậu cảm thấy lúc này đây trái tim cũng bị Tiểu Viễn Trình bóp vụn nát.

Ngay lúc nắm đấm của anh trước mặt cậu, chỉ nghe thấy anh nói, ” Tôi chẳng bao giờ nghĩ tới cậu là người ác độc như vậy, một tôi trước kia còn vì cậu mà có chút hờ thẹn cùng thương tiếc! Cậu hại Kỷ Hòa lần này, tôi sẽ trả lại cho cậu gấp bội!” Nói xong, liền buông tay, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Ha, nguyên lai anh từng thương tiếc cậu cơ đấy.

Từ Trác Dư nâng mắt lên, chỉ thấy bóng lưng anh đã dần dần xa trên hành lang, nước mắt tuôn rơi làm phía trước thêm mờ nhạt.

33. Vị Vũ - Chương 33

Ngày thứ hai, Từ Trác Dư bị gọi vào phòng làm việc của sư phụ.

“Trác Dư, phía bệnh viện đối với hành động lần này của cậu có chút không vừa lòng, tuy rằng bọn họ đều biết cậu là vì lợi ích của bệnh nhân nên mới làm vậy, nhưng nếu cấp trên đã ra lệnh cho cậu đợi, cậu phải tuân thủ. Lần này không có xuất hiện tình huống gì ngoài ý muốn với bệnh nhân là điều may mắn, nhưng nếu quả thực xuất hiện sự cố vậy thì không thể văn hồi lại được. Cậu hiểu rồi chứ?”

“Đúng vậy, lão sư, là em lỗ mãng.” Từ Trác Dư cúi đầu.

Ở một vài phút đợi chờ kia, cậu cũng đã nghĩ tới hậu quả của việc này. Thế nhưng tình huống lúc đó khẩn cấp, chậm một giây, một phút nữa là tính mạng của Kỷ Hòa càng thêm nguy cấp, làm bác sĩ, cậu không cho phép loại tình huống này xảy ra.

Cho nên cho dù có cần cậu gánh vác hậu quả, cậu cũng sẽ thẳng thắn chấp nhận.

“Dựa vào lời Khang Húc nói, cậu ta lúc ấy có nhắc nhở cậu, thế nhưng cậu không có nghe theo. Phải không?”

Tiểu tử nhát gan kia khẳng định lại nói linh tinh.... Từ Trác Dư khinh thường nghĩ đến, “Đúng vậy, nhưng em là vì an nguy của bệnh nhân..”

“Trác Dư, điều này... Tôi cũng hiểu. Nhưng mặc dù tài nghệ cao siêu, em vẫn chỉ là một thực tập sinh, nếu như những người khác đều noi theo em, vậy sau này không chỉ bệnh nhân xảy ra sự cố mà còn đối với bệnh viện có tổn thất lớn hơn?” Phàn bác sĩ thở dài, “Em còn quá nhỏ, luôn hành động theo tình cảm.”

Từ Trác Dư im bặt.

“Thầy nghe nói bệnh viện muốn cảnh cáo mọi người, đối với em sẽ xử phạt nặng hơn. Thầy sẽ tận lực vì em nói chuyện, em yên tâm.”

“Mấy ngày này, tốt hơn hết là em nên ở nhà nghỉ ngơi để đợi quyết định cuối cùng.”

Từ Trác Dư ngẩng đầu, mắt mở to.

Cậu thật không ngờ lại bị phạt nặng như vậy, cậu tưởng rằng cùng lắm là viết thư xin lỗi thôi.

.... Đến bây giờ, ngay cả bệnh viện cũng muốn bỏ rơi cậu?

Từ Trác Dư vô tri vô giác đi ra khỏi bệnh viện, trên đường bắt gặp không ít ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

Từ sau khi biết Tiểu Viễn Trình, cuộc sống của cậu bị thay đổi, từng chuyện một xảy ra không ngừng khiêu chiến thần kinh cậu.

Không được tín nhiệm, lại mất người yêu, đã quá sức chịu đựng.

Hiện tại ngay cả việc làm cũng bất lợi, không được thừa nhận, thầy của cậu cũng thất vọng rồi.

Từ Trác Dư dừng bước lại, nhắm mắt, hít một hơi thật sâu.

Cậu mệt mỏi quá.

Cậu nghĩ muốn tìm một chỗ trốn một chút.

Lúc đứng dưới nhà trọ trước kia, cậu không khỏi cảm thán.

Vừa mới bắt đầu bị an bài gặp mặt Tiểu Viễn Trình, kết hôn, tuần trăng mật, biết đến sự tồn tại của Kỷ Hòa, sau giải phẫu, rồi bị xử phạt, cậu lại biến thành một mình.

Nguyên lai đi quanh quẩn mãi lại về thời điểm bắt đầu.

Sau ngày thứ ba, Từ Trác Dư nhận được thư của bệnh viện.

“..... Căn cứ vào quyết định cuối cùng của ủy ban bệnh viện, thực tập sinh Từ Trác Dư bị cấm tham gia các cuộc phẫu thuật ba tháng, lấy làm cảnh cáo.”

Từ Trác Dư nhắm mắt lại.

Không phẫu thuật ba tháng cũng đồng nghĩa với việc thiếu kinh nghiệm trong ba tháng, làm thời gian tốt nghiệp của thực tập sinh chậm lại. Trừ lần đó ra, cậu làm uy tín của thầy hao tổn không ít,

Tuy nghĩ thầy đã nói hộ cậu một chút, nhưng cậu vẫn không cam lòng.

Ban đêm, người Từ Trác Dư nóng rần lên.

34. Vị Vũ - Chương 34

Ban đêm, Từ Trác Dư phát sốt.

Mấy ngày nay cậu phải kiên trì chống chọi với mọi việc, không chỉ ở thân chất mà còn ở tinh thần.

Tất cả đều kết thúc, đúng hơn là bị đánh tan.

Từ Trác Dư nằm một mình trên giường, đầu nóng lên, môi khô nứt nẻ, yết hầu cũng khô khốc.

Thật muốn uống nước...

Cậu thử ngồi dậy, vào bếp uống một chén nước, nhưng lúc môi vừa chạm vào chén nước, cậu nhận ra rằng ngay cả đứng dậy cậu cũng không có sức, còn nằm ở trên giường.

Mình đã đến độ nửa tỉnh nửa mê rồi sao?

Đột nhiên có tiếng chuông reo lên.

Từ Trác Dư cố gắng xoay đầu, điện thoại để đầu giường đang vang lên.

Thật ảm ỉ....Nghĩ như vậy, cậu lại rơi vào mê man.

Ba mẹ vốn rất đầm thắm. Hai người ôm cậu trong lồng ngực, trên mặt mang theo ý cười, là những gì mà từ nhỏ Từ Trác Dư muốn gìn giữ.

Thế nhưng dần dần, khuôn mặt mẹ từ xinh đẹp trở nên ủ rũ, như lá nhanh chóng rụng xuống.

Hồi nhỏ cậu chỉ nhớ rõ bên tai tiếng bác sĩ không chút cảm tình, “U nào, giai đoạn cuối.”

Mấy tháng cuối cùng, hai mắt mẹ đã không nhìn thấy. Mẹ chỉ có thể dùng hai tay âu yếm cậu.

Mặc dù đôi tay đã gầy khô héo, nhưng lúc mẹ xoa xoa Từ Trác Dư vẫn thấy nó thật ấm áp, mềm mại.

“Mẹ, không nên bỏ lại con..” Từ Trác Dư lúc nhỏ tuổi đã kêu gào trong lòng.

Mẹ mất không lâu sau đó, ba mang về người dì mới. Dì luôn đối với cậu không tốt, là người khẩu phật tâm xà. Đặc biệt là sau khi có thêm em trai thì không quan tâm cậu nữa. Cậu nghĩ rằng ngôi nhà này không còn là nơi vui vẻ mà cậu sống lúc còn bé nữa.

Khi đó cậu nghĩ, cậu nhất định phải có một ngôi nhà hoàn toàn thuộc về mình, một gia đình ấm áp, một nơi có người bảo vệ cậu.

Thật là ấm áp biết bao, cảnh tượng như vậy làm người ta rơi lệ.

Tại sao.... Tại sao chỉ có một nguyện vọng nhỏ như vậy mà đến bây giờ cậu vẫn chưa làm được....

Lần thứ hai Từ Trác Dư mở mắt cậu mới phát hiện khuôn mặt đã ướm đầy nước mắt.

Không đợi cậu hoàn toàn thanh tỉnh, từ bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, ngay sau đó có tiếng bước chân vội vàng đi tới.

Lúc Tần Du mở cửa cũng là lúc cô nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Người trên giường tùy tiện đắp chăn, sắc mặt ửng hồng, môi tái nhợt khô ráo, đang há miệng thở phì phò.

Ngay lúc cô đang sững sờ, người phía sau đã mở cửa xông vào.

“Anh!”

Lúc ở bệnh viện nghe được Từ Trác Dư bị cách chức tạm thời, Tần Du trước tiên gọi điện cho Từ Trác Dư, thế nhưng gọi thế nào cũng không liên lạc được.

Cô hiểu những gì đang xảy ra với Từ Trác Dư trong thời gian này, nên không liêc lạc được với Từ Trác Dư cô rất lo lắng.

Nghĩ rằng cậu cần có không gian riêng để bình tĩnh lại, Tần Du liền không quấy rầy cậu.

Nhưng đến ngày thứ hai Tần Du vẫn như cũ không liên lạc được cho Trác Dư, đồng thời điện thoại nhà trọ cũng không ai nhận, cô bắt đầu luống cuống.

Ngay tức khắc cô chạy đến chỗ Từ Kính Đình. Hình như Từ Trác Dư có để một cái chìa khóa dự phòng cho Kính Đình.

Thế là Từ Kính Đình bỏ tiết cùng Tần Du vội vã tới nhà trọ, cứ như vậy thấy Từ Trác Dư đang phát sốt, cảnh tượng một mình cậu ở nhà trọ nửa sống nửa chết.

35. Vị Vũ - Chương 35

Trong lòng Tần Du tràn đầy đau lòng cùng phẫn nộ, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Từ Trác Dư, cậu đây làm làm sao!” Tần Du khóc hỏi.

“Anh, anh sao thế này?” Từ Kính Đình cũng xót xa.

“Hai người.... Sao lại tới đây?” Sau một lúc Từ Trác Dư mới nhận ra người đến là ai.

” Nếu bọn tôi không đến, cậu muốn bị sốt đến hồng đầu óc sao?” Tần Du vừa khóc vừa mắng.

“Chị bình tĩnh đã, trước tiên xử lý qua cho anh em. Em giúp anh ấy mặc đồ ngủ vào.” Kính Đình khuyên.

“Ừ. Chị đi nấu nước.” Lúc này Tần Du mới lau nước mắt, đi tới nhà bếp.

Một lát sau, Tần Du cầm một chén nước ấm vào, cho Từ Trác Dư uống thuốc.

Trên trán để khăn mặt lạnh, Từ Trác Dư hơi mở to mắt nhìn về phía hai người.

“Anh, anh muốn ăn gì?” Trong mắt Từ Kính Đình đầy đau thương nhìn anh.

Lúc nhỏ hần cái gì cũng không hiểu, đặc biệt bám lấy anh.

Khi lớn dần lên, hần cũng từ từ ý thức được rằng anh cùng mình không phải cùng một mẹ sinh ra.

Mẹ thoát nhìn có vẻ rất quan tâm anh, thế nhưng hần biết, mẹ rất bất công.

Nhưng hần không giống với mẹ, từ nhỏ anh đối với hần rất tốt, hần vẫn luôn xem Từ Trác Dư như người anh ruột thịt, luôn tôn trọng và bảo vệ.

” Chút nữa anh sẽ ăn.” Từ Trác Dư có chút mơ màng.

“Vậy cậu ngủ một chút đi, một lát nữa mình sẽ gọi cậu dậy.” Tần Du nói rồi đưa tay xoa đầu Từ Trác Dư.

“Kính Đình, bây giờ cũng muộn rồi, em nếu không trở về nhà mẹ em sẽ lo lắng.”

“Nhưng còn anh em...” Từ Kính Đình nói.

“Không sao, có chị ở đây rồi, cậu ấy chỉ là mệt quá thôi. Em lo lắng thì ngày mai tan học có thể ghé qua.”

“...Vậy em về trước.”

“Ừ.”

Sau khi Kính Đình về, Tần Du lại kiểm tra cho Từ Trác Dư. Rồi Từ Trác Dư dần an tĩnh nhắm hai mắt lại.

Tần Du thở dài một hơi, xuống phòng bếp chuẩn bị cháo cho Từ Trác Dư ăn.

36. Vị Vũ - Chương 36

Hôm sau Tần Du mang theo đôi mắt thâm quầng đi làm.

Cả ngày hôm qua cô không thể ngủ được. Tuy rằng ngủ ở phòng khách, thế nhưng nếu như cô không đo nhiệt độ cơ thể của Từ Trác Dư, cho uống thuốc đúng giờ. Nửa đêm còn bị Từ Trác Dư làm giật mình tỉnh giấc, do nửa đêm cậu muốn đi nhà vệ sinh nhưng không muốn làm phiền Tần Du, tự mình chậm rãi đi nhưng kết quả lại ngã xuống sàn.

Những lời đồn đãi trong bệnh viện không phải là cô không nghe được, có người tận mắt nhìn thấy Tiểu Viên Trình ở hành lang lớn tiếng với Từ Trác Dư, mà nguyên nhân nghe nói là do lúc phẫu thuật cho Kỷ Hòa, Từ Trác Dư động tay chân.

Tần Du đối với chuyện này rất tức giận, cô từ nhỏ làm bạn với Từ Trác Dư, thái độ làm người của cậu thế nào cô còn không biết rõ sao?

“Như vậy sao? Tốt, cảm ơn.” Tần Du cúp điện thoại.

Bắt đầu từ sáng sớm, cô đã gọi điện cho y tá ở khoa giải phẫu thần kinh rất nhiều lần, là để xác nhận xem Kỷ Hòa có còn ở phòng bệnh hay không.

Phần nộ trong lòng cô đã đạt đến đỉnh điểm, thầm nghĩ muốn mắng chửi Tiểu Viễn Trình một trận.

Thế nhưng Tiểu Viễn Trình một mực ở phòng bệnh chăm nom Kỷ Hòa, Kỷ Hòa còn đang bệnh nặng, cô không thể làm như vậy trước mặt bệnh nhân.

Lại nghe một lần điện thoại nữa, cô cuối cùng cũng đợi được “Kỷ Hòa cùng y tá đang điều trị bằng hóa chất”.

Bởi vì có y tá làm bạn, người nhà không cần bên cạnh cũng được. Tần Du liền đẩy cửa phòng bệnh của Kỷ Hòa ra.

Làm Tần Du giật mình, trong phòng ngoại trừ Tiểu Viễn Trình còn có một nam nhân khác. Bọn họ thấy Tần Du đều ngạc nhiên.

Tần Du cũng ngây người, nhưng vẫn quyết định làm theo kế hoạch, một hay hai người cũng không sao.

“Xin hỏi cô là...” Tiểu Viễn Trình xem người mới tới, chân mày nhíu lại hỏi.

“Tôi là ai anh không cần biết, dù sao thì anh bây giờ cũng chỉ để ý một người mà thôi.” Tần Du không để cho Tiểu Viễn Trình bất cứ cơ hội nào, trực tiếp nã pháo.

“Đồng dạng là bệnh nhân, nằm ở trên giường có người lo cho mọi mặt, nhưng anh có biết ngày hôm qua Từ Trác Dư suýt nữa sốt đến hồng đầu óc, cô đơn ở nhà một mình không?”

“..... Đó là do cậu ấy tự chuốc lấy.” Tiểu Viễn Trình lạnh nhạt nói.

Còn bên cạnh Khổng Trạch một mực im lặng, chuẩn bị xem náo nhiệt.

“Tự chuốc lấy? Nên bị trừng phạt là anh mới đúng. Rõ ràng không thương lại trối buộc hạnh phúc cả đời của cậu ấy, anh dựa vào cái gì mà làm vậy?”

“... Phàn bác sĩ cũng nên nói cho anh biết ha? Nguyên nhân Kỷ Hòa giải phẫu thất bại là do không điều tra ra bệnh ung thư xâm lấn, anh dựa vào cái gì mà nói Trác Dư động tay chân? Đổ toàn bộ trách nhiệm lên cậu ấy?”

“..... Tình huống lúc đó khẩn cấp, Trác Dư không để ý đến tiền đồ bản thân mà giúp Kỷ Hòa, cứu Kỷ Hòa một mạng, kết quả đổi lại là những lời mắng nhiếc của anh và bị cách chức tạm thời, thử nói xem cậu ấy là vì cái gì? Hả?”

Chất vấn xong, nước mắt Tần Du cũng rơi xuống.

Khổng Trạch nhìn trước mắt người phụ nữ đang chỉ trích Tiểu Viễn Trình, đầu tóc rối loạn, vầng mắt thâm quầng, mặt toàn là nước mắt, có chút kinh dị, nhưng không hề xấu xí.

“..... Tiểu Viễn Trình, anh rốt cuộc có tâm hay không?” Tần Du lau nước mắt, “Trác Dư một mực nhẫn nại, chịu mọi đả kích từ anh, anh nếu nói có, vậy sao mỗi lần đều tổn thương cậu ấy?”

“..Trác Dư đã làm sai cái gì? Tại sao cũng bị cuốn vào chuyện này?”

“..Anh có biết hay không, cậu ấy thật ra rất yếu ớt?”

Thân thể Tiểu Viễn Trình hơi cứng đờ, đầu vẫn như cũ hơi nghiêng, không nhìn thẳng vào Tần Du.

“..... Hẳn khi còn bé cha mẹ ly dị, mẹ kế thoát nhìn hiền lành, nhưng thời gian nàng sinh Kính Đình xong, tâm tình không tốt, thường xuyên ngược đãi Từ Trác Dư, anh có biết không?”

“..... Khi đó mỗi lần chịu đòn hẳn sẽ chạy đến nhà tôi, trên người không chỗ nào không bầm tím, một đứa trẻ sao có thể chịu được những đòn như vậy!”

“...Cũng bởi vậy mà hẳn mắc chứng trầm cảm, anh có biết không?”

37. Vĩ Vũ - Chương 37

Tiểu Viễn Trình quay đầu.

Tần Du nhìn về mặt giặt mình của nam nhân trước mắt, lộ ra nụ cười trào phúng.

“Anh không biết sao, cái gì anh cũng không biết...”

“Bởi vì hồi còn nhỏ mất đi mẹ, ở trong nhà tình cảnh cũng không tốt. Ngay cả lúc ngủ hẵn còn nằm mơ, khóc kêu muốn một gia đình hạnh phúc, anh biết sao!”

“Anh dựa vào cái gì chiếm đoạt hôn nhân của hẵn, rồi lại tàn nhẫn không chịu cho hẵn chút tình yêu?”

“Hiện tại thì sao, công việc của hẵn, gia đình, tình yêu cũng bị mất. Anh muốn giết hẵn sao?!”

“Nhưng, tôi sẽ không để cho anh được như ý. Một ngày nào đó anh sẽ phải hối hận, nhớ lấy Tiểu Viễn Trình!”

Nói xong, Tần Du bắt đầu thở dốc từng hơi, vừa nói một hồi như vậy khiến cô thở không ra hơi.

“Tiểu thư, có muốn uống cốc nước hay không?” Khổng Trạch vẫn yên lặng một bên lên tiếng, đưa tay chỉ chỗ bình nước.

Tần Du nhìn về mặt khinh thị của Khổng Trạch, chỉ cảm thấy tức tối hơn, “Không cần anh lo!”

“Cùng một người như thế làm bạn,” ngón tay Tần Du hướng tới Tiểu Viễn Trình, “Anh khẳng định cũng không phải thứ tốt đẹp gì!”

Nói xong cô giận dữ xoay người rời đi, chỉ còn lại Tiểu Viễn Trình vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ và Khổng Trạch đang lấy tay sờ mũi.

Khổng Trạch xoa xoa mũi, cười thầm nói, “Cô bé này, quá hung dữ rồi”

Tiểu Viễn Trình liếc mắt nhìn Khổng Trạch.

“...Bất quá, cậu lần này cũng thật quá phạm đấy, Viễn Trình.” Về mặt Khổng Trạch trở nên nghiêm túc.

“Kỷ Hòa xảy ra như bây giờ không phải là điều mà trong chúng ta ai mong muốn. Nhưng bác sĩ Phàn cũng đã nói rõ ràng nguyên nhân giải phẫu thất bại là do không phát hiện vị trí u dời đi. Cậu lại đổ toàn bộ trách nhiệm lên người Từ Trác Dư.”

“Viễn Trình, đây không giống cậu bình thường.”

Đúng vậy, tại sao anh vẫn cố chấp đổ mọi lỗi lầm lên người Từ Trác Dư?

Tần Du nói cậu ấy suýt phát sốt đến chết ở nhà, là như thế nào?

Tưởng tượng ra cảnh người kia một mình ở nhà sinh bệnh, yếu đuối, Tiểu Viễn Trình vậy mà lại thấy đau lòng.

Người kia bề ngoài rất mạnh mẽ, nội tâm vừa tinh tế lại vừa yếu đuối. Hôm nay cả công việc lẫn tình yêu đều bị đá kích nặng, cậu ấy sẽ chịu nổi sao?

Nhưng mà người gây ra điều đó cho cậu ấy lại chính là mình.

Tiểu Viễn Trình vô lực dùng hai tay che đầu.

Sau ba ngày được Tần Du và Kính Đình chiếu cố tỉ mỉ, Từ Trác Dư cuối cùng cũng khỏe mạnh trở lại. Nhưng tinh thần vẫn còn yếu ớt.

Không muốn nói chuyện, cũng không đói bụng muốn ăn cái gì, mỗi ngày một lười đi.

Cậu cảm giác như chứng trầm cảm của mình đang tái phát.

Mấy ngày ôm vừa qua, cậu đi ngủ đều nằm mơ gặp hình ảnh mẹ kế ngược đãi mình.

Những cái này đã chôn sâu hơn 20 năm, những hình ảnh cậu không muốn nghĩ đến, toàn bộ bởi vì lần đá kích này mà hiện ra, một lần lại một lần trong mộng làm cậu đau lòng, làm cậu khó chịu.

Khi Tần Du đến nhà trọ Từ Trác Dư, thường đi vào phòng quan sát tình huống của Trác Dư trước.

Cậu yên lặng nằm ở trên giường, thế nhưng không phải đang ngủ.

“Trác Dư?” Tần Du gọi hỏi.

Người trên giường quay đầu, mỉm cười nhìn cô.

Tần Du nhìn người đối diện như một búp bê tinh xảo mỉm cười, không khỏi âm thầm đau lòng.

“Ở trước mặt tớ không cần cười, đứa ngốc.” Tần Du ngồi ở bên giường, “Ngồi dậy đi, có chuyện muốn nói với cậu.” Tần Du nháy mắt, “Là tin vui cho cậu.” Nói rồi, rút cái gối đầu để sau lưng cho Trác Dư.

38. Vị Vũ - Chương 38

“Bác sĩ Phần bảo mình chuyển lời tới cậu, bệnh viện chúng ta hôm nay nhận được thư của bệnh viện bên Indonesia. Họ muốn tổ chức trao đổi bác sĩ để giao lưu, cho bác sĩ ở hai nước tới bên còn lại giao lưu 4 tháng. Thầy bảo mình hỏi cậu muốn đi giải sầu một chút không?”

“Để mình suy nghĩ một chút.” Từ Trác Dư nhàn nhạt đáp.

Cậu cảm giác mình còn chưa khôi phục đến trạng thái tốt nhất để có thể tiếp tục làm bác sĩ.

Tần Du tiếp tục dụ dỗ nói, “Mình cảm thấy trong khoảng thời gian này nên ra ngoại quốc để đổi tâm tình, bắt đầu lại một cuộc sống mới tốt hơn. Cậu thấy thế nào?”

Từ Trác Dư không lên tiếng.

Nhìn nam nhân mấy ngày qua vì bệnh mà gầy đi, cảm nhận hơn và ánh mắt không có vẻ tươi sáng, mắt Tần Du lại ứa ất.

“Từ Trác Dư, cậu đừng như vậy được hay không, mình cũng biết sợ. Cậu là người mình quan tâm suốt hai mấy năm, thấy cậu tổn thương, tiêu tụy như vậy, cậu có biết không, mình cũng thấy đau?”

Lúc Tần Du nói những lời này rất bình tĩnh, nhưng nước mắt của cô lại lăn xuống, trượt dài theo má.

Từ Trác Dư nâng mắt nhìn.

Nữ nhân trước mặt lớn hơn cậu một chút, từ khi còn bé luôn chiều cố cậu, đem cậu như em trai ruột thịt mà yêu thương.

Trong trí nhớ Từ Trác Dư, Tần Du tuy rằng lớn lên rất xinh đẹp, duyên dáng, trên mặt luôn nở nụ cười vui vẻ, nhưng nội tâm của cô so với vẻ bề ngoài kiên cường hơn nhiều. Cô cá tính độc lập, rất có chủ kiến, dù ở loại sự tình nào đều có thể tự mình giải quyết.

Không kế thừa sản nghiệp của gia đình mà đi làm bác sĩ, còn cả chưa kết hôn, đều là mình cô chống lại gia đình.

Thế nhưng hiện tại, cô khóc đến mức có chút bi thương, lông mi đen dài ứa ất, xinh đẹp lại ưu thương nhìn cậu.

Hình như những cất giữ suốt hai mươi năm của Tần Du đều trọn vẹn trong những giọt nước mắt này.

“Tần Du cũng sẽ khóc” là sự thực khiến Từ Trác Dư kinh ngạc, cậu đã từng nghĩ sẽ không có gì làm cho cô rơi nước mắt, làm cô yếu đuối như vậy.

Mà tất cả đều bởi vì cậu.

Tinh thần bị đánh mạnh mẽ, Từ Trác Dư lấy tay ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt Tần Du, “Đừng khóc, mình nghe lời cậu.”

Sau đó thân thể nghiêng về phía trước, ôm lấy Tần Du.

Cậu yên lặng tự nói với mình, coi như là vì Tần Du, cậu cũng phải mạnh mẽ lên.

Bắt đầu từ lúc còn nhỏ, mỗi lần bị mẹ kế đánh, cũng là Tần Du ôm lấy cậu.

Đã chiếu cố hơn hai mươi năm.

Hiện tại đổi thành cậu trở nên mạnh mẽ, dùng chính thân phận nam nhân bảo vệ lại cô.

39. Vị Vũ - Chương 39

Tầng 28 – Công ty Cẩm Trình.

Tiểu Viễn Trình đang ở phòng làm việc đọc văn kiện trên tay.

Mỗi lần lật từng trang và đọc, chân mày của anh càng nhíu chặt hơn.

Phần tài liệu này là anh nhờ thám tử đi điều tra Từ Trác Dư mới có được. Từ lần Tần Du ở bệnh viện nói qua Từ Trác Dư đã từng mắc chứng trầm cảm, Tiểu Viễn Trình luôn cảm thấy có điều không ổn. Vậy nên muốn biết sự tình rõ ràng hơn.

Trong tài liệu có kết quả xác nhận như lời Tần Du nói. Lúc 10 tuổi, Từ Trác Dư có mắc chứng trầm cảm, cũng bởi vì vậy mà nghỉ một học kỳ.

Trừ lần đó ra, còn lại đều là liệt kê Từ Trác Dư bị ngược đãi như thế nào, dù là tinh thần hay thân thể.

Mẹ Từ lúc mang thai Kính Đình, tính tình đặc biệt không tốt, chỉ cần Từ Trác Dư làm việc gì không hợp ý nàng thì sẽ bị đánh đòn. Vì sợ rằng vết tích lưu lại trên thân thể sẽ bị ba Từ phát hiện, nên mẹ Từ luôn chọn chỗ không dễ nhìn thấy, như là dưới tay, chân mà cẩu, vẹo.

Cũng bắt đầu từ khi đó, Từ Trác Dư đã có biểu hiện của chứng trầm cảm.

Sau khi mẹ Từ sinh, cả nhà đều tất bật bận rộn chiếu cố sản phụ và đứa em mới sinh, còn đứa nhỏ Từ Trác Dư thì bị mọi người lãng quên. Không ai gọi cậu đi ăn cơm, mà cậu dường như cũng chỉ ở trong phòng không ra ăn, cuối cùng đói bụng mà ngất trong phòng, thật lâu sau mới được người ta phát hiện.

Mọi chuyện như thế đều có mấy trang, mà đa số đều là thương tổn về tinh thần. Tiểu Viễn Trình không cách nào tưởng tượng được người luôn luôn giữ vẻ mặt lạnh nhạt như Từ Trác Dư lại có một tuổi thơ như vậy.

“Anh dựa vào cái gì chiếm đoạt hôn nhân của hắn, rồi lại tàn nhẫn không chịu cho một chút tình yêu?”

Bên tai Tiểu Viễn Trình vang lên lời Tần Du phẫn nộ chỉ trích.

Lại nghĩ tới lần hai người gặp mặt lần thứ hai, cậu nói, “Đây là việc quan trọng cả đời, không phải trò đùa.”

Bị chính mình xem nhẹ lúc đó, trong mắt cậu hiện lên sự trịnh trọng và có chút khẩn cầu vào thời khắc này trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Hóa ra cậu rất xem trọng hôn nhân.

Chỉ bởi vì sự ích kỷ của mình, cả đời Từ Trác Dư cũng không thể được như ý.

Nhưng anh cũng không hy vọng như vậy.

Lúc này đây, trong lòng Tiểu Viễn Trình tràn ngập suy nghĩ về cậu.

Sắc mặt đỏ ửng, vẻ mặt khấn trương của cậu lúc cứu người ở Indonesia, khuôn mặt ôn nhu dưới ánh lửa trại nơi biển đêm, ở dưới thân mình vẻ mặt xấu hổ, thần tình mê loạn.

Khi biết bị lừa dối thì mở to hai mắt, còn có...Đêm đó rõ ràng đem hết toàn lực mê hoặc mình, nhưng nước mắt lại rơi, toàn thân bởi vì ủy khuất mà run lên, hỏi “Tại sao lại là em” đau thương, chua xót.

Thì ra nội tâm của mình, đã sớm có rất nhiều hình ảnh của Từ Trác Dư.

Chỉ là anh luôn không thừa nhận việc mình thích ai khác ngoài Kỷ Hòa.

Kỷ Hòa chính là người đầu tiên anh thật lòng thích, anh đối với đoạn cảm tình này vừa thấy thuần khiết lại thiêng liêng.

Huống chi anh đã nói sẽ chịu trách nhiệm với Kỷ Hòa. Cậu bé còn đang ốm đau, anh sao có thể vào thời điểm này thích người khác?

Cuối cùng vẫn là lúc ở bệnh viện Khổng Trạch nói ra câu kia.

Đúng vậy, tại sao lúc biết việc khối u di dời không theo dự đoán còn muốn đổ hết tất cả sai lầm, tức giận lên người cậu?

Trách cứ cậu, oán hận cậu, cố ý không quan tâm đến cậu, kỳ thực chỉ là vì che giấu tâm tình chân thật của mình...

Anh chính là một tên không ra gì.

40. Vị Vũ - Chương 40

Sau khi quyết định đi Indonesia, mấy ngày này Từ Trác Dư đều dùng để điều chỉnh tâm trạng, cùng với chuẩn bị tốt cho lần xuất hành này.

Nói là giao lưu y thuật, nhưng thực ra chỉ có một tháng học hỏi, mục đích thật sự là để những bác sĩ ở Trung Quốc sang đây chữa bệnh từ thiện cho những khu dân xa xôi, nghèo khó.

Bởi vì bệnh viện Từ Trác Dư làm và bệnh viện bên Indonesia có liên minh hữu nghị, nên mỗi năm sẽ có một lần giao lưu như vậy.

Sau khi hoàn thành hết thủ tục ở bệnh viện, Từ Trác Dư đến gặp thầy chào từ biệt. Lần này có thể đi giao lưu ít nhiều cũng nhờ thầy. Cậu bị cấm phẫu thuật 3 tháng, nhưng nếu đi Indonesia thì không phải sợ chuyện này. Thầy cũng là vì nghĩ cho cậu, cậu rất cảm kích.

“Thầy, em cuối tuần phải lên đường, lần này có cơ hội được xuất ngoại trao đổi, rất cảm ơn thầy.” Từ Trác Dư khiêm tốn nói.

“Đây cũng không tính là gì, Trác Dư, những việc phát sinh trong khoảng thời gian này không phải thầy không biết. Nhưng nhìn tâm trạng của cậu bây giờ, thầy cũng yên lòng hơn. Cậu là một trong những trò giỏi nhất của thầy, muốn lần này cậu đi sẽ dời được sự chú ý, đợi cậu trở về. Sẽ là một Từ Trác Dư văn phong khinh đạm trước kia.”

“...Em sẽ không phụ sự kỳ vọng của thầy.” Từ Trác Dư đáp, vẻ mặt đúng kiểu của một học trò ngoan khi đứng trước thầy.

Đi khỏi bệnh viện, Từ Trác Dư tới nhà cậu từng ở với Tiểu Viễn Trình.

Cậu còn một chút đồ để ở đây, trước khi đi muốn đem chúng mang theo.

Nhìn kỷ niệm từ lúc kết hôn đến giờ, mỗi phòng, mỗi góc ngách trong nhà đều mang theo sự quen thuộc, Từ Trác Dư tận lực duy trì bình thường.

Lại nhìn ảnh chụp chung của hai người ở đảo Ba Li đang lặn dưới nước, treo trên đầu giường, tim cậu có chút đau đớn.

Trong hình hai người nắm tay, tay còn lại của Từ Trác Dư giờ ra chữ V, hướng máy ảnh cười đến hài lòng, Tiểu Viễn Trình cũng khẽ mỉm cười.

Nếu như có thể quay lại lúc đó thì tốt biết bao, Từ Trác Dư không khỏi nghĩ đến.

Sẽ không biết mình bị lừa dối, vẫn chân thành yêu thương Tiểu Viễn Trình.

Thầy vừa nói Kỷ Hòa giờ đang điều trị bằng hóa chất, tình trạng tốt. Nếu như thành công, có lẽ mười năm sau cũng không phát bệnh lại.

Như vậy, cậu sẽ không có chuyện gì.

Hay là như thầy nói, sau chuyến đi này, cậu sẽ vượt qua chuyện này hoặc là quên đi.

Và có lẽ duyên phận với Tiểu Viễn Trình cũng kết thúc tại đây.

Cho tới bây giờ, dù đã biết nguyên nhân thật sự khiến cuộc phẫu thuật của Kỷ Hòa không thành công, nhưng anh cũng không liên lạc lại với cậu, cũng nói lên anh không muốn có bất cứ liên quan gì đến cậu nữa.

Nghĩ như thế, Từ Trác Dư bỏ tấm hình vào trong túi.

Như vậy, cũng được đi....nhưng ít nhất...cậu sẽ đem tấm hình này giữ lại.

Là minh chứng cho một mối tình cậu dùng tâm để yêu thương, cũng để sau này có cái nhớ lại.

Chiều nay, Tiểu Viễn Trình ở phòng bệnh chăm sóc Kỷ Hòa.

Trị bệnh bằng hóa chất khiến đứa bé này trở nên gầy gò, tái nhợt, tóc cũng đã mất hơn nửa. Bình thường luôn tràn ngập sức sống cũng không địch lại được sức mạnh của thuốc, lộ ra vẻ chán nản.

Việc giải phẫu và chuyện tình giữa Từ Trác Dư với Tiểu Viễn Trình đều bị giấu. Chỉ nói cho cậu biết điều trị bằng hóa chất sẽ triệt tiêu được những tế bào ung thư, như vậy bệnh cũng không tái phát.

Mà cậu bởi vì khó chịu và mệt nhọc, cũng không nghĩ nhiều liền tiếp nhận.

Tiểu Viễn Trình dự định tối nay đến nhà trọ của Từ Trác Dư, cùng cậu nói chuyện rõ ràng.

Sau một loạt những ăn năn và dằn vặt, anh cuối cùng cũng nhận ra tình cảm thật của mình.

Anh quyết định, cho dù Từ Trác Dư có đưa ra yêu cầu khó khăn thế nào, hay là trách phạt anh, anh cũng đều chấp nhận.

Chỉ cần Từ Trác Dư bỏ qua là tốt rồi.

Vừa nghĩ tới anh và Từ Trác Dư có lẽ nhiều lần trải qua gặp khó khăn, cuối cùng sau cơn mưa trời lại sáng, khóe miệng của anh cũng không nhịn được hơi hơi nhếch lên.

Lúc này điện thoại di động của anh vang lên.

41. Vị Vũ - Chương 41

Vừa ra khỏi máy bay, không khí ẩm ướt phủ vào mặt khiến Từ Trác Dư nghĩ đến khoảng thời gian một năm trước cùng Tiểu Viễn Trình ở đảo Ba Li đón tuần trăng mật.

Đã một năm, thời gian trôi qua cũng thật nhanh. Từ Trác Dư không khỏi cảm thán.

Nhân viên bên phía Indonesia vẫn luôn giờ bằng hiệu nhìn khắp đông tây, những người đi cùng thấy vậy liền tiến đến, cắt đứt hồi ức của Từ Trác Dư.

Bệnh viện liên minh của bọn họ nằm ở thủ đô Jakarta, tất cả ngủ ở khách sạn cách bệnh viện rất gần, dễ dàng cho bọn họ giao lưu.

Lần này có tổng cộng năm người, ba nam hai nữ. Cậu cùng hai bác sĩ nam khác ở chung một phòng. Từ Trác Dư đối với điều này không xoi mói, sạch sẽ là tốt rồi.

Hôm sau mới bắt đầu cuộc hội thảo, đêm đó cả đoàn đến khách sạn rửa mặt xong liền được mời đi ăn.

Tiệc tối trở về, ba người tắm rửa sạch sẽ, hai người kia vội vàng đem máy tính ra liên lạc với người thân, còn lại Từ Trác Dư dựa ở đầu giường, bắt đầu lật xem cuốn tiểu thuyết nước ngoài.

Lần đi này các bác sĩ đều không cùng khoa với cậu, bình thường cũng chỉ giao lưu chút ít. Nhưng may là tính tình của bọn họ đều tốt, cũng sẽ không nói huyền thuyên.

Một người đang xem máy tính lại hơi nhô đầu ra, “Đang xem gì vậy? Trên máy bay cũng thấy cậu đọc? Chăm chú như vậy?”

Từ Trác Dư vội đưa bìa sách hướng mặt hẳn nói, “Chỉ là tiểu thuyết mà thôi.”

” Great Expectations, những kỳ vọng lớn lao? Tôi vẫn luôn muốn đọc mà không có cơ hội.”

“Tôi xem xong sẽ cho cậu mượn đọc.” Từ Trác Dư đáp.

“Tốt quá, nhưng mà có lẽ tôi không có thời gian để đọc, bạn gái của tôi, một ngày không cùng nàng nói chuyện, nàng sẽ âm ỉ với tôi!” Nam nhân nói xong, liền quay mặt hướng máy tính.

Thực sự là người có người khác lo lắng mới có thể vừa oán giận lại hạnh phúc như vậy nói.

Từ Trác Dư khòe miệng hơi kéo, sau đó lại chăm chú đọc tiếp.

Có một tấm hình cậu cất giấu bên trong sách, chính là ảnh chụp cậu với Tiểu Viễn Trình ở dưới nước. Một ngày nay không có việc gì sẽ bỏ tấm hình này ra xem, nhìn trong hình Tiểu Viễn Trình tươi cười, thật giống như anh đang hiện hữu ngay trước mắt cậu.

42. Vĩ Vũ - Chương 42

Tại họa luôn lựa chọn lúc ta không để ý mà đổ xuống.

Sau khi Từ Trác Dư đến Indonesia được nửa tháng, xảy ra động đất cấp 7-8 cùng với sóng thần ngoài biển Tây Bắc Indonesia. Tình hình bây giờ không khác gì vụ sóng thần phát sinh vài chục năm trước.

Bọn họ ở phía Tây nam, động đất xảy ra có thể cảm nhận rõ ràng, nhưng sóng thần lại không ảnh hưởng lớn đến khu vực của bọn họ.

Vì lo lắng sự an toàn của đội, phía bên đây đành phải ngưng hoạt động giao lưu lần này lại, cùng với bệnh viện bên Từ Trác Dư liên lạc, mong muốn cho bọn họ về nước.

Thế nhưng do lần này chịu ảnh hưởng nặng nên các phương tiện khác cũng không dễ dàng qua lại, bệnh nhân tăng cao, hơn nữa bác sĩ Indonesia lại thiếu kinh nghiệm, vậy nên mặc kệ lời khuyến cáo, Từ Trác Dư cùng mấy bác sĩ lao đến khu cứu viện.

Biết được Indonesia bị động đất, Tiểu Viễn Trình đang làm việc trên máy tính.

Dưới góc phải màn hình đột nhiên hiện ra tin tức với tiêu đề khiến toàn thân anh cứng đờ.

“Lịch sử động đất tái diễn cùng sóng thần.”

Anh lập tức ngưng lại công việc, chỉ quan tâm tới tin tức.

“Chiều hôm qua lúc 18 giờ 42 phút, phía gần bờ biển Tây Bắc xảy ra động đất cấp 7-8, có thể gây ra sóng thần. Nhân số thương vong còn đang thống kê...”

Một lát sau, anh dường như nhớ tới điều gì, lo lắng cầm lấy điện thoại di động gọi cho Khổng Trạch.

“Tần Du có ở chỗ cậu không? Mấy người biết tin chưa? Cô ấy có tin của Trác Dư không?” Âm thanh Tiểu Viễn Trình tràn đầy lo lắng.

“Cậu đừng vội, bọn tôi cũng vừa mới thấy, hiện tại Tần Du đang gọi điện cho bệnh viện hỏi tin tức, có sẽ thông báo ngay cho cậu!” Khổng Trạch luôn mang giọng điệu lưu manh, giờ đây cũng trở nên nghiêm túc.

Khổng Trạch cúp điện thoại, Tiểu Viễn Trình chỉ có thể lo lắng chờ đợi.

Đứng ngồi không yên suốt 40 phút, Khổng Trạch gọi điện đến, “Này, Viễn Trình, không xong, Từ Trác Dư cự tuyệt về nước, làm người tình nguyện, đến chỗ tai nạn cứu chữa rồi!”

Đứa ngốc này! Tiểu Viễn Trình trong lòng thầm mắng, “Vậy cậu hỏi Tần Du xem chỗ Trác Dư đang ở đi! Có tin nhớ báo tôi!”

Nói xong, Tiểu Viễn Trình liền mở máy đặt vé máy bay đến Jakarta.

Không biết sao, trong lòng anh luôn có dự cảm xấu.

43. Vị Vũ - Chương 43

Bởi vì Từ Trác Dư ở chỗ khá xa xôi, sau khi đến Jakarta, Tiểu Viễn Trình phải tiếp tục đi thuyền, dò mới đến nơi.

Vì không phải đến để du ngoạn cảnh đẹp nên trên đường đi, Tiểu Viễn Trình cùng nông dân chỉ ngồi xe buýt cũ nát, ăn bánh mì và uống nước cho đỡ đói. Ở vùng này điện thoại không thu được tín hiệu, cũng tương đương với việc mất liên lạc với thế giới bên ngoài. Không biết hiện tại Từ Trác Dư ra sao, trong lòng nỗi nhớ, lại thêm đi đường khổ cực, một hai ngày sau Tiểu Viễn Trình tiêu tụy rất nhiều.

Đợi lúc anh vượt trăm nghìn cay đắng tìm được chỗ của Từ Trác Dư, thì tiếp đón chính là điều anh không muốn nhìn thấy nhất.

Từ Trác Dư suy yếu nằm ở trên giường gỗ, đùi phải quấn băng, từ trong lớp vải có thể thấy nước mủ chảy ra xung quanh. Trên tay cậu cầm ống truyền, sắc mặt ửng đỏ, hai mắt nhắm nghiền, vùng xung quanh lồng mày nhúu chặt lại, hình như rất khó chịu.

Một đường bốn ba đến nơi, Tiểu Viễn Trình nhìn cảnh tượng trước mắt như muốn ngã khụy xuống. Anh nhắm mắt để xoa dịu tâm tình, sau đó bước nhanh đến trước giường Từ Trác Dư ngồi xổm xuống, cầm thật chặt tay cậu. Hồi lâu mới hướng tới bác sĩ hỏi, “Em ấy xảy ra chuyện gì?”

Hai bên y tá nói, “Sáng sớm ngày hôm qua xảy ra động đất, Từ bác sĩ cứu giúp dân làng không may bị xà nhà đập trúng đùi phải, lúc đầu không nghiêm trọng cho lắm, thế nhưng bởi vì thời tiết ở đây oi bức lại ẩm ướt, vết thương của Từ bác sĩ nhiễm trùng, dẫn đến nhiễm trùng máu.... Nàng nhìn sắc mặt Tiểu Viễn Trình ngày càng đen lại, vội vàng nói, “Chúng tôi cũng đã hết sức điều trị, cũng cho Từ bác sĩ dùng loại thuốc tốt nhất, thế nhưng bệnh nhiễm trùng máu này...Thực sự phải dựa vào chính bản thân hấn...Nếu như hấn khôi phục, thanh tỉnh có nghĩa là không có gì nguy hiểm, nhưng nếu hấn vẫn hôn mê quá 3 ngày thì...”

Tiểu Viễn Trình lại hỏi, “Vậy sao không đưa em ấy về thành phố, khiến bệnh viện chữa trị cho?”

Nữ bác sĩ đáp, “Cái này chúng tôi cũng nghĩ qua, nhưng cho dù có chuyển đi, phải chờ tình trạng của Từ bác sĩ tốt hơn.”

Nói cách khác...Trác Dư có thể sống được hay không, cũng chỉ có thể trông chờ ở cậu ấy...

Đợi các bác sĩ ra ngoài hết, Tiểu Viễn Trình dùng bàn tay xoa khuôn mặt đang nóng rần lên của Từ Trác Dư.

Trác Dư, anh tin tưởng em nhất định có thể vượt qua. Sau này, anh hứa với em.

Đây sẽ là lần cuối cùng trong đời em chịu khổ cực.

44. Vị Vũ - Chương 44

Lúc Tiểu Viễn Trình đến là ban ngày, mặc dù rất mệt nhưng anh cũng không muốn nghỉ ngơi chút nào.

Thế là anh liền nằm cạnh Từ Trác Dư, câu được câu không nói chuyện với cậu.

“...Anh khi đó thật sự thích Kỷ Hòa.”

“Nhưng là cậu ấy có người mình thích, người nọ làm tổn thương cậu rất nhiều. Anh nhìn hai người bọn họ đây đây, liền đối với Kỷ Hòa có chút đau lòng.”

“Hơn nữa sau này biết Kỷ Hòa bị bệnh, anh đã thề phải chữa khỏi bệnh cho cậu ấy, bất kể là dùng biện pháp gì.”

“...Và anh tìm được nhà của em.”

“Tuy rằng mẹ kế của em luôn bảo vệ em trai em, đem em về đây cho anh, nhưng lúc nhìn thấy em, cho dù mẹ kế không bảo, anh cũng sẽ chọn em.”

“...Ngày đó em dùng lời nói trịnh trọng như vậy nói em rất xem trọng hôn nhân, anh liền biết là em đang rất nghiêm túc.”

“Vì lúc đó anh biết dù có thể nào mình cũng không thể cùng Kỷ Hòa một chỗ, cho nên đối với hôn nhân thái độ rất tùy tiện. Bất luận đối tượng kết hôn là ai, chỉ cần không phải Kỷ Hòa thì đều giống nhau.”

“Em muốn hôn nhân, ngoại trừ tình yêu, anh đều có thể cho em. Vậy nên anh đáp ứng.”

“Rất khổ nạn nhỉ?” Tiểu Viễn Trình tự giễu, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Tuy nói như vậy, nhưng anh đã chuẩn bị tốt cùng em sống cả đời.”

“..Lần đầu tiên đối với em có cảm giác, chắc là lần nhìn thấy em cứu người đi.”

“Nhìn vẻ mặt lúc chăm chú làm việc của em, thật sự rất tuần tú, cũng khiến người ta kính trọng.”

“Sau lần mẹ anh sinh bệnh, em cũng hết sức chăm sóc khiến anh rất cảm kích.”

“Lúc em nói đều là người một nhà, anh đột nhiên cảm thấy, cùng em bước cả đời cũng không có gì sai.”

“Thế nhưng anh vẫn yêu Kỷ Hòa, đồng thời nhận định rằng dù có kết hôn cùng em, đời này cũng chỉ yêu một mình cậu ấy. Điều này khiến anh cảm thấy mình không phản bội cậu ấy.”

“Khi anh nhận ra rằng em trong lòng anh ngày càng trở nên quan trọng, anh liền gạt bỏ và trốn tránh phần tình cảm này. Sau đó anh mới ra về lạnh nhạt với em.”

“..Anh vì sao lại ngốc như vậy, anh một lòng tự cho là giữ gìn phần tình yêu thần thánh kia, nhưng bởi vì đó mà tổn thương người anh muốn đi cùng hết quãng đời còn lại.”

“Là anh khiến mọi việc trở nên như vậy, xin lỗi.”

“Việc giấu diếm chuyện của Kỷ Hòa là bước đầu của anh. Bởi vì không muốn cho em biết nhiều. Anh chỉ mong em nghĩ đây là một đám cưới bình thường, chờ sau khi Kỷ Hòa khỏi bệnh, chúng ta cũng sẽ tiếp tục hôn nhân này, sống yên ổn với nhau.”

“Nhưng bởi vì sự ích kỷ của anh, không nghĩ đến lúc em biết việc này sẽ gây ra nhiều thương tổn như vậy, xin lỗi.” Tiểu Viễn Trình hai tay cầm chặt bàn tay không cảm ống truyền của Trác Dư, thân thể vì ân hận cũng khẽ run.

“..Không nghĩ tới, ngày đó đột nhiên Kỷ Hòa bất tỉnh, được xe cấp cứu đưa đến bệnh viện của em.”

“Lúc đó anh luôn có một dự cảm rằng một lúc nào đó em sẽ biết hết chuyện.”

“Mặc dù như thế, anh vẫn muốn giấu diếm em. Có lẽ bởi vì trong tiềm thức anh không muốn nhìn thấy vẻ mặt tổn thương của em.”

“Nhưng cuối cùng, anh vẫn phải chứng kiến vẻ mặt khi bị lừa dối, bị thương tổn của em.”

“Kỷ Hòa từ trước tới nay đều là một hài tử khiến người khác đau lòng. Nhìn cậu ấy tái nhợt nằm trên giường bệnh, anh chỉ muốn giúp cậu ấy chữa khỏi bệnh.”

“Cũng vì đó mà khi biết giải phẫu thất bại, anh mới tức giận như vậy...Đến nỗi không thể nói đạo lý.”

“Đến nỗi đổ toàn bộ lỗi lầm lên người em, kết quả đến người qua đường nói linh tinh cũng tin tưởng mà trách cứ em.”

“...Nhưng mà, tại sao em chưa từng tức giận mà lại nằm ở đây?”

“Đây là đang trừng phạt anh sao?”

“..Xin lỗi.” Tiểu Viễn Trình nói đến đây đã nghẹn ngào.

“Khi anh cuối cùng nhận rõ tình cảm của mình, anh vốn muốn đi tìm em, cùng em giải thích rõ ràng. Thế nhưng Khổng Trạch gọi điện thoại tới, nói em đã ở sân bay chuẩn bị sang Indonesia.”

“Anh đến sân bay.”

“..Nhưng lại chậm một bước, em đã đi rồi.”

“Khi anh về đến nhà thấy đồ vật thuộc về em toàn bộ không thấy, anh nghĩ em thương tổn quá nhiều, không muốn cùng anh có bất cứ liên lạc nào.”

“Anh vốn nghĩ, dù thế nào cũng phải đem em trở về.”

“... Cho đến khi anh phát hiện tấm hình ở đầu giường không thấy.”

“Nói anh vô sỉ cũng tốt, anh có thể hỏi một câu hay không, em vẫn còn yêu anh chứ?”

“Sau khi bị anh làm tổn thương nhiều lần như vậy?”

“Em tên ngu ngốc này, nhớ kỹ mang tấm hình kia đi, lại không nhớ rõ đem vòng tay của chúng ta theo?”

“May mắn, anh còn nhớ.” Nói rồi anh lấy ra vòng tay Từ Trác Dư lúc mua trên đảo.

“Lại nói tiếp, vòng tay này là tín vật đầu tiên của chúng ta.”

“..Nhấn kết hôn không tính, khi đó chúng ta hoàn toàn là người xa lạ.”

“Lúc em cười chạy đến nói với anh, nói vòng tay này có thể bảo hộ bình an, lúc đó trong lòng anh còn cười nhạo em. Là một bác sĩ lại đi tin những mê tín gì đó.”

“..Bây giờ thì anh so với bất cứ kẻ nào đều muốn tin nó thật sự linh nghiệm.”

Nói, Tiểu Viễn Trình đeo vòng tay vào cổ tay Từ Trác Dư. “Anh đem cả vòng kia của anh cho em đeo, để tất cả bình an dành cho em.”

Anh bình thường luôn bình tĩnh nghiêm túc, cho dù trên thương trường cũng mặt không đổi sắc, vinh nhục không sợ hãi, lúc này vành mắt lại đỏ, dùng âm thanh ôn nhu gần như khẩn cầu nói chuyện cùng người nằm trên giường.

“Cho nên, Trác Dư em tỉnh lại đi, có được hay không?”

“Sau này, có thể hay không...Có thể hay không cùng anh kết hôn lại một lần nữa?” Tiểu Viễn Trình nắm chặt bàn tay Từ Trác Dư, trên mặt đã đầy nước mắt.

“...Bác sĩ nói bệnh tình của Kỷ Hòa rất ổn định, anh cũng sẽ không bận tâm cho cậu ấy nữa, sau này trái tim của anh đều đặt trên người em, hai người chúng ta cùng nhau sống thật tốt, có được hay không?”

Đúng lúc ấy, Tiểu Viễn Trình vẫn đang chìm đắm trong bi thương không phát hiện ra, từ đôi mắt người nằm trên giường chậm rãi chảy xuống hai hàng nước mắt.

HOÀN CHÍNH VĂN

45. Vị Vũ - Chương 45: Phiên Ngoại : Tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 01

Từ Trác Dư vừa về đến nhà liền thấy người đàn ông thường ngày giờ này đang tăng ca lúc này lại đang cầm quyển tạp chí ngồi trên ghế sa lon nhà mình, rõ ràng là đang ngẩn người.

“Hôm nay sao lại về sớm như vậy?” Từ Trác Dư một bên cởi giày một bên vừa nói.

Người đàn ông đang ngẩn người bị tiếng nói của Từ Trác Dư “Đột nhiên phát ra” mà bị sợ run một cái, “Em đã về a,” sau đó hướng cậu vẫy tay: “Đến đây, anh có chuyện muốn cùng em bàn bạc một chút.”

Từ Trác Dư bị hành động khác thường của người đàn ông làm cho bối rối, nhưng cậu vẫn cởi áo khoác treo lên móc áo, sau đó đến ngồi bên cạnh người đàn ông.

Tuy bây giờ đã là tháng tư, có cô gái thậm chí bây giờ đã mặc áo mỏng, thậm chí hận không được lập tức mặc áo cộc tay quần đùi, nhưng Tiểu Viễn Trình vẫn khẳng khái bắt Từ Trác Dư mặc áo gió, nói muốn “Xuân ô thu đông (*)”

(*) Xuân ô thu đông: ý nói khi chuyển mùa không vội thay đổi cách ăn mặc để bảo vệ sức khỏe.

Từ năm ngoái sau khi cậu hết bệnh nặng, người đàn ông này liền nghiêm ngặt trông coi cậu, rất sợ cậu lại có chuyện gì.

Từ Trác Dư không khỏi hơi giương môi, rõ ràng cậu là bác sĩ, chẳng lẽ còn không biết phải chăm sóc mình thế nào sao?

Đợi cậu ngồi vào chỗ của mình, Tiểu Viễn Trình có vẻ hơi chần chừ nói, “Trác Dư, anh muốn cùng em bàn bạc một chuyện, một vấn đề rất quan trọng.”

Từ Trác Dư: “?”

“...” Tiểu Viễn Trình nhìn thẳng vào mắt Từ Trác Dư, từng câu từng chữ nói, “Để anh sinh cho em một đứa nhỏ đi.”

Từ Trác Dư: “?!!!”

Ngược lại không phải là cậu không nghĩ qua chuyện có con này, bởi vì kỹ thuật sinh đẻ dành cho người đồng tính mấy năm trước cũng đã hoàn thiện, chỉ cần đi bệnh viện là hai đợt trị liệu chuẩn bị công việc là được rồi; hơn nữa mẹ Tiểu cũng đề cập với cậu chuyện nên có con, cho nên sau khi bắt đầu lại với Tiểu Viễn Trình, cậu cũng muốn chuẩn bị tốt cho chuyện này.

Nhưng Tiểu Viễn Trình vừa mới nói anh muốn sinh?!

Từ Trác Dư không khỏi giật mình nói, “Tại sao?”

Tiểu Viễn Trình trong nháy mắt tràn ngập thất vọng: “Em không muốn có con sao?”

Từ Trác Dư ý thức được người đàn ông hiểu sai ý mình, liền vội vàng giải thích: “Muốn có con đương nhiên có thể, nhưng người sinh là anh?”

Tuy hai người họ đều là đàn ông, không có ai “Phải” vì bên kia mà sinh con, nhưng từ vị trí của hai người trên giường, thế nào cũng không thể là do Tiểu Viễn Trình sinh đi....

Tiểu Viễn Trình một bộ dáng vẻ là chuyện đương nhiên nói, “Hai chúng ta đều là đàn ông, ai sinh cũng không có vấn đề mà. Nhưng ở Indonesia lúc em hôn mê anh đã từng thề, trận bệnh em gặp kia sẽ là lần cực khổ cuối cùng. Chuyện sinh con này quá đau đớn, anh không muốn khiến em đau.”

Nhìn người đàn ông vẽ mặt chân thành nói ra những lời này, tim Từ Trác Dư giống như bỏ lỡ một nhịp.

Lúc cậu vì bị nhiễm trùng máu mà hôn mê, không biết vì lý do gì, những lời người đàn ông nói với cậu bên mép giường cậu đều nghe được. Đến khi cậu tỉnh lại, người đàn ông mọc đầu râu lún phún trên mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng, sau đó còn đối với cậu chăm sóc từng li từng tí làm cậu cảm giác giống như mình phẳng phát tỉnh lại ở một thế giới khác.

Hóa ra cảm giác được người trong lòng bảo hộ tốt như vậy.

Nhưng nhớ lại người mà mình gặp, cùng Kỷ Hòa đang vẫn đang ở thành phố S tiếp nhận trị liệu, Từ Tác Dư lại sợ hạnh phúc của mình bây giờ chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, giống như miếng băng mỏng.

Khá tốt, sau khi bọn họ từ Indonesia trở về, Tiểu Viễn Trình đối với cậu hết lòng chăm sóc không hề dừng lại, ngược lại lại có hiện tượng nghiêm trọng hơn, từ việc cậu ăn cái gì đến rèn luyện thân thể các thứ đều phải nhúng một tay, thật giống như lại sợ cậu có vấn đề gì. Mà anh ấy bây giờ đối với Kỷ Hòa chỉ là bạn tốt quan tâm chăm sóc, hơn nữa vừa rồi người đàn ông này còn lên tiếng “Không muốn khiến em đau”, tất cả những thứ này đều khiến Từ Trác Dư cảm thấy, hạnh phúc mà mình hưởng tới từ lúc còn nhỏ đã đến rồi.

Con ma nghi ngờ võ trong nháy mắt.

Từ Trác Dư: “Cảm ơn anh.”

Tiểu Viễn Trình nhìn cảnh tượng người yêu ngồi đối diện như động vật nhỏ, hốc mắt đỏ ngắc đầu hướng mình nói “Cảm ơn”, trong lòng không khỏi ấm áp, hôn lên chóp mũi hồng hồng của cậu, “Anh yêu em.”

Ethan: Các bạn có thấy thỏa mãn ko? ^^

46. Vĩ Vũ - Chương 46: Phiên Ngoại :tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 02

Từ Trác Dư nghĩ cậu bây giờ chính là người hạnh phúc nhất thế giới.

Nhưng...

Vừa nghĩ tới cảnh Tiểu Viễn Trình mang thai và ngồi phê công văn, hoặc là cảnh Tiểu Viễn Trình được cấp dưới hỏi thăm, hay hoặc là cảnh cậu “công” Tiểu Viễn Trình...

Từ Trác Dư không khỏi run lên một chút.

Cái này cũng quá tàn nhẫn đi.

Còn một tháng nữa cậu sẽ tốt nghiệp việc làm thực tập sinh (mà chuẩn bị cho việc mang thai cũng đến 2 tháng), nếu bây giờ muốn có đối với sự nghiệp của cậu cũng không ảnh hưởng gì lớn, Từ Trác Dư quyết định.

“Tâm ý của anh em nhận, nhưng em muốn tự mình sinh đứa con của chúng ta, được không?” Từ Trác Dư hỏi.

“Nhưng mà thân thể của em...” Tiểu Viễn Trình nhíu nhíu mày.

“Cơ thể của em không có việc gì, hơn nữa từ hôm nay trở đi em cũng sẽ chăm sóc bản thân thật tốt.” Từ Trác Dư tràn ngập tự tin nói.

Sau đó, phu phu hai người bắt đầu chuẩn bị cho việc mang thai.

“Sinh cục cưng tốt nhất là vào đầu mùa xuân, cũng chính là tháng ba hoặc tháng tư. Có thể tính toán như vậy, em tháng năm hoặc tháng sáu sẽ thụ thai, vậy thì bây giờ phải đi đến bệnh viện chuẩn bị rồi?” Từ Trác Dư đột nhiên kip phản ứng.

“Có phải sớm quá không, thân thể của em còn chưa khỏi hẳn. Hay là sang năm chúng ta có con cũng được, để điều dưỡng thân thể em cho tốt đã, như vậy...” Tiểu Viễn Trình nói.

“Đều đã hơn 1 năm, cơ thể của em thì em phải biết rõ chứ, không sao đâu. Nếu không cuối tuần chúng ta đi? Em không có việc gì đâu. Thật đấy.” Từ Trác Dư nỗ lực trấn an.

“Không được, em nói muốn sinh thì anh định để đến cuối năm. Nhưng em lại muốn sinh vào mùa xuân, thời gian rất gấp, em chưa điều dưỡng thân thể đủ tốt, nên để mùa xuân năm sau nữa sinh, được không?” Tiểu Viễn Trình ôn nhu hôn trán Từ Trác Dư.

Từ Trác Dư biết là anh lo cho mình, yên lặng gật đầu.

Nhưng mấy ngày sau đó, Từ Trác Dư lại một mình xuất hiện ở khoa phụ trách sinh đẻ ở bệnh viện.

Là bác sĩ, cậu biết rõ tình trạng cơ thể mình có thể thụ thai bình thường. Cậu yêu Tiểu Viễn Trình, vì vậy muốn cho Tiểu Viễn Trình một niềm vui bất ngờ, làm anh vui vẻ.

Trước khi làm chuẩn bị cũng chỉ cần mang giấy kết hôn đến, người còn lại không đến cũng được.

Phương thức này có hai giai đoạn, giai đoạn đầu là tạo tử cung nhân tạo trong thân thể người mang thai, làm xong cũng cần đến hai tháng.

Giai đoạn thứ hai thì sau khi tạo xong tử cung, dùng tinh trùng và tế bào của người mang thai kết hợp lại giống như trứng đưa vào tử cung. Việc thụ tinh nhất định phải hoàn thành trong hai ngày sau khi xong giai đoạn hai.

47. Vị Vũ - Chương 47: Phiên Ngoại : Tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 03

Tiểu Viễn Trình cảm thấy vợ mình hôm nay có chút không đúng

Đầu tiên là đề nghị hai người trước khi ngủ uống chút rượu vang, nói là mấy ngày nay nhìn anh mệt nhọc, nên làm thế để dễ ngủ hơn.

Sau đó Tiểu Viễn Trình thấy Từ Trác Dư đang mặc chiếc áo ngủ tơ tằm màu đỏ tím!

Cái áo ngủ này là thời gian trước mua cho cậu, bởi vì có một lần làm cậu, ga trải giường lại là màu đen tơ tằm, thân thể Từ Trác Dư trắng nõn nổi bật có vẻ mê người, da thịt nhẵn nhụi của cậu càng làm Tiểu Viễn Trình mê mẩn. Trải nghiệm lần đó khiến Tiểu Viễn Trình thỏa mãn không gì sánh được, sau đó liền có thói quen mua áo ngủ bằng tơ tằm cho Từ Trác Dư mặc.

Vừa nghĩ tới cảnh áo ngủ từ từ để lộ ra đầu vai trắng nõn của Từ Trác Dư, Tiểu Viễn Trình sẽ cứng.

Nhưng Từ Trác Dư lại không thích cho lắm. Vậy nên mấy cái áo Tiểu Viễn Trình mua đều bị cho vào lạnh cung, không bao giờ thấy ánh mặt trời.

Mà hôm nay lại?! Từ Trác Dư như biến thành người khác, một tay lấy khăn mặt ném vào lòng Tiểu Viễn Trình đang ngồi trên giường đọc sách, “Lão công, giúp em lau tóc.”

Tiểu Viễn Trình tuy có chút nghi ngờ, nhưng vẫn ngồi dậy, cầm khăn bắt đầu lau tóc cho vợ.

Từ Trác Dư quay lưng về phía mặt của Tiểu Viễn Trình, đầu hơi cúi, từ góc độ của Tiểu Viễn Trình vừa vặn có thể cái cổ trắng nõn lộ ra của cậu, còn mang theo hơi nước. Anh giống như còn có thể ngửi được mùi hương sau khi tắm của Từ Trác Dư.

Tiểu Viễn Trình mới xoa vài cái, đã bắt đầu có chút đứng ngồi không yên. Anh nhìn không được, từ từ cúi đầu xuống hôn cổ Từ Trác Dư.

Từ Trác Dư chỉ cảm thấy hơi nhột, khóe miệng lại hơi cong lên, “Anh làm gì vậy?”

“Làm gì sao?” Tiểu Viễn Trình cười tà mị, “Làm em...Còn hỏi nữa sao.” Tiểu Viễn Trình nói bên tai Từ Trác Dư, “Đều đã mặc thành như vậy mê hoặc anh, anh còn không thỏa mãn ý nguyện của vợ sao?” Nói, liền ngậm vành tai Từ Trác Dư.

“Ân...” Từ Trác Dư có chịu khó chịu hừ một tiếng, thành công làm Tiểu Viễn Trình thú hóa, thoáng cái đã đặt cậu dưới thân.

Tiểu Viễn Trình cúi người, từ từ hôn từ ngực Từ Trác Dư xuống dưới, mặc dù trên người Từ Trác Dư vẫn mặc áo ngủ nhưng đã hơi lỏng, có dây đai vẫn còn đeo bên hông, Tiểu Viễn Trình hôn đến bụng cậu, cố ý dùng răng chậm rãi mở dây lưng, trong quá trình môi và lưỡi Tiểu Viễn Trình thỉnh thoảng lại chạm vào bụng của cậu.

Bụng vốn là chỗ mẫn cảm của con người, Từ Trác Dư tự nhiên là bị Tiểu Viễn Trình khiến cho nước mắt đều đi ra.

“Không nên...Đừng đùa, nhanh...Mau vào đi, em chịu không nổi...Ách!” Từ Trác Dư đã không chịu nổi.

“Nếu không chuẩn bị cẩn thận, anh sợ em sẽ bị thương.” Tiểu Viễn Trình miệng phun ra lời nói quan tâm, nhưng trên mặt lại nở nụ cười tà ác xấu xa.

Hai mắt Từ Trác Dư đã nhắm lệ nên không nhận ra.

Sau khi làm chuẩn bị xong, cuối cùng Tiểu Viễn Trình cũng “cầm súng ra trận”, ôn nhu rồi lại kịch liệt xâm nhập Từ Trác Dư.

48. Vị Vũ - Chương 48: Phiên Ngoại : Tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 04

“Ngô!..” Từ Trác Dư cảm nhận được cảm giác bị lấp đầy ở phía sau, thoải mái mà thở dài một tiếng. Hai chân trắng nõn của cậu đều quấn chặt lấy hông của anh, hai cánh tay lại che mắt mình.

Mà Tiểu Viễn Trình cũng cảm thấy thoải mái như có dòng nước ấm trải rộng khắp toàn thân.

Tiểu Viễn Trình dừng lại một lúc rồi rướn người lên phía trước hôn Từ Trác Dư, hạ thân cũng bắt đầu chậm rãi trườn sát.

Hai tay Từ Trác Dư ôm Tiểu Viễn Trình, hai con mắt lặng yên nhìn về phía nam nhân.

Mới vừa bị làm cho tới ý loạn tình mê, giờ thần trí cậu đang dần rõ ràng.

“Em muốn sinh con cho anh.” Vừa hôn xong, Từ Trác Dư nghiêm túc nói.

Có thể là do “nghiêm túc” của cậu bị vẽ mặt đồ ỉm, tràn ngập tình dục làm lu mờ, Tiểu Viễn Trình cũng không nghi ngờ, chỉ coi đây là Từ Trác Dư đang tăng tình thú phụ phụ, liền trả lời, “Tốt, chúng ta cũng đang muốn có hài tử mà, đêm nay phải có bầu chứ. Anh nỗ lực trồng trọt, đem mầm mống vào trong em. Cho em mang thai, thế nào?” Nói xong, hướng về phía trước đỉnh hạ thất lưng.

Từ Trác Dư bị nam nhân nói khiến cho hổ thẹn, thêm mẫn cảm, bị đâm đến rên rỉ, chỉ thấy mặt đều giống như sắp cháy đến nơi, không khỏi dùng hai chân quấn lấy anh càng chặt hơn, phía sau cũng bắt đầu co rút đứng lên.

“Viễn Trình, em muốn sinh con cho anh...” Từ Trác Dư còn đang lầm bầm.

Không chỉ Từ Trác Dư chìm trong tình dục, Tiểu Viễn Trình cũng từ từ tăng nhanh tốc độ trườn sát, dương vật to lớn thỏa thích ra vào hậu huyệt chặt, ấm nóng của Từ Trác Dư, Tiểu Viễn Trình giống như cảm thấy có luồng điện bắn trúng mình, tràn ngập vui vẻ như biển gầm nhào tới. Sau đó, anh đem bạch dịch nóng chảy bắn vào trong Từ Trác Dư.

Mà Từ Trác Dư cũng giống như đến cực lạc, lồng ngực và phía sau đều tràn đầy, không gì áp ép bằng.

Đêm nay hai người đều nhiệt tình, không ngừng nghỉ làm thật nhiều, thẳng đến khi mệt đến không thể được, xong việc liền lăn ra ngủ.

Lúc tỉnh lại, Từ Trác Dư phát hiện Tiểu Viễn Trình vẫn ôm lấy cậu ngủ, vật kia của anh vẫn còn ở trong cơ thể mình.

May mắn hôm nay là cuối tuần, hai người đều không cần đi làm. Từ Trác Dư vốn muốn cử động, nhưng vừa nghĩ tới thứ gì đó của Tiểu Viễn Trình ra, tinh dịch cũng sẽ tràn ra, thế nên cậu nằm im không nhúc nhích.

Nghĩ tới đây, Từ Trác Dư không khỏi cúi đầu nhìn về phía bụng mình.

Thực sự sẽ có sao? Hải tử?

Hai tháng sau vào một buổi trưa, căng tin bệnh viện.

“Đồ ăn bây giờ còn có thể ăn được chút, nghĩ đến trước chỉ có rau xanh luộc với nước muối..” Đại mỹ nữ Tần Du lẩm bẩm.

Cô là một điển hình của người yêu ăn thịt. Nhưng vì bảo trì vóc dáng, cô phải khống chế bản thân, buổi tối không ăn hoặc ăn ít đi một chút.

Từ Trác Dư ngồi phía đối diện cười, cậu lại nghĩ hôm nay thịt có chút đầy mỡ, không muốn ăn chút gì.

“Xảy ra chuyện gì vậy Từ Trác Dư? Sao cậu không ăn a?” Tần Du thấy bộ dạng này của cậu bèn hỏi.

“Hôm nay mình không có khẩu vị, không muốn ăn cho lắm.” Từ Trác Dư đáp.

“Hôm nào đến nhà mình đi, mình nấu cho cậu một bữa cải thiện.” Tần Du mở lời mời.

“Quên đi,” Từ Trác Dư khề cười nói, “Khổng Trạch không chắc là người lương thiện, mình không muốn đi trên chọc hấn a.”

Mặt Tần Du bất ngờ đỏ ửng, vẫn còn mạnh miệng, “Ai muốn liên quan hấn~”

Từ lần trước Tần Du nổi giận ở phòng bệnh mắng Tiểu Viễn Trình cũng mắng luôn Khổng Trạch một trận, Khổng Trạch không biết ra làm sao lại đối với một Tần Du không chút hình tượng như vậy sinh ra cảm giác. Sau đó mãnh liệt tiến công, trải qua vô số khảo nghiệm, cuối cùng cũng ôm được mỹ nhân về.

Đột nhiên, Từ Trác Dư cảm thấy dạ dày cuộn lên, vội vã cúi người lấy tay bịt miệng, may mắn là chỉ nôn khan vài cái.

Một lát sau cậu ngồi dậy, thấy toàn thân ra mồ hôi lạnh.

Tần Du bị làm hoảng sợ, “Cậu có chuyện gì vậy? Bụng bị lạnh hay ăn thứ gì làm linh tinh rồi?”

Trong đầu Từ Trác Dư hồi tưởng lại tối qua đã ăn gì, nhưng vừa nghĩ tới mấy ngày nay cậu không có hứng ăn uống, đầu cũng choáng váng, cậu không khỏi mang theo sung sướng mà đoán...

Sẽ không là mang thai đi? Thành công rồi sao?

Ý nghĩ này khiến cậu còn đang cảm thấy buồn nôn nhưng vẫn nở nụ cười, chỉ nhìn Tần Du không biết điều gì, “Cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì, có thể do mới chuyển mùa, bụng có chút lạnh thôi.” Từ Trác Dư trấn an nói.

Sauk hi tan tằm, có lẽ mình nên đến khoa y viện khám xem sao? Từ Trác Dư nghĩ như vậy.

49. Vị Vũ - Chương 49: Phiên Ngoại : Tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 05

“Từ tiên sinh, chúc mừng ngài! Ngài đã mang thai hai tháng!” Cô y tá cười đến xán lạn.

Đây vốn là điều trong dự liệu của Từ Trác Dư, nhưng được chân thật nghe tin này vẫn khiến cậu không khống chế được vui vẻ.

Tay cậu không tự chủ mà sờ lên bụng của mình.

Ở nơi này, có con của cậu và Tiểu Viễn Trình.

Cậu không thể chờ được nữa, muốn nói điều này cho Tiểu Viễn Trình nghe, để anh cùng chia sẻ niềm vui này cùng cậu.

Từ Trác Dư giơ tay lên nhìn đồng hồ, bây giờ là sáu giờ tối. Hôm nay Tiểu Viễn Trình đã gọi điện cho cậu rằng anh sẽ tăng ca, cậu không cần chờ anh ăn cơm cùng.

Tuy rằng đi quấy rối công việc của anh không tốt lắm, nhưng Từ Trác Dư vẫn không nhịn được tưởng muốn nhanh chóng nhìn thấy Tiểu Viễn Trình. Thế là cậu chuẩn bị cơm đem đi, đưa đến Cẩm Trình và ăn cùng anh.

Lúc đến Cẩm Trình trời đã có chút tối, tất cả nhân viên đã tan tầm, chỉ có bảo vệ đang nhìn từng người ra vào.

Lúc này, Từ Trác Dư nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đi từ thang máy xuống ra sảnh.

Kỷ Hòa đi rất nhanh, nhìn kỹ thì thấy trên mặt cậu có chút nuối tiếc. Bởi vì mắt cậu luôn nhìn về phía trước nên không có nhìn thấy Từ Trác Dư.

Chắc là cậu đã gặp Tiểu Viễn Trình, nhưng hai người bọn họ trong lúc đó đã có chuyện gì?

Từ Trác Dư đi vào thang máy.

Nhấn nút đến tầng 28, Từ Trác Dư hơi ngả người, dựa lưng vào thang máy.

Khi cậu hồi phục ở Indonesia sau đó về nước, cũng đã từng suy nghĩ có muốn cùng Tiểu Viễn Trình hay không.

Nam nhân đưa ra lời hứa hẹn rất mê người, nhưng Kỷ Hòa là cản trở mà cậu không thể vượt qua.

Nếu có một ngày Kỷ Hòa đổi ý, đối Tiểu Viễn Trình có cảm giác, vậy thì cậu nên làm sao?

Cứ xoắn xuýt như vậy thật lâu, Từ Trác Dư đưa ra quyết định.

Quyết định này dù có không lí trí, nhưng quên đi,

Cậu yêu Tiểu Viễn Trình, cậu hiểu anh.

Như vậy là đủ rồi.

Cho dù Tiểu Viễn Trình nói anh tăng ca, nhưng Kỷ Hòa xuất hiện ở công ty lúc này, cậu vẫn tin tưởng Tiểu Viễn Trình, tin tưởng tình cảm giữa hai người.

Trong một năm hạnh phúc kia càng khiến Từ Trác Dư trở nên tự tin. Huống chi, cậu còn có thứ phải bảo vệ.

Từ Trác Dư cúi đầu, tràn ngập ý nghĩ yêu thương đưa tay xoa bụng mình

Cửa phòng Tiểu Viễn Trình đang đóng.

Từ Trác Dư đang muốn tiến lên gõ cửa, vừa vặn nghe được tiếng nói chuyện bên trong.

“..Thế là cậu cự tuyệt Kỷ Hòa, để cậu ấy đi như thế?” Đây là giọng nói của Khổng Trạch.

“Ân, tôi có chút việc còn chưa xong, sau khi ăn cơm sẽ tới khuya, Trác Dư còn đang chờ tôi.” Thanh âm của nam nhân hết sức ôn nhu.

Đang “nghe lén” Từ Trác Dư cảm thấy trong lòng ảm áp.

“Tiểu tử thôi kia chỉ biết đến gặp cậu, cũng không đến gặp tôi một chút.” Khổng Trạch oán trách nói, “Kỷ Hòa lần này đi, không biết bao giờ mới gặp lại.”

Tiếp đó, Khổng Trạch đột nhiên nghiêm chỉnh, “..Này, nói thật, nếu như Kỷ Hòa trước lúc về Nhật Bản muốn thổ lộ tình cảm với cậu, qua bao lâu, cậu ấy cuối cùng nhận ra vẫn thích cậu chiều cổ, muốn cùng người bắt đầu mối quan hệ, cậu sẽ không cảm thấy tiếc sao?”

Từ Trác Dư không tự chủ mà dựa gần hơn vào cửa.

Xung quanh im lặng, dường như cậu chỉ còn nghe thấy tiếng tim mình đập.

“Một năm trước nếu tôi nghe vậy có lẽ sẽ cao hứng đi?”

“...Thế nhưng bây giờ không giống, nếu nói như vậy tôi rất buồn phiền.” Thanh âm của nam nhân rất bình tĩnh.

Đôi mắt Từ Trác Dư hơi mở to.

50. Vị Vũ - Chương 50: Phiên Ngoại : Tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 06

“Bạn bè nói những lời như vậy, không phải là muốn tạo khoảng cách chứ?” Giọng điệu Tiểu Viễn Trình trở nên nghiêm túc hẳn.

Từ Trác Dư chẳng biết bên trong xảy ra chuyện gì, thế nhưng qua một lúc lâu Khổng Trạch mới chịu lên tiếng, “Tiểu Viễn Trình....Tôi chỉ thuận miệng nói đùa một chút thôi, cậu không cần nghiêm túc như vậy đâu...Ha ha...Thật sự khá ái nha...”

“... Cậu muốn chết sao?” Tiểu Viễn Trình khôi phục sự bình tĩnh thường ngày, nhàn nhạt cất tiếng.

Quả nhiên một Khổng Trạch đứng đắn là giả vờ sao?

Hiện tại nghĩ đến vẻ mặt băng sơn của Tiểu Viễn Trình, Từ Trác Dư ở ngoài cửa không khỏi cười trộm.

A, thật là, câu trả lời vừa thẳng thắn lại vừa đáng yêu.

Cười đến nước mắt đều chảy.

Đợi cho tâm tình bình phục lại, Từ Trác Dư đưa tay gõ cửa.

Bên trong hai người đồng thời nhìn về phía cậu: “Trác Dư, sao em lại ở đây?”

Từ Trác Dư giơ cặp lông trong tay lên, “Em đến đưa cơm cho anh.”

Khổng Trạch nói, “Như vậy, tôi về trước đây.” Nói xong đã chuồn mất không thấy bóng dáng.

Vốn là muốn nói tin tốt cho anh, hơn nữa lại nghe được những lời nói kia, Từ Trác Dư chỉ cảm thấy bây giờ lồng ngực như căng tràn cảm giác hạnh phúc và hưng phấn.

“Viễn Trình, em có chuyện muốn nói với anh, nhưng trước hết em muốn xin lỗi anh.” Từ Trác Dư đột nhiên mở miệng.

Cậu đã chuẩn bị trước, nếu như sau khi nghe Tiểu Viễn Trình có oán giận cậu không nghe lời thì cậu cũng chuẩn bị tốt để bịt miệng anh.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tiểu Viễn Trình đặt đôi đũa xuống bàn.

“Em không nghe lời anh đã đi làm giải phẫu.” Từ Trác Dư bày ra biểu tình như phạm phải sai lầm của một đứa bé, “Cho nên, hiện tại anh đã làm cha. Đã được hai tháng rồi.”

Nói xong, cậu để ý cẩn thận biểu tình của Tiểu Viễn Trình, nhìn xem rốt cuộc anh sẽ làm ra hành động gì.

Anh nghe xong cũng không có bất kì biểu lộ gì, dù là giật mình, mừng rỡ hay là tức giận khi cậu không nghe lời.

Nhưng sau khi ánh mắt mất tự nhiên của anh nhìn Từ Trác Dư một cái, có chút không nhận được.

Khóe miệng anh giật một cái nhẹ nhàng.

Dần dần, hai mắt cũng đỏ lên.

“Viễn Trình...” Từ Trác Dư không yên lòng kêu lên.

Dường như không muốn để cậu nhìn thấy cảnh mình rơi nước mắt, mọi khi là một nam nhân ổn trọng giờ đột nhiên như một hài tử ôm lấy Từ Trác Dư, đầu cũng chôn ở cổ cậu.

Từ Trác Dư cảm thụ được anh đang cúi mặt khóc nức nở, không khỏi lấy tay xoa đầu anh.

Thật ra, lúc ở cùng anh một năm kia, Từ Trác Dư sớm đã phát hiện ngoài vẻ lãnh khốc của anh, bên trong còn cất giấu một tấm lòng mềm mại.

Trước đó cũng vậy, ngoại trừ lần Kỷ Hòa phẫu thuật thất bại anh không khống chế được, còn lại lúc gần làm đám cưới, Tiểu Viễn Trình đã rất ôn nhu chiều cố cậu.

Như vậy đã là điều hiếm thấy.

Dù sao không phải chỉ có mình Tiểu Viễn Trình được lợi ích, bên Từ gia cũng được lợi.

Nhưng tình yêu cũng không phải chỉ cần dùng ôn nhu là có thể giải quyết.

Bởi vì Tiểu Viễn Trình vẫn luôn phủ nhận tình cảm của bản thân đối với Từ Trác Dư, phủ nhận vị trí của cậu trong lòng, làm cho Từ Trác Dư chịu rất nhiều đau khổ.

May mắn là đến cuối cùng sau cơn mưa trời lại sáng, Tiểu Viễn Trình minh bạch không tính là muộn, để cuối cùng bọn họ đều hạnh phúc.

Cậu đã rất thỏa mãn.

“Cám ơn em. Anh thật cao hứng.” Lúc này, nam nhân giọng buồn buồn từ cổ truyền đến, “Chúng ta về nhà.”

“A?”

“Không có dinh dưỡng, về nhà anh làm cho em.” Nam nhân nói, “... Tự nấu tốt hơn.”

Từ Trác Dư giang hai tay, ôm lấy anh, trên mặt hiện ra vẻ hạnh phúc, nở nụ cười tươi, “Ân, chúng ta về nhà.”

51. Vị Vũ - Chương 51: Phiên Ngoại : Tình Yêu Phiên Ngoại Sinh Tử 07

Từ sau khi Từ Trác Dư thành dựng phu, trình độ chăm sóc của Tiểu Viễn Trình lại tăng lên một bậc.

Ở phòng khách và phòng ngủ anh trải thảm mềm và không trơn, nhà bếp và phòng tắm được phủ bằng keo chống trượt.

Trước đó hai người đều không muốn có nhiều người ở nhà của họ, thế là chỉ mời người định kỳ đến dọn dẹp nhà, nhưng bây giờ Tiểu Viễn Trình thuê hai người phụ nữ trung niên có kinh nghiệm tới chiều cố Từ Trác Dư.

Chính anh cũng bắt đầu giao một số việc cho Khổng Trạch để có thời gian ở nhà.

Sau khi Từ Trác Dư vượt qua ba tháng an toàn, phu phu hai người liền thông báo tin vui này cho mọi người.

Ba mẹ của Tiểu Viễn Trình đang ở một góc nào đó của thế giới, biết được tin tức này bọn họ vui vẻ không ngớt. Bọn họ nói sẽ nhanh kết thúc chuyến đi, sau đó về thăm hai người, còn nói sẽ chuẩn bị lễ vật tốt nhất cho tiểu bảo bối.

Ngược lại, Từ gia đối với tin tức này có chút bình thản. Bởi vì trước đó chuyện tình của Tiểu Viễn Trình và Kỷ Hòa xảy ra dẫn đến cổ phiếu của Từ thị giảm xuống, Từ phụ mẫu sẽ không cùng hai người lui tới, nhưng thật ra em trai Kính Đình nghe được tin tức này thì rất vui vẻ, muốn mình trở thành cậu.

Tần Du và Kính Đình phản ứng đều giống nhau, là hét muốn làm mẹ nuôi của bé, cuối cùng còn không quên phát huy bản lĩnh của thầy thuốc dặn dò Từ Trác Dư trong thời gian mang thai phải chú ý những gì.

“Tốt xấu gì mình cũng là bác sĩ, cậu nói những điều này...mình đều biết rồi,” Từ Trác Dư nở nụ cười, “Nhưng mà cũng cảm ơn cậu a”

Tần Du ngơ ngác nhìn Từ Trác Dư cười. Nam nhân trước mắt bởi vì đang có thai, khuôn mặt hơi mướt mà chút, cảm cũng không nhọn như vậy, càng có thêm độ cung mềm dịu. Hơn nữa, Tiểu Viễn Trình nuôi cậu rất tốt, Từ Trác Dư đã trắng lại còn trắng nõn, mịn màng hơn, tóc cũng đen nhánh, cả người cậu đều tỏa ra ánh sáng như ngọc trai rồi lại có ánh sáng nhu hòa.

“A~~ mình quả thực thất bại nha.” Tần Du vừa từ trong cảm xúc hạnh phúc trở lại hiện thực, mặt nhăn lại, “Ngay cả cậu cũng đã có hài tử ba tháng, những người như mình còn chưa kết hôn đâu nhaaa. “

Từ Trác Dư bật cười một tiếng.

Tần Du một bên oán thầm Từ Trác Dư, trong lòng lại cuồn cuộn mạt Khổng Trạch.

Tên hỗn đản này còn không có biểu hiện gì!!! Chẳng lẽ muốn lão nương mở miệng trước sao?!!

Mà đang ở phòng làm việc, nam nhân vừa hắt hơi hai cái đã nghĩ đến chắc là vì người yêu đang nhớ mình nên vậy.

Nghĩ đến Tần Du, Khổng Trạch lộ ra nụ cười hạnh phúc, nam nhân cũng sẽ có bộ dạng tươi cười ngu ngốc như thế, trong tay cầm chặt một cái hộp nhỏ.

Hoàn phiên ngoại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-khong-tinh-yeu-vi-vu>